

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ሰዎች፡ በምድር ላይ፡ በሕይወተ ሥጋ እያሉ፡ በእግዚአብሔር አምነው፡ በእውነትና በታማኝነት ያገለግሉባት ዘንድ፡ እርሱ፡ ዓለምን ከፈጠረበት ጊዜ ጀምሮ፡ ለሰው ልጆች አዘጋጅቶ የሰጣቸው፡ ይህችው፡ በመካከላቸው የምትገኘው መንግሥቱ አይደለችምን? በዚህ ቃሉም፡ ሰዎች፡ እስከዛሬና ወደፊት እስከመጨረሻው፡ በእግዚአብሔር አምነው፡ በእውነትና በታማኝነት ካገለገሏት፡ በምድር ላይ፡ በእካለ ሥጋ እያሉ፡ በእካለ መንፈስ ሲኖሩባት የቆዩትን መልካም ሕይወታቸውን፡ በዚያ የፍርድ ቀን፡ በአዋጅና በይፋ ተቀብለው፡ በአዲሱ የትንሣኤ አካል፡ ለዘለዓለም የሚቀጥሉባት መንግሥቱ አይደለችምን? ነገር ግን፡ እርሱን ክደው፡ በእርሱም ላይ በምሥጢር ዓምሰው፡ የከፋት ሥራን፡ በፍላጎታቸውና በምርጫቸው ሲፈጽሙ ከኖሩ፡ ለሰይጣንና ለሠራዊቱ ወደተዘጋጀ የዘለዓለም ሥቃይ እንዲኼዱ፡ ፍርዳቸውን የሚቀበሉባት፡ የዳኝነት መንግሥቱ፡ ያችው፡ አንዲቱ፡ የፊተኞቹቱና የኋለኞቹቱ መኾኗን፡ ንጉሡ፡ ለዜጎቹ፡ አስቀድሞ ማሳወቁ አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! ነው።

ጥያቄ፡ በራእዩ ዮሐንስ፡ “ከሊቃናቱ አንዱ፡ እነሆ፡ ከይሁዳ ነገድ የሆነው አንበሳ፡ እርሱም፡ የዳዊት ሥር፡ መጽሐፉን ይዘረጋ ዘንድ፡ ሰባቱንም ማጎተም ይፈታ ዘንድ፡ ድል ነሥቷል!” አለች፡ በዙፋኑና በአራቱ እንስሶች መካከልም፡ በሊቃናቱም መካከል፡ እንደታረደ በግ፡ ቆሞ አየሁ፡ ሰባትም ቀንዶችና ሰባት ዓይኖች ነበሩት፡ እነርሱም፡ ወደምድር ሹሉ የተላኩ፡ የእግዚአብሔር መናፍስት ናቸው፡ እርሱም መጥቶ፡ በዙፋኑ ላይ ከተቀመጠ፡ ከዚያ፡ ከቀኝ እጁ፡ መጽሐፉን ወሰደው፡ መጽሐፉንም በወሰደ ጊዜ፡ አራቱ እንስሶችና ሃያ አራቱ ሊቃናት፡ በበጉ ፊት ወደቁ፡ እያንዳንዳቸውም፡ በገናንና የቅዱሳን ጸሎት የሆነ ሶጣን የሞላበትን የወርቅ ሶቃ ያዙ፡ “መጽሐፉን ትወስድ ዘንድ፡ ማጎተሞቹንም ትፈታ ዘንድ ይገባሃል፡ ታርደሃልና፡ በደምህም፡ ለእግዚአብሔር፡ ከነገድ ሹሉ፡ ከቋንቋም ሹሉ፡ ከወገንም ሹሉ፡ ከሕዝብም ሹሉ፡ ሰዎችን ዋጅተህ፡ ለአምላካችን፡ መንግሥትና ካህናት ይኾኑ ዘንድ አደረግሃቸው፡ በምድርም ላይ ይነግሣሉ!” እያሉ፡ አዲስን ቅኔ ይዘምራሉ።” ተብሎ የተጻፈው ቃል፡ የሚናገረው፡ ስለየትኛዋ መንግሥት ነው? ስለእኛ፡ በመስቀል ላይ፡ እንደበግ ታርዶና እንደአንበሳ ድል አድርጎ፡ “እነሆ፡ በመካከላችሁ ናት!” ያላት፡ ይህችው መንግሥቱ አይደለችምን?

መልስ፡- አዎን! ናት።

ጥያቄ፡ “ዓለሙን ሹሉ የሚያስተው፡ ዲያብሎስና ሰይጣን የሚባለው፡ ታላቁ ዘንዶ፡ እርሱም፡ የቀደመው እባብ፡ ወደምድር እንደተጣለ ባየ ጊዜ፡ ወንድ ልጅ የወለደችውን ሴት አሳደዳት።

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሓተታ፡፡

“...በሴቲቱም ላይ ተቈጥቶ፡ የእግዚአብሔርን ትእዛዛት የሚጠብቁትን፡ የኢየሱስም ምስክር ያላቸውን፡ ከዘርዋ የቀሩትን ሊዋጋ ኼደ፡ በባሕር አሸዋም ላይ ቆመ፡፡” በሚለው፡ በዚህ በራእያዊ ሁኔታ ቃል መሠረት፡ ዘንዶው፡ ተቈጥቶባት እየሳደዳት ያለችው፡ ይህች ሴት ማናት? “ኢትዮጵያ” ተብላ የምትጠራው፡ ዘልዓለማዊቷ ንግሥት ድንግል ማርያም፡ ከንጉሠ ነገሥት ልጇ፡ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር የምትመራት፡ ይህችው መንግሥት አይደለችም?

መልስ፡- አዎን! ናት፡፡

ጥያቄ፡- የእግዚአብሔር ትእዛዛትና የኢየሱስ ምስክር የኾኑትን ቃል ኪዳናት በመጠበቃቸው፡ ዘንዶው እየተዋጋቸው ያሉት፡ “ከሴቲቱ ዘር የቀሩት” የተባሉት ወገኖችስ እነማናቸው? ኢትዮጵያውያን አይደሉምን?

መልስ፡- አዎን! እነርሱ ናቸው እንጂ፡ ሌላ ማን ሊኾን ይችላል፡፡

ጥያቄ፡- ኢትዮጵያውያንን፡ ከሌሎቹ የዓለም ሕዝቦች፡ የዓለም ሃይማኖቶችና የዓለም ክርስቲያኖች እንኳ ሳይቀር፡ የተለዩ ያደረጋቸው፡ ዋነኛው መለዩ፡ ከፍጥረት መጀመሪያ አንሥተው፡ እስከዛሬ ድረስ፡ የዚች የእግዚአብሔር መንግሥት ዜጎች ኾነው፡ በእርሷ ሥር የሚተዳደሩ በመኾናቸው አይደሉምን? ለዚህ እውነታም፡ የዚች መንግሥት መታወቂያና መገለጫ የኾኑትን፡ ሰባቱን ቅዱሳት ኪዳናት፡ ጠብቀውና ሕይወት አድርገው መኖራቸው፡ በስዋቻቸው፡ መጠራታቸው፡ ምልክቶቻቸውንም፡ በሰንደቅ ዓላማነትና በማንነትምነት አዘጋጅተውና በይፋ አውጥተው፡ የሚሠሩባቸው መኾናቸው፡ በቂ ማስረጃ ኾኖ ይታይ የለምን?

መልስ፡- አዎን! በገሃድ ሲታይ ኖርዋል፡ ዛሬም ይኸው እየታየ ነው፡፡ እዚህ ላይ ግን፡ ከዚህ ርእስ ሳትወጣ፡ ቀደም አድርገው፡ ጠቅሰህልን የነበረውና ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በአይሁድ ከሳሽነት ተይዞ፡ ለፍርድ፡ በሮማዊው ጳጳስ ፊት ቀርቦ ሣለ፡ “መንግሥቴ፡ ከዚህ ዓለም አይደለችም፡ መንግሥቴስ፡ ከዚህ ዓለም ብትኾን፡ ወደአይሁድ እንዳልሰጥ፡ ሎሌዎቼ ይዋጉልኝ ነበር፡፡ አሁን ግን፡ መንግሥቴ፡ ከዚህ ዓለም አይደለችም፡” ብሎ የተናገረው ቃል፡ እስካኹን፡ ስለእግዚአብሔር መንግሥት፡ ካስማኸን ሓተታ ጋር፡ እንዴት ሊታረቅ እንደሚችል፡ አይታይም ብሎታል፡፡

ጥያቄ፡- እስካሁን የጠቃቀስኋቸውንና ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በምሳሌ ያስተማራቸውን ትምህርቶች ትርጓሜ፡ እናንተው፡ ከየመጻሕፍቱ እያወጣችሁ እንድትመለከቷቸው አሳስባችኋለሁ፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

እኛን ያነግችሁት ነጥብ ግን፡ የአእምሮአችሁን ንቃትና ብስለት፡ እንዳለፉት ጊዜያት፡ በበለጠ ያመለከተኝ ስለኾነ፡ እንደገና መደሰቱን ሳልገልጽላችሁ አላልፍም። ለዚህ፡ ለሠነዘራችሁት ጠቃሚ አሳባችሁ፡ ማስታረቂያ የሚኾነውን ፍሬ ነገር ለማግኘት፡ ከዚህ፡ ከጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ መልስ ጋር ተያይዞ የተጻፈውን፡ እንዲህ የሚለውን ቃል፡ በማስተዋል ተመልከቱት! “ጳጳሳቸው፡- እንግዲያ ንጉሥ ነህን?” አለው። ኢየሱስም መልሶ፡ “እኔ ንጉሥ እንደኾንኩ፡ አንተ ትላለህ። እኔ፡ ለእውነት ልመሰክር፡ ስለዚህ ተወልጃለሁ፡ ስለዚህም፡ ወደዓለም መጥቻለሁ፡ ከእውነት የኾነ ኹሉ፡ ድምፂን ይሰማል።” አለው። ጳጳሳቸው፡ እውነት፡ ምንድር ነው? አለው። “ጳጳሳቸው፡ ይህን ጥያቄ አቅርቦ፡ መልሱን፡ ከተጠያቂው ለማግኘት አልጠበቀም፡ መልሱን ያወቀ ያስመሰለውን ብያኔውን ለማስፈጸም፡ ወደሌላው ተጣይ ተግባር፡ ዘወር አለ እንጂ፡ ይኸውም፡ ለከላሾቹ፡ ለአይሁድ፡ “እኔስ፡ አንዲት በደል ስንኳ አላገኘሁብትም፡ ነገር ግን፡ በፋሲካ አንድ እሥረኛን ልፈታላችሁ፡ ልማድ አላችሁ፡ እንግዲህ፡ የአይሁድን ንጉሥ ልፈታላችሁ ትወዳላችሁን?” ሲል ያቀረበላቸው ጥያቄ ነው። ጳጳሳቸው፡ በዚህ ድርጊቱና አጠያያቂ፡ “እውነት”፡ ራሱ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ እንደኾነ ማወቁን መስክሩዋል።

ስለዚህ፡ የእግዚአብሔር የእውነት መንግሥት፡ በዚህ ዓለም ከሠለጠነው ከሰፈነው፡ የዲያብሎስና የሰዎች፡ የሐሰት መንግሥት የተለየች መኾኗን፡ በገሃድ እግዚፎ ለመግለጽ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ “መንግሥቱ፡ ከዚህ ዓለም አይደለችም!” ብሎ ተናገረ። የዚህ፡ የጌታ ቃል እውነተኛነት፡ በመጨረሻ፡ በዚያን ጊዜ፡ የሐሰተኛው ዲያብሎስ ሙዝሪያዎችና አገልጋዮች በኾኑት፡ በአይሁድና በሮማውያን የስምምነት ግፍ ተረጋግጧል። ይኸውም፡ የእግዚአብሔር የእውነት መንግሥት ሕያው መገለጫ የኾነው ኢየሱስ ክርስቶስ፡ “እናንተ፡ ከአባታችሁ፡ ከዲያብሎስ ናችሁ፡ የአባታችሁንም ምኞት ልታደርጉ ትወድዳላችሁ፡ እርሱ፡ ከመጀመሪያ፡ ነፍስ ገዳይ ነበረ፡ እውነትም፡ በእርሱ ስለሌለ፡ በእውነት አልቆመም፡ ሐሰትን ሲናገር፡ ከራሱ ይናገራል፡ ሐሰተኛ፡ የሐሰትም አባት ነውና። እኔ ግን፡ እውነትን የምናገር ስለኾንኩ፡ አታምኑኝም። ከእናንተ፡ ስለኃጢአት የሚወቅሰኝ ማነው? እውነትን የምናገር ከኾንኩ፡ እናንተ፡ ስለምን አታምኑኝም? ከእግዚአብሔር የኾነ፡ የእግዚአብሔርን ቃል ይሰማል፡ እናንተ፡ ከእግዚአብሔር አይደላችሁምና፡ ስለዚህ፡ አትሰሙም።” ባላቸው፡ በአይሁድ የሐሰት መንግሥት ከሳሺነት፡ በዘመኑ፡ የዓለም ኃይል ገዢ በኾነው፡ በአረማውያን የሮማውያን መንግሥት ተይዞና ታሥሮ፡ ተፈርዶበትና ተሠቃይቶ በመገደል ነው።

ደግሞም፡ ጌታ፡ ከመስቀል መከራው በኋላ፡ በሥጋ ሞት በሚለያቸው ጊዜ፡ ሓዋርያት እንዳይደናገጡና ተስፋ እንዳይቆርጡ፡ በማጽናናት የተናገራቸው ቃላት፡ በዚህ ዓለም፡ በሰዎች ዘንድ፡ እጅግ ተንሰራፍቶ በሚገዛው፡ በዲያብሎስ፡ የሐሰት መንግሥትና ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ከቅድስት እናቱ ጋር በሚመራት፡ በእግዚአብሔር የእውነት መንግሥት መካከል ያለውን ልዩነት፡ አገልግተው ያስረዳሉ።

ምዕራፍ ፯፡ ጸሎት፡፡

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሓትታ፡፡

ከእነዚህ ውስጥ፡ ጥቂቶቹን ለመጥቀስ ያህል፡ አኹን፡ የዚህ ዓለም ፍርድ ደርሷል፡ አኹን፡ የዚህ ዓለም ገዢ፡ ወደውጭ ይጣላል፡ እኔም፡ ከምድር ከፍ ከፍ ያልሁ እንደኾነ፡ ኹሉን፡ ወደእኔ እስባለሁ፡ ...ልባችሁ አይታወክ! ...አይፋራም! ...በእግዚአብሔር እመኑ! በእኔም ደግሞ እመኑ! ...እኔ እኼዳለሁ፡ ወደእናንተም እመጣለሁ፡ እንዳልጓችሁ ሰማችሁ፡ የምትወድዱኝህ ብትኾኑ፡ ከእኔ፡ አብ ይበልጣልና፡ ወደአብ በመኼዴ፡ ደስ ባላችሁ ነበር፡ ከኾነም በኋላ ታምኑ ዘንድ፡ አኹን፡ አስቀድሞ ሳይኾን፡ ነግራችኋለሁ፡ ከእንግዲህ ወዲህ፡ ከእናንተ ጋር ብሎ አልናገርም፡ የዚህ ዓለም ገዢ ይመጣልና፡ በእኔም ሳይ አንዳች የለውም፡፡

“...ዓለም ቢጠላችሁ፡ ከእናንተ በፊት፡ እኔን እንደጠላኝ እወቁ! ከዓለምስ ብትኾኑ፡ ዓለም፡ የራሱ የኾነውን ይወድ ነበር፡ ነገር ግን፡ እኔ፡ ከዓለም መረጥኋችሁ እንጂ፡ ከዓለም ስላይደላችሁ፡ ስለዚህ፡ ዓለም ይጠላችኋል፡፡

“...እኔ ባልኼድ፡ አጽናኜ፡ ወደእናንተ አይመጣም፡ እኔ ብኼድ ግን፡ እርሱን እልክላችኋለሁ፡ ...እርሱ፡ የእውነት መንፈስ በመጣ ጊዜ፡ ወደእውነት ይመራችኋል፡ ...እርሱም መጥቶ፡ ስለኃጢአት (ስለሐሰት)፡ ስለጽድቅም (ስለእውነት)፡ ስለፍርድም፡ ዓለምን ይወቅሳል፡፡ ስለኃጢአት፡ በእኔ ስለሚያምኑ ነው፡ ስለጽድቅም፡ ወደአብ ስለምኼድ፡ ከዚህም በኋላ፡ ስለሚታዩኝ ነው፡ ስለፍርድም፡ የዚህ ዓለም ገዢ ስለተፈረደበት ነው፡፡ ...በዓለም ግላችሁ፡ መከራ አለባችሁ! ነገር ግን፡ አይዟችሁ! እኔ፡ ዓለምን አሸንፌዋለሁ፡፡” የሚሉት ይገኛሉ፡፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ “ከእኔ፡ አብ ይበልጣልና” ያለው፡ ሰውነቱን በሚመለከተው አካሉና ባሕርዩ ብቻ መኾኑን፡ እንዲህ ያለበትም ምክንያት፡ ራሳቸው፡ በፍርሃት ተመልተው፡ እርሱንም፡ ገና፡ እንደሰው ብቻ ይመለከቱት የነበሩትን ደቀ መዛሙርቱን ሊያበረታታቸው መኾኑን፡ ያስተዋላችሁት አይደለምን?^{የወዘ}

መልስ፡- አዎን! አኹን በበለጠ ልናስተውለው ችለናል፡፡

ጥያቄ፡- ታዲያ! ስለእግዚአብሔር መንግሥትና “መንግሥትህ ትምህርት” የሚለው ጸሎት ምላሽ ስለማግኘቱ፡ እንዲህ ተረጋግጦ የታወቀ ከኾነ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ ይህን ቸርነት ላደረገልን ፈጣሪያችን፡ በዚህ የምሕረት ዘመን፡ የምናቀርብለት የምስጋና ጸሎት፡ “መንግሥትህም መጣችልን፡፡” የሚል ሊኾን አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባል፡፡

ጥያቄ፡- መልካም! አኹን፡ “ፈቃድህ በሰማይ እንደኾነ፡ እንዲሁ በምድር ይኼን!” ወደሚለው የጸሎቱ ልመና እንኸድ!

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ይህ፡ የጸሎቱ ቃል፡ በቂ የኾነውን ምላሽ ማግኘቱን፡ አስተውሎ ለመረዳት የሚያዳግተው፡ የሃይማኖት ሰው ይኖራል ብሎ ማሰብ ያዳግታል፡ ምክንያቱም፡ የጸሎቱ ምላሽ፡ እውን ኾኖ፡ በአካልም፡ እጅግ ገዝፎና በግብር ተፈጽሞ ስለታየ ነው፡ ይኸውም፡ ይህ፡ ሰማያዊ ፈቃድ፡ በራሱ፡ በእግዚአብሔር ወልድ፡ ሰው ኾኖ ወደዚህ ዓለም መምጣት፡ ለአማናዊው ሕያው ፍሬ በመብቃቱ ነው፡፡ እንደምታውቁት፡ እግዚአብሔር ወልድ፡ የአባቱን፡ የእግዚአብሔር አብን ፈቃድ የፈጸመው፡ በቀላል ገድል አይደለም፡ ከሰማያዊነት፡ ወደምድራዊነት፡ ከልዕልና፡ ወደውርደት፡ ከክብር፡ ወደኃግር፡ ከሕያውነት፡ ወደመዋቱነት አምዘግዘነ የጣለውን፡ ሰው የመኾንን ህልውና፡ በአንዲት ድንግል ማሕፀን ውስጥ፡ በተዋሕዶ ዕንሰት በመቀበል፡ በእንስሳት በረት፡ በመወለድና በሕፃንነት በመሰደድ ብቻም አይደለም፡ ነገር ግን፡ ያለአበሳው፡ የመላውን፡ የሥጋዊውን ፍጥረት ኃጢአትና በደል ተሸክሞና ቤዛ ኾኖ፡ ከግርፋቱና የእሾህ አክሊልን ከመቀዳጀት ጀምሮ፡ በመስቀል ላይ ዕርቃቱን ተሰቅሎና በጦር ተወግቶ፡ በመጨረሻዋ የእስትንፋሱ ቅጽበት እንኳ፡ “ተጠማሁ!” ቢል፡ ንጹሕ ጥርኝ ውኃ እንኳ የሚሰጠው አጥቶ፡ በመራራ ሐሞት ጭማቂ፡ የሞት ጽዋውን እስከመቀበል በደረሰ መከራ ጭምር እንደነበረ ይታወቃል፡፡ ይህ፡ እውነት አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! እውነት ነው፡፡

ጥያቄ፡- ይህንን እውነታ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በእንጨት ላይ ተሰቅሎ ከመሞቱ በፊት በነበረችው፡ በመጨረሻዋ፡ የሐሙስ ምሽት፡ በሰውነቱ፡ እየወደቀና እየተነገገ፡ ወደአባቱ፡ ወደእግዚአብሔር አብ፡ መላልሶ ሲጸልይ፡ “አባት ሆይ! ብትፈቅድሰ፡ ይህችን ጽዋ፡ ከእኔ ውሰድ! ነገር ግን፡ የእኔ ፈቃድ አይኹን፡ የአንተ ፈቃድ ይኹን እንጂ፡፡” ብሎ በተናገረው ሃይማኖታዊ ቃሉና በማግሥቱ፡ በዕለተ ፃርብ፡ በምግባር በፈጸመው መሥዋዕትነቱ፡ ያረጋገጠው አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! አረጋግጦታል፡፡

ጥያቄ፡- ታዲያ! እንዲህ ከኾነ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ ይህን ቸርነት ሳደረገልን ፈጣሪያችን፡ በዚህ የምሕረት ዘመን፡ የምናቀርብለት የምስጋና ጸሎት፡ “ስምህ፡ በምድርም ተቀደሰ፡፡” የሚል ሊኾን አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባል፡፡

ጥያቄ፡- መልካም! አኹን ደግሞ፡ “የዕለት ሲሳዩችንን ሰጠን ለዛሬ!” የሚለውን፡ የጸሎቱን ቃል እንመልከት!

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሓተታ፡፡

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስን፡ ደቀ መዛሙርቱ ስለጠየቁት፡ በጸሎት መለመንን ከወደዱ፡ ፍላጎታቸውን፡ በዚያችው በዕለቷ ብቻ ወሰነው፡ ልመናቸውንም፡ ለዚያችው፡ ለዛሬዋ ቀን ብቻ አድርገው፡ “የዕለት ሲሳያችንን ሰጠን ለዛሬ!” ብለው እንዲጸልዩ አስተማራቸው፡ ይህም፡ በዚያው የትምህርቱ ገበታ ላይ፡ “ነ፡ ለራሱ ይጨነቃልና፡ ለነ፡ አትጨነቁ! ለቀኑ፡ ክፋቱ ይበቃዋል!” ያለውን በማጽናት መኾኑን አስተውሉት! “ነ፡ በሕይወተ ሥጋ፡ ትኖሩ፡ ወይም አትኖሩ እንደኾነ፡ አታውቁትምና፡ መለመን ካስፈለጋችሁ፡ የዕለቱን ብቻ ጠይቁ!” ለማለት ነው፡፡ በጸሎት፡ መለመን አስፈላጊ ቢኾን ኖሮ፡ እነርሱ፡ “አስተምረን!” ብለው እስኪጠይቁት ድረስ ባልጠበቀና አስቀድሞ፡ “የሰማይ አባታችሁ፡ ሳትለምኑት፡ የሚያስፈልጋችሁን ይውቃልና፡ ስትጸልዩ፡ እንደአሕዛብ፡ በከንቱ አትደግሙ!” ብሎ፡ ባላዘዛቸው ነበር፡፡

በተቀርማ፡ ሰብአዊው ፍጡር፡ ባለው የተፈጥሮ አእምሮው እንኳ አስተውሎ መመልከት አቅቶትና ተስኖት ነው እንጂ፡ ከሚተነፈሰው አየር ጀምሮ፡ ለሕይወተ ሥጋ የሚያስፈልገውን፡ ምግብንና መጠጥን የሚያጠቃልለውን “ሲሳይ”ማ፡ ለዕለት ብቻ ሳይኾን፡ ለዕድሜያችን እንኳ ሳይቀር፡ እጅግ አትረፍርፎ የሰጠን መኾኑን፡ ይኸው፡ ፍጡሩ ኹሉ፡ በገሃድ የሚያየውና የሚጠቀምበት አይደለምን? እስኪ! ማርና ወተቱን፡ ይህንም የሚያስገኛልንን፡ በአክናፍ የሚበሩትን አእዋፋቱን፡ በእግር የሚሸከረከሩትን እንስሳቱንና በባሕር ውስጥ የሚዋኝትን ዓሣዎቹን ትተን፡ በሕይወተ ሥጋ ቆመን፡ እንድንንቀሳቀስ የሚያደርገንን፡ የምንተነፍሰውን አየር፡ የምናይበትንና የምንሞቀውን የፀሐይ ሻርሃን፡ የምንጠጣውን ውኃ፡ የምንበላውን፡ የእህሉን ጥራጥሬ፡ ቅጠላቅጠሉን አትክልትና የተለያየውን በርካታ ፍራፍሬ የምትሰጠንን መሬት እንኳ፡ እስኪ፡ ለአንዲት አፍታ፡ መለስ፡ ቀለስ ብለን፡ አንድ በአንድ፡ በአንክሮ እንመልከቻቸው! እነዚህ ኹሉ ሲሳያት የተሰጡን፡ ለእውነታችን ምግብነት ብቻ ሳይኾን፡ ሊያጠቁን ከሚችሉ፡ ልዩ ልዩ የበሽታና የደዌ ተውሳኮች፡ መከላከያና ፈዋሽ መድኃኒቶች እንዲኾኑን ጭምር መኾኑን ታውቃላችሁ?

መልስ፡- ይገርማል! ይህንስ አናውቅም ነበር፡፡

ጥያቄ፡- ከእነዚህ ኹሉ የሲሳያት ምንጮች የምናገኘው፡ ይኸው ሀብትስ፡ መጠኑ፡ ሊሠፈር፡ በዚህ ጊዜም፡ “ያልቃል!” ሊባልን ይቻላልን?

መልስ፡- አይቻልም፡፡

ጥያቄ፡- ነገር ግን፡ እኛ፡ የሰው ልጆች፡ ይህን ኹሉ እውነታ፡ ዘወትር፡ በዓይኖቻችን፡ በገሃድ እያየንና እያረጋገጥን፡ ፈጣሪያችንን፡ ስለዚህ የቸርነት ስጦታው፡ ልናመሰግንው ቀርቶ፡ ራሳችንም ብንኾን፡ በዚህ፡ የተትረፈረፈ የሕይወት ጸጋ እየተጠቀምን፡ ልንደሰት እንኳ አልቻልንም፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ስለዚህ፡ ፈጣሪያችን “እግዚአብሔር ወልድ”፡ ይህንኑ ችግራችንን ስለተመለከተ፡ ደካማውንና በደለኛውን ሰብአዊ ተፈጥሮአችንን ተዋሕዶ፡ እነሆ፡ ይህን፡ “የዕለት ሲሳያችንን ሰጠን ለዛሬ!” የሚለውን ጸሎት፡ ራሱ፡ ቀደም ብሎ፡ ወደአባቱ፡ ወደእግዚአብሔር አብ፡ ጸልዮት፡ “እናንተም፡ እንዲህ ብላችሁ ጸልዩ!” ብሎ፡ ለጠየቁት ደቀ መዛሙርቱ፡ አስተማራቸው።

ፈጣሪ፡ ለሰብአዊ ፍጡሩ ስላበረከተው፡ የቸርነት ስጦታው፡ እዚህ ላይ ከተነሳ ዘንድ፡ ለእየራሳችን ልናቀርበው የሚገባን፡ አንድ መሠረታዊ ጥያቄ አለ፡ ይኸውም፡ ከሥጋዊው ፍላጎታችን ዓይነትና መጠን ይልቅ፡ እጅግ የሚበልጠውን፡ በእርሱ፡ በእግዚአብሔር መልክ የተፈጠርንባትን፡ የነፍስ ባሕርያችንንና የሥጋ አካላችንን የሚጨምረውን፡ ይህን ሰውነትና ለዚህ ሰውነታችን የሚያስፈልገንን ሲሳይ ያገኘነው፡ እኛ፡ አስፈላጊነቱንና ጠቃሚነቱን፡ አስቀድመን፡ አውቀንና ተረድተን፡ ጠይቀንና ለምንን፡ ወይም አስበነውና አልመነው እንኳ እንደነበረ ወይም እንዳልነበረ፡ ለይቶ የሚያመለክተው፡ የየራሳችን ጥያቄ ነው። ታዲያ! ለዚህ ጥያቄያችን፡ እናንተ፡ እየራሳችሁ የምትሰጡት መልስ፡ ከቶ፡ የትኛውን ይኾን? እስኪ ንገሩኝ?

መልስ፡- እኛንማ ከጠየቅኸን፡ መልሳችን የሚኾነው፡ “ይህን ሰውነትና ለዚህ ሰውነታችን የሚያስፈልገንንና የሚጠቅመንን ሲሳይ ያገኘነው፡ እኛ፡ አስፈላጊነቱንና ጠቃሚነቱን፡ አስቀድመን አውቀንና ተረድተን፡ ጠይቀንና ለምንን፡ ወይም አስበነውና አልመነው እንኳ አይደለም።” የሚል ነዋ!

ጥያቄ፡- ደግሞስ፡ ይህን ኹሉ ሲሳይ፡ እርሱ፡ ራሱ፡ ፈጣሪያችን፡ አስቀድሞ አዘጋጅቶ፡ ጸጋና በረከትም አድርጎ የሰጠን አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! ነው።

ጥያቄ፡- ስለዚህ የተትረፈረፈ ስጦታውስ፡ “እሳችኋለሁ፡ ስለነፍሳችሁ፡ በምትበሉትና በምትጠሉት፡ ወይም፡ ስለሰውነታችሁ በምትለብሱት፡ አትጨነቁ! ነፍስ፡ ከመብል፡ ሰውነትም፡ ከልብስ አይበልጥምን? ወደሰማይ ወፎች ተመልከቱ! አይዘሩም፡ አይጭዱምም፡ በትተራም አይከቱም፡ የሰማይ አባታችሁም ይመግባቸዋል፡ እናንተ፡ ከእነርሱ፡ እጅግ አትበልጡምን? ከእናንተ፡ ተጨንቆ፡ በቁመቱ ላይ፡ አንድ ክንድ መጨመር፡ የሚችል ማነው?”

“ስለልብስስ፡ ስለምን ትጨነቃላችሁ?” የሚሉ አበቦች፡ እንዴት እንዲያድጉ፡ ልብ አድርጋችሁ ተመልከቱ! አይደክሙም፡ አይፈትሉም፡ ነገር ግን፡ እሳችኋለሁ፡- ስሎሞንስ እንኳ፡ በዚያ ኹሉ ክብረቱ፡ ከእነዚህ፡ እንደአንዱ አልለበሰም። እግዚአብሔር ግን፡ ዛሬ ያለውን፡ ነገም የሚደርቀውን፡ የሚቆጠለውን፡ የሚዳውን ነገር፡ እንዲህ የሚያለብለው ከኾነ፡ እናንተ፡ እምነት የጽደላችሁ፡ እናንተንማ፡ ይልቁን እንዴት አብልጦ አያለብሳችሁም?!

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት።

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላም ታ ጸሎት ሓተታ።

“እንግዲህ፡ ምን እንበላለን? ምን እንጠጣለን? ምን እንለብላለን?” ብላችሁ አትጨነቁ! ይህንን ሹሉ፡ አሕዛብ (ስለእግዚአብሔር፡ እውቀቱና ሃይማኖቱ፡ የሌላቸው ሰዎች) ተጨንቀው ይፈልጉታል፡ ለእናንተ ግን፡ ይህ ሹሉ እንዲያስፈልጋችሁ፡ የሰማይ አባታችሁ ያውቃልና። ስለዚህ፡ እናንተ፡ አስቀድማችሁ፡ የእግዚአብሔርን መንግሥት፡ እውነቱንም ፈልጉ! ይህም ሹሉ ይጨመርላችኋል።” ብሎ ያስተማረውን ታውቁት የለምን?

መልስ፡- አዎን! እናውቃለን።

ጥያቄ፡- ታዲያ! እንዲህ ከኾነ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ ይህን ቸርነት ሳደረገልን ፈጣሪያችን፡ በዚህ የምሕረት ዘመን፡ የምናቀርብለት የምስጋና ጸሎት፡ “የዕለት እንጀራችንን ብቻ ሳይኾን፡ በዕድሜያችን ሹሉ የሚያስፈልገንን ምግብ ሥጋ፡ በሥነ ፍጥረት አዘጋጅታልን።” የሚል ሊኾን አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባል።

ጥያቄ፡- መልካም! ቀጥሎ፡ “በደላችንን፡ ይቅር በለን፡ እኛ ደግሞ፡ የበደሉንን ይቅር እንደምንል!” በሚለው፡ በተከታዩ የጸሎቱ ቃል ላይ እናተኩራለን።

ፈጣሪያችን፡ ለሥጋዊው የሰውነት አካላችንና ባሕርያችን፡ የሚያስፈልጉን ሲሳያት፡ “እኒህ ናቸው።” ብለን፡ ዓይነታቸውንና መጠናቸውን አስቀድመን አውቀን፡ ለይተንና ዘርዘረን አቅርበንለት፡ ሳንጠይቀውና ሳንለምነው፡ እንዲህ አድርጎ፡ አትረፍርፎ መስጠቱ ብቻ ሳይኾን፡ ለነፍሳዊው የሰውነት አካላችንና ባሕርያችን ጭምር፡ የሚያስፈልገንን ልዩ ሲሳይ፡ አሁንም፡ ሳንጠይቀውና ሳንለምነው፡ እጅግ አትረፍርፎ፡ በፈቃዱ ያበረከተልን መኾኑን አስተውላችሁታልን?

ይህም የነፍሳችን ሲሳይ፡ እንደሥጋዊው ምግብና መጠጥ፡ ጊዜያዊውንና ምድራዊውን ረሃብ ብቻ የሚያጠግብ፡ ጥማቱንም ብቻ የሚያረክ ሳይኾን፡ ዘለዓለማዊውንና ሰማያዊውን ረሃብ፡ እንዲያጠግብ፡ ጥማቱንም፡ እንዲያረክ፡ ለነፍስ፡ የዘወትር ምግብና መጠጥ ኾኖ፡ ከዘለዓለማዊው መጋቢያችን የተሰጠን ነው፡ ከዚህ የተነሣ፡ ይኸው ሲሳይ፡ ለሥጋዊው የሰውነታችን አካልና ባሕርይ ሳጂ የኾነውን፡ ማናቸውንም የደዌያችንን ተውሣክ አስወግዶ፡ ፍጹም ፈውስን አጉናጽፎናል፡ ደግሞም፡ ለነፍሳዊው የሰውነታችን አካልና ባሕርይ፡ መርገም የኾነውን፡ ከፈጣሪያችን የለየንና ለሞት የዳረገንን፡ የኃጢአታችንንና የበደላችንን ጠንቅ ደምስሶ፡ መለኮታዊውን ፍጹም ምሕረትና ዘለዓለማዊውን ሕይወት አስገኝቶልናል። እኛም የበደሉንን ሹሉ ይቅር እንል ዘንድ ያስቻለን፡ ይኸው፡ እኛ ይቅር የተባልንበት ሲሳይ ነው።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ይህ፡ ፍቱን መድኃኒትና የኃጢአት ማስተሰረያ ኾኖ፡ ከእውነተኛው ዘለዓለማዊ ሓኪም የተሰጠን፡ ልዩና ዘለዓለማዊ የዘወትር ሲሳይ፡ የኢየሱስ ክርስቶስ፡ ቅዱስ ሥጋና ክቡር ደም መኾኑን፡ ቀደም ብለን ባደረግነው ውይይታችን፡ ያወቃችሁት አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! አውቀንዋል።

ጥያቄ፡- “የዕለት እንጀራችንን፡ ሰጠን ለዛሬ!” እንድንለው የፈቀደ አምላካችን፡ የዕለቱን ብቻ ሳይኾን፡ በዕድሜያችን ኹሉ የሚያስፈልጉንን ሲሳይት አትረፍርፎ መስጠቱ፡ ይህንኑም አስተውለን፡ እንድናመሰግነው የሚያደርገንን ልቦና መለገሡ ሲገርመን፡ ከዚህ በላይ፡ አልፎ ተርፎ፡ ያልጠየቅነውንና ያልጠበቅነውን፡ ታላቁን የቸርነት ሥራውን በመቀጠል፡ ለዘለዓለም ከማይነጥፍ ጎተራው፡ ለዘለዓለም ከማይደርቅ ምንጩም፡ ለዘወትር ሲቆረሰና ለዘወትር ሲቀዳ የሚኖረውን፡ እንጀራና መጠጥ፤ ይኸውም፡ የዘለዓለም ሕይወትን የሚያስገኘውን፡ የራሱን ቅዱስ ሥጋና ክቡር ደም፡ “እንካችሁ፡ ብሉ! ጠጡ!” ብሎ ማበርከቱ ደግሞ፡ በአስተዋይ ተመልካች ላይ፡ ምን ዓይነት የተመስጦ ስሜትን ያሳድራል?

መልስ፡- በእኛ በኩል፡ በአንደበት፡ ሊነገር፤ በቃላትም ሊገለጽ የሚችል አይመስለንም።

ጥያቄ፡- ለዚህ ኹሉ ስጦታው ፍጹምነት፤ እኛም የበደሉንን ኹሉ፡ ይቅር ለማለት እስከምንችልበት ብቅዓት ለመድረሳችን፡ አጠቃላይ ማረጋገጫ፡ “እናንተ፡ ክፉዎች ሰጥኾኑ፡ ለልጆቻችሁ፡ መልካም ስጦታን መስጠትን ካወቃችሁ፡ በሰማይ ያለው አባት፡ ለሚለምኑት፡ እንዴት አብልጦ፡ መንፈስ ቅዱስን ይሰጣቸው!” የሚለው አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! ነው።

ጥያቄ፡- ታዲያ! እንዲህ ከኾነ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ ይህን ቸርነት ላደረገልን ፈጣሪያችን፡ በዚህ የምሕረት ዘመን፡ የምናቀርብለት የምስጋና ጸሎት፡ “ለዘላለም ሕያዋን የሚያደርገንን፤ መድኃኒትና ምግብ ነፍስ የኾነንን፡ ፍልጅህን ቅዱስ ሥጋና ክቡር ደም፡ ለዘወትር ሰጠኸን። በእርሱም፡ ኃጢአታችንንና በደላችንን ኹሉ፡ ለመቼውም ጊዜ ደምስሰህ፡ ፈጽመህ ይቅር አልኸን። እኛም የበደሉንን ኹሉ፡ እንዲሁ ይቅር እንድንል አስቻልኸን።” የሚል ሊኾን አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባል።

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሐተታ፡፡

ጥያቄ፡- መልካም! አኹን ቀጥለን፡ ከዚህ ጋር የተያያዘውን፡ “አቤቱ! ወደፊተና አታግባን! ከክፉ ጉሉ፡ አድኑን እንጂ፡፡” የሚለውን፡ የጸሎቱን ቃል እንመርምር!

እስካኹን እስተውለን ከተመለከትናቸው፡ ከእነዚህ ጉሉ ስጦታዎቹ በላይ፡ እግዚአብሔር፡ ኢትዮጵያውያን ሕፃናት፡ ወንዶች፡ በእርባ ቀናቸው፡ ሴቶቹም፡ በሰማንያ ቀናቸው፡ የክርስትና ሥርዓተ ጥምቀታቸውን በሚፈጽሙበት ጊዜ፡ ፍጹም የኃጢአት ስርዓትን አግኝተው፡ በመንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር የኪዳን ልጆች የመኾንን ጸጋ ተቀዳጅተው፡ በዚህ ክብር እንዲኖሩ እንደሚያደርጋቸው አውቃችኋል፡፡ ይህ፡ ዘላለማዊ ልጅነት የተገኘው፡ እግዚአብሔር ወልድ፡ ሰው ሆኖ፡ ከዲያብሎስና የእርሱ መሣሪያዎች ከኾኑ ሰዎች በተቀበላቸው መከራዎች፡ በእንጨት ላይ ተሰቅሎ ባፈሰሰው ደሙ፡ ሞቶ በመቀበሩና መበስበስን አጥፍቶ በመንግብ፡ መኾኑን፡ ይህም ማለት፡ የክፋትን ኃይል፡ ድል ስላደረገ፡ የኃጢአትን ቀንበር ስለሰበረና የሞትን ዕዳ ስለሻረ መኾኑን ተረድታችኋል፡፡

ከዚህ የተነሣ፡ የእግዚአብሔር ልጆች፡ በዚህ ልጅነታቸው፡ ከራሳቸው የተፈጥሮ ጦንቅ፡ ከዲያብሎስ የክፋት ጦርና ከዓለሙ የተፅዕኖ ኃይል፡ በተለያየ ረቂቅ መንገድ፡ ከሚዘረጋባቸው የፈተና ወጥመድ፡ ነጻ ለመኾን ስለቻሉ፡ መንፈሳዊዉን አካልና ባሕርይ ተጎናጽፎ፡ በሥጋና በነፍስ ውሕደት የሚንቀሳቀሰውን ሰውነታቸውን፡ የኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ ላስገኘው፡ ለመጨረሻው መልካም ህልውና አብቅተውታል፡፡ ይህንም እውነት፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ለደቀ መዛሙርቱ፡ “በዓለም ግላችሁ፡ መከራ አለባችሁ! ነገር ግን፡ አይዟችሁ! እኔ፡ ዓለምን አሸንፌዋለሁ፡፡” ደግሞም፡ በመጨረሻዋ ሓሙስ ማለት፡ በጌቱሴማኒ የአትክልት ቦታ ሣለ፡ “...ወደፊተና እንዳትዝቡ፡ ትጉና ጸልዩ! መንፈስሰ ተዘጋጅታለች፡ ሥጋ ግን፡ ደካማ ነው፡፡” ካላቸው በኋላ፡ “እንግዲህስ ተኝ! ዕረፉም!” ብሎ፡ በተናገራቸው ቃሎቹ አጽድቆታል፡፡

በእነዚህ ቃላትና እስካኹን ባገኛችሁት እውቀት፡ “አቤቱ! ወደፊተና አታግባን! ከክፉ ጉሉ፡ አድኑን እንጂ፡፡” የሚለው፡ የጸሎቱ ቃል፡ መልስ ማግኘቱ አልተረጋገጠምን?

መልስ፡- አዎን! ተረጋግጧል፡፡

ጥያቄ፡- ታዲያ! እንዲህ ከኾነ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ ይህን ቸርነት ላደረገልን ፈጣሪያችን፡ በዚህ የምሕረት ዘመን፡ የምናቀርብለት የምስጋና ጸሎት፡ “የንተ ልጆች ለመኾን የምንበቀበትን፡ የጥምቀትን ልደትና የንስሐን ጸጋ አደልኸን፡፡ ከማናቸውም ፈተና አውጥተኸንና ከክፉው ጉሉ አድኑኸን፡ ዲያብሎስንና ሞትንም ድል አድርገህ፡ በትንሣኤህ ሕይወት ለመኖር አበቃኸን፡፡” የሚል ሊኾን አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ጥያቄ፡- መልካም! ከዚህ በኋላ፡ “መንግሥት የአንተ ናትና፤ ኃይልና ምስጋናም፡ ለዘላለሙ፡ አሜን!” ስለሚለው፡ ስለጸሎቱ የመዝጊያና የማጠቃለያ ቃል እንነጋገራለን።

እግዚአብሔር አብ፡ በልጁ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ፡ ለፍጥረት ዓለሙ ስላደረገው የቸርነት ሥራው፡ “ልቦናው፡ በእውነተኛ የፍቅር ስሜት፡ በጥልቀት የማይነካ ሰብአዊ ፍጡር ይኖራል።” ብሎ ማሰብ፡ ለማንኛውም አስተዋይ ተመልካች ያዳግታል። ይህ አምላካዊ የቸርነት ሥራ፡ በፍጡር አንደበት ሊነገርና በእጅ ሊጻፍ ቀርቶ፡ በሕሊና እንኳ ሊታሰብ አይሞከርም። ከዚህም ጋር፡ ቀደም ብለን፡ አግባብነት ባለው፡ በየቦታው ላይ እያነሣን፡ እስካሁን ስንወያይ እንደቆየው፡ እግዚአብሔር፡ ለፍጥረት ዓለሙ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ያላደረገው፡ “ይህ ቀርቷል!” የሚባል አንዳች ነገር እንዳለ፡ እስኪ፡ በእናንተ በኩል የምታሰቡትን ንገሩኝ?

መልስ፡- ጨርሶ፡ ምንም የለም! አሉ፡ እያንዳንዳቸው፡ ወደመሬት አቀርቅረው፡ በተመስጦ ካሰቡ በኋላ።

ጥያቄ፡- እንዲያ ከኾነማ፡ ፊት፡ አዳምና ሔዋን፡ ከእነርሱ ቀጥሎ፡ ቃኤልና ልጆቹ፡ ለጠላት ዲያብሎስ አሳልፈው ሊሰጡበት ሞክረው፡ ነገር ግን፡ አቤልና ልጆቹ ኢትዮጵያውያን፡ በቅዱሱ ኪዳን፡ ቀድሞ፡ “ኢትዮጵያ፡ ታሰጽሕ እደዊሃ፡ ንቦ እግዚአብሔር!”፤ ኋላም፡ “ሞአ አንበሳ፡ ዘእምነገደ ይሁዳ!” በሚሉት አምላካዊያት ቃላትና መለኮታዊያን ምልክቶች ጠብቀው ያኖርዋትን አማናዊት “መንግሥቱ”ን፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ መልሶ ከእጁ አግብቷት፡ በምድር ላይ እንደገና እንድትሰፍኝ አደረገ አይደለምን?^{፪፻፳}

መልስ፡- አዎን! እኛ፡ “ትንግርት” የምንሉውን፡ ይህን ሥራ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ መፈጸሙን፡ አነሆ፡ ለእየራሳችን አረጋገጥን።

ጥያቄ፡- ይህም የኾነው፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ከሙታን ተለይቶ ከተነሣ በኋላ፡ ለደቀ መዛሙርቱ፡ “ሥልጣን ሹሉ፡ በሰማይና በምድር ተሰጠኝ!” ብሎ፡ በተናገረው የምሥራች ቃሉ መሠረት መኾኑን፡ እናንተም ያወቃችሁት አይደለምን?^{፪፻፳፩}

መልስ፡- አዎን! ነው።

ጥያቄ፡- ደግሞስ፡ በኃይሉ ሳይኾን፡ ጠላትን በመውደድና ለጠላቱ፡ ራሱን ቤዛ በማድረግ፡ በፈጸመው የፍቅርና የምሕረት መሥዋዕትነቱ፡ የማትበገር “ኃይልን”፡ ኢየሱስ ክርስቶስ መልሶ፡ የራሱ አላደረጋትምን?

መልስ፡- አዎን! በእውነት፡ መልሶ፡ የራሱ አድርጓታል።

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት።

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሓተታ።

ጥያቄ፡- ይህም የኾነው፡ “እነሆ፡ የዓለምን ኃጢአት የሚያስወግድ፡ የእግዚአብሔር በግ!” የተባለው፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ “እንደበግ፡ ወደመታረድ ተነጻ፡ የበግ ጠቦትም፡ በሽላቹ ፈት፡ ዝም እንደሚል፡ እንዲሁ፡ እርሱም፡ አፉን አልከፈተም።” የሚለውን፡ የነቢዩን ቃል ለመፈጸም፡ በእንጨት ላይ ተሰቅሎ በመሞትና በመቀበር፡ ከዚያም፡ ከሙታን ተለይቶ በመነሣት፡ የሰውን፡ የዘር ጠላት፡ ፈጽሞ ድል ስላደረገ፡ ሓዋርያው፡ “የእግዚአብሔር ኃይልና የእግዚአብሔር ጥበብ የኾነው ክርስቶስ ነው።” ብሎ በሰጠው ምስክርነት፡ እርሱ፡ ራሱም፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ለደቀ መዛሙርቱ፡ “አይዟችሁ! እኔ፡ ዓለሙን አሸንፌዋለሁ።” ብሎ በተናገረው ቃል መሠረት፡ አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! ነው።

ጥያቄ፡- ከዚህ ኹሉ የተነሣስ፡ ይህን የመሰለው፡ ወደርና ወሰን የሌለው ቸርነት፡ ከፈጣሪው ስለተደረገለት፡ በመጨረሻ፡ ፍጥረቱ ኹሉ፡ በነፍስ ወከፍ፡ ከየራሱ አንቅቶ፡ የራሱን ደስታ ለመግለጽ፡ አምላኩን እግዚአብሔርን የሚያመሰግነው ስለኾነ፡ ንጹሕ “ምስጋና”፡ የእርሱ፡ የኢየሱስ ክርስቶስ፡ የብቻው አልኾነችምን?

መልስ፡- አዎን! በፍጹም፡ የእርሱ፡ የብቻው ኾናለች።

ጥያቄ፡- ይህም የኾነው፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ከሙታን ተለይቶ ከመነሣቱ በፊት፡ “ደቀ መዛሙርቱ፡ ኹላቸው፡ ደስ እያላቸው፡ ተአምራትንም ኹሉ ሰላዩ፡ በታላቅ ድምፅ፡ እግዚአብሔርን ሊያመሰግኑ ጀምረው፡ ‘በእግዚአብሔር ስም የሚመጣ ንጉሥ፡ ቡናክ ነው፡ ሰላም፡ በምድር፡ በአርያምም፡ ምስጋና ይኹን!’ ሲሉ፡ በመቅደስም፡ ‘ሆሳስና ለዳዊት ልጅ!’ እያሉ፡ የሚጮኹትን ልጆች ሲያዩ፡ የካህናት አለቆችና ጳጳሮች፡ ተቈጥተው፡ ‘እነዚህ፡ የሚሉትን፡ አትሰማምን?’፡ ከሕዝብና ከፈረሳውያንም መካከል፡ አንዳንዶቹ፡ ‘መምህር ሆይ! ደቀ መዛሙርትህን ገሥጸቸው!’ ባሉት ጊዜ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ መልሶ፡ ‘እስማህ፡ እላችኋለሁ፡ ‘ከሕፃናትና ከሚጠቡ አፍ፡ ምስጋናን፡ ለራስህ አዘጋጃለሁ!’ የሚለውን ቃል፡ ከቶ አላንበባችሁምን? እነዚህ ዝም ቢሉ፡ ድንጋዮች ይጮኹሉ!’ አላቸው።” የሚለው፡ የቅዱሳን መጻሕፍት ቃል መሠረት አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! ነው።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ጥያቄ፡- እዚህም ላይ፡ ልታስተውሉት የሚገባ፡ አንድ፡ ታላቅ ቀም ነገር አለ፤ ይኸውም፡-

፩ኛ፡ በቅዱሱ ኪዳን የጸኑት ኢትዮጵያውያን፡ የእግዚአብሔርን መንግሥት፡ ዛሬ፡ በሕይወተ ሥጋ እያሉ፡ በእውነትና በመንፈስ እየኖሩዋት መኾናቸውን፡

፪ኛ፡ ግዙፉ ዓለም፡ ይህች፡ የእግዚአብሔር መንግሥት፡ በምድር ላይ፡ በይፋ መስፈርን፡ በገሃድ ለሚያይባት ቀን እንዲበቃ፡ ኢትዮጵያውያን፡ የሚጸልዩት፡ ለእርሱ፡ ለግዙፉ ዓለም እንጂ፡ ለእነርሱ፡ አለመኾኑን፡

፫ኛ፡ ያችም ቀን፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በተስፋ ቃሉ፡ ለተከታዮቹ ያመለከታት፡ ዳግም ምጽአቱ መኾኗን፡

፬ኛ፡ በዲያብሎስ አበጋዝነት በሚካኼደው የክፋት ኃይል፡ በኃጢአት ግዕበል ተጥለቅልቆ በመስጠምና በቀሣፊው የሞት ሠይፍ እየተፈጀ ያለው፡ ይኸው ግዙፉ ዓለም፡ ይህች፡ የእግዚአብሔርን መንግሥት፡ በሐሰት የጨለማ እውቀት፡ በተሸፈኑ ዓይኖቹ፡ ዛሬ ሊያያት ስላቃተው፡ ራሱን፡ በእውነት የብርሃን እውቀት ገላልጦ እንዲመለከታት፡ የሚያስችለውን ኃይል የሚያገኘው፡ በዚያች ቀን መኾኑን፡

፭ኛ፡ ዛሬ፡ በምድር ላይ ሰፍኖና ገንኖ፡ አይሉም የሚታየውን የዲያብሎስን ክፋት፡ ከእርሱ የተነሣም፡ በሰዎች ላይ የሠለጠነውን ኃጢአትና ያ ምርጫ ያስከተለውን ሞትን፡ ከግዙፉ ዓለም፡ ፈጽማ አጥፍታ፡ የፍቅርን፡ የሰላምንና የዕረፍትን ሕይወት፡ ለሰው ልጆች፡ መልሳ የምታመጣ፡ ይህች፡ የእግዚአብሔር፡ የእውነት መንግሥት ስለኾነች፡ ኢትዮጵያውያን፡ የዚያችን ቀን መድረስ፡ በሃይማኖት ነቅተውና በምግባር በቅተው የሚጠብቁ መኾናቸውን፡

፮ኛ፡ “ምእ አንበሳ ዘእምነገደ ይሁዳ” የሚለው መለኮታዊ ቃል የተሰጠው፡ ሟች ለኾነ ዕሩቅ ብእሲ ሳይኾን፡ ለዘለዓለም ሕያው ኾኖ ለሚኖረው፡ ለኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ስለኾነ፡ ንጉሥነቱና መንግሥቱ፡ የሚለወጥና የሚያረጅ፡ የሚፈርስና የሚሻር አለመኾኑን፡

፯ኛ፡ ይህች የእግዚአብሔር መንግሥት፡ ዛሬና ለዘለዓለሙ፡ በምድርም፡ በሰማይም፡ የምትመራውና የምትተዳደረው፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ሊቀ ካህናትነትና ንጉሠ ነገሥትነት፡ በድንግል ማርያምም መቅደስትና ንግሥትነት መኾኑን ነው፡፡

ይህን እውነታ፡ እስካኼን በደረሳችሁበት እውቀት፡ የተረዳችሁት አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! በእርግጥ ተረድተነዋል፡፡

ምዕራፍ ፭፡፡ ጸሎት፡፡

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሓተታ፡፡

ጥያቄ፡- ታዲያ! እንዲህ ከኾነ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ ይህን ቸርነት ላደረገልን ፈጣሪያችን፡ በዚህ የምሕረት ዘመን፡ የምናቀርብለት የምስጋና ጸሎት፡ “ጌታ ሆይ! ሊነገር ስለማይቻል ቸርነትህን ምሕረትህ፡ ፍቅርህና ጸጋህ፡ እንዲሁም የሚያስፈልገንን ኹሉ፡ ሳንለምንህ ስለምትሰጠን፡ ዘወትር እናመሰግንሃለን፡፡

“ሞክ አንበሳ ዘእምነገደ ይሁዳ” በተባለው፡ በንጉሣችን በኢየሱስ ክርስቶስ፡ ዛሬ የምንኖርባት፡ የእውነት መንግሥትህ፡ ክፋትን፡ ኃጢአትንና ሞትን፡ ፈጽማ አጥፋታ፡ ለግዙፉ ዓለም፡ በገሃድ የምትገለጥበትንና በይፋ የምትሰፍንበትን ጊዜ፡ እንደተሰፋ ቃልህ እንጠብቃለን፡፡

“ኃይልና ምስጋና፡ መንግሥትም ያንተ ናቸው፡ ዛሬም፡ ዘወትርም፡ ለዘለዓለሙ፡ አሜን፡፡” የሚል ሊኾን አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባል፡፡

ጥያቄ፡- እንግዲያስ፡ ራሱን፡ በእኛ ቦታ አስገብቶ፡ ራሱ፡ ስለእኛ ጸላይ፡ ራሱ፡ ጸሎት፡ ራሱ፡ የጸሎቱ ተቀባይ በመኾን፡ ይህን ኹሉ የቸርነት ሥራውን ለሠራልን፡ ፍጹም ደግ ፈጣሪ፡ በተለይ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ “ልጅህ፡ ‘እንዲህ በሉ!’ ብሎ፡ ያስተማረንን፡ ያን ጸሎታችንን፡ በእርሱው ቤዛነት ተቀብለህ፡-

ጀኛ፡ ለነፍሳችንና ለሥጋችን የሚያስፈልገንን፡ ይህን ያህል፡ የማያልቅ ሲሳይ፡ ፍቱን መድኃኒትና ለዘለዓለም የሚኾን ሕይወትን፡ አትረፍርፈህ በመስጠት፡ ቸርነትህን፡ እንዲህ ስላበረከትክልን፡

ጀኛ፡ ከፍጥረታችን መጀመሪያ እንሥተን፡ ከሕያው ቃልህ ውጪ፡ በአንተ ላይ፡ ያን ኹሉ ክህደትና ዓመፅ፡ ክፋትና ጥፋት በመፈጸማችን፡ በየራሳችን ላይ ያመጣነውን የሞት ፍዳ፡ ራስህን፡ ለእኛ ቤዛ አድርገህ፡ በመስቀል ላይ በመሠዋት፡ ይቅር ብለህ፡ እንዲህ፡ ምሕረትህን ስላደረግህልን፡

፫ኛ፡ ስለእኛ፡ ሰው ኾነህ፡ ለእኛ ለጠላቶችህ፡ እስከመሞትና እስከመቀበር በደረሰ ጽናት፡ ፍቅርህን፡ በጉልህና በግዘፍ፡ እንዲህ ስለፈጸምክልን፡

፬ኛ፡ ይህን ኹሉ ቸርነት፡ ምሕረትና ፍቅር፡ ለእኛ ለፍጡራንህ ማበርከትህ፡ ማድረግህና መፈጸምህ ሳይበቃህ፡ እንደገና፡ የአንተ የባሕርይ ገንዘቦችህ የኾኑትን፡ እውነትህንና እውቀትህን፡ መንግሥትህንና ሕይወትህን፡ በኹለንተናችን ውስጥ የሚመላልንን፡ ቅዱሱን መንፈስህን ስለሰጠኸን፡ እናመሰግንሃለን፡፡” ቢባል፡ ይበዛልን?

መልስ፡- ያንሳል እንጂ፡ እንዴት ይበዛል?!

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡
“ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማንው?

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሐተታ፡፡

ጥያቄ፡- መልካም! እንግዲህ፡ እንዲህ አድርገን፡ የ“አቡነ ዘበነሚያት”ን ሐተታ ከጨረስን፡ አሹን፡ ቀጥለን፡ የምንወያየው፡ “በሰላም ቅዱስ ገብርኤል መልአክ!” እያልን፡ ለቅድስት ድንግል ማርያም ስለምናቀርበው የሰላምታ ጸሎት ይኾናል፡፡

መልስ፡- እሺ! የምንጠብቀው ስለኾነ፡ ደስ ይለናል፡፡

ጥያቄ፡- እኛ ኢትዮጵያውያን፡ ለድንግል ማርያም የምናቀርበው፡ ይህ፡ የሰላምታ ጸሎታችን ተወጣጥቶ የተዘጋጀው፡ በእግዚአብሔር ፊት የሚቆመው፡ ሊቀ መላእክት ቅዱስ ገብርኤል፡ አምላክን ስለመጽነሷ፡ ምሥራቹን ባሰማት ጊዜ፡ ለእርሷ ያቀረበውን ሰላምታና የዮሐንስ መጥምቁ እናት፡ ቅድስት ኤልሣቤጥም፡ በመንፈስ ቅዱስ ተመልታ፡ ሕፃኑ ዮሐንስ፡ በማሕፀኗ እየዘለለ፡ ስለእርሷ ያሰማችውን የልዕልና ቃል፡ ራሷም፡ እመቤታችን የተናገረችውን የእግዚአብሔርን ቃል፡ መነሻ በማድረግ ነው፡ ይህም፡ ጥንት፡ ከአዳምና ሔዋን ፍጥረት ጋር ተያይዞ፡ እስከእርሷና እስከልጇ መገለጥ ድረስ ባለው ረዥም ዕድሜ ውስጥ የኾነውን፡ የእግዚአብሔር ድንቅ ሥራ ያጠቃልላል፡፡ የጸሎቱ ቃል፡ አጭርም ቢኾን፡ ምሥጢሩ፡ እጅግ የጠለቀ፡ መልእክቱም፡ እጅግ የላቀ ስለኾነ፡ በማስተዋል ልትከታተሉት ያስፈልጋችኋል፡፡

እግዚአብሔር ወልድ፡ “አባቴ!” ብሎ የሚጠራውን፡ የባሕርይ አባቱን፡ እግዚአብሔር አብን፡ እኛም፡ “አባታችን!” ብለን እንድንጠራው ስለወደደ፡ “አባታችን ሆይ!” በሉ!” ብሎ ያዘዘን መኾኑን አውቃችኋል፡፡ እንዲሁ ኹሉ፡ በሰውነቱ፡ ከእርሷ ተወልዶ፡ “እናቴ!” ብሎ የሚጠራትን፡ ቅድስት ድንግል ማርያምን፡ “እኔንት እናትህ!” ብሎ፡ ለደቀ መዝሙሩ፡ ለዮሐንስ፡ በአደራነት በሰጠው እናትነቷ፡ እኛንም፡ የዚያ ባለአደራነት ተካፋዮች እንዳደረገን፡ እናንተም፡ እኔም እናምናለን፡፡

ታዲያ! ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ይህን ማድረግ፡ እግዚአብሔር አብን፡ “አባታችን ሆይ!” ብለን በምንጠራበት አንደበታችን፡ እርሷንም፡ “እናታችን ሆይ!” ብለን እንድንጠራት ቢፈቅድ አይደለምን? ይህም ማለት፡ በዚህ መለኮታዊ ፈቃዱ፡ እርሱ፡ የባሕርይ አባቱ፡ የእርሱ ብቻ ሳይኾን፡ የእኛም አባት እንዲኾን እንዳደረገ ኹሉ፡ የሰውነት እናቱም፡ የእርሱ ብቻ ሳትኾን፡ የእኛም እናት እንድትኾን አደረገ ማለት አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! ነው፡፡

ምዕራፍ ፭፤ ጸሎት።

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሓተታ።

ጥያቄ፡- እኛስ ኢትዮጵያውያን፡ “እመቤታችን!” የምንላት፡ ያንኑ፡ “የእናትነቷን” እውነታ፡ መሠረት ያደረገውን ይትበሃል ይዘን መኾኑን፡ ከቃሉ ትርጉም ትረዱት የለምን? ይኸውም፡ በግእዙ፡ “እመቤት” የሚለው፡ “እም”፡ “እናት”፡ “ቤት”፡ “ቤተሰብ” ማለት ስለኾነ፡ “የቤተሰቡ እናት” ማለት በመኾኑ ነው። ደግሞስ፡ ጥንት፡ ከዘመነ ብሉይ ጀምሮ፡ በኅብረት ስንኾን፡ “እምን ጽዮን”፡ “እናታችን ጽዮን”፡ ጓላም፡ በዘመነ ሓዲስ፡ “ማርያም፡ እምነ!” “እናታችን ማርያም!” እያልን፡ በግልጽ፡ “እምዬ ማርያም!” “እናቴ ማርያም!” እያልን፡ በየጸሎታችን ላይ የምናወሳት፡ ከዚህ የተነሣ አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! ነው።

ጥያቄ፡- የቀድሞዎቹ የሰው ልጆች፡ በሥጋ መወለድንና ለዲያብሎስ መገዛትን፡ በኃጢአት መታሠርንና ለሞት መዳረግን የወረሱት፡ ከመጀመሪያዎቹ አዳምና ሔዋን ሲኾን፡ እኛ፡ የዛሬዎቹ ደግሞ፡ በመታደል፡ በመንፈስ ቅዱስ፡ ከእግዚአብሔር የመወለድንና የመንግሥቱ ተካፋዮች የመኾንን፡ ኹለንተናዊ ነጻነትን የመቀዳጀትንና የዘለዓለም ሕይወትን የመውረስን ክብር ለማግኘት የበቃነው፡ በዳግማዊው አዳም፡ በጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ቤዛነትና በዳግማዊቷ ሔዋን፡ በቅድስት ድንግል ማርያም፡ የአምላክ እናትነት መኾኑን አውቀናል፡ ስለዚህ፡ በሥጋ ልደት ያስገኘችን ስለኾነች፡ የመጀመሪያዋን ሴት፡ ሔዋንን፡ “እናታችን!” ብለን እንጠራት እንደነበረ ኹሉ፡ እንዲሁ፡ ለሰውነት ባሕርያችን መመኪያና ለመዳናችን ምክንያት ኾና፡ ለእግዚአብሔር ልጅነት ያበቃችንን፡ ድንግል ማርያምን ደግሞ፡ አማናዊቷና ዘለዓለማዊቷ እናታችን አድርገን፡ “እናታችን” ብለን ልንጠራት አይገባንምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባናል።

ጥያቄ፡- ቀደም ብለው በተገለጹት ምክንያቶች፡ ፈጣሪያችንን፡ ‘አባታችን!’ ብለን የምንጠራ ከኾነ፡ በተለይ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ ከጥንት ጀምረን፡ በኖሳ መርከብና በሙሴ ጽላት፡ በቀሩትም ቅዱሳት ኪዳናት፡ ደግሞ፡ “እጆቿን፡ ወደእግዚአብሔር ትዘረጋለች!” በተባለችው፡ በዳዊት መዝሙርዋ “ኢትዮጵያ”፡ እንዲሁም፡ ወደኢየሩሳሌም ተገዛ፡ ከእስራኤላዊው ዳዊትና ከኢትዮጵያዊቷ ቤትሳባ ልጅ፡ ከንጉሥ ሰሎሞን፡ ልጇን ምኒልክን በወለደችው በኢትዮጵያዊቷ ንግሥት፡ በማክዳ አርአያነት እየተመለከትናት፡ በልዩ ልዩ ምሳሌዎችና አካላት፡ በመንፈስና በሥጋም እያየናት፡ አብራን፡ የኖረችውን ድንግል ማርያምን፡ “እናታችን” ብለን ልንጠራት አይገባንምን?

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

መልስ፡- አዎን! በእርግጥ ይገባናል። እዚህ ላይ ግን፡ ያለህን ማብራሪያ አያይዘህ እንድትገልጽልን፡ አንድ ነገር እንድናነሳለሁ፡ እጅግ አስፈልጎናል። ይህን ነገር፡ ልናነሳለሁ የፈለግንበት ምክንያት፡ ነገሩ፡ ሃይማኖትን የሚመለከት ስለሆነ፡ በሃይማኖት ደግሞ፡ ምንም ዓይነት ነቅፅ ሊኖር ስለማይገባ፡ ሰብአዊው ሕሊናችን፡ አንዳች የኑፋቄ እንከን የሌለበት፡ ፈጽሞ የጠራ ንጹሕ እንዲኾን ስለቆረጥንበት ነው።

ደግሞም፡ ነገሩ፡ ምናልባት፡ በሌሎች አእምሮ ውስጥ የሚወጣና የሚወርድ፡ ከሰሕተትም የሚያደርስ ስለሆነ፡ ኹሉንም፡ ከዚያ ውድቀት ለማዳን ይኾናል። ይኸውም፡ “ፈጣሪያችንን፡ ‘አባታችን እግዚአብሔር ሆይ!’ ብለን በጠራንበት አንደበታችን፡ እርሷን፡ ፍጡርዋን፡ ‘እናታችን ማርያም ሆይ?’ ብለን ስንጠራት፡ ፍጡርን፡ ከፈጣሪ ጋር፡ ማለትም፡ ሰውን፡ ከእግዚአብሔር ጋር ማስተካከል አይኾንምወይ?” የሚለውን አስተሳሰብ፡ የሚመለከት ነው።

ጥያቄ፡- መልካም! ውይይታችንን የተለየ የሚያደርገው፡ እኔም፡ በዚህ ውይይታችን፡ ደስ የሚለኝ፡ በፍጹም ግልጽነት የሚካኼድ በመኾኑ ነውና። በዚህ ጥያቄያችሁ፡ እንደገና እያደነቅኋችሁ፡ መልሱን፡ በጀመርነው፡ መልክና ይዘት፡ በየራሳችሁ እንድታገኙት አደርጋለሁ። በዚህ መሠረት፡ እናንተም፡ ፈቃዳችሁ ኾና፡ ከዚህ ጋር ለተያያዘ እውነታ፡ ለማቀርብላችሁ፡ ግልጽና ቀላል ጥያቄ፡ በቅድሚያ መልስ ትሰጡኛላችሁ። ጥያቄው፡ እንዲህ የሚል ነው። “ከእናንተ፡ ከእየራሳችሁ እና ከወለዷችሁ እናቶቻችሁ፡” ወይም፡ በሌላ አቀራረብ፡ “ከእናትና ከልጅ፡ የሚበልጠው፡ የሚቀድመውም ማነው?”

መልስ፡- ኹለቱም ወጣቶች፡ እርስ በርሳቸው እየተያዩ፡ ዝም አሉ።

ጥያቄ፡- መልሱን ስጡኝ እንጂ፡ እየጠበቅሁ ነኝ እኮ!

መልስ፡- አኹንም፡ ዝም ብለው፡ አፍ አፋቸውን በእጃቸው ይዘው፡ እየተገላመጡ መተያየታቸውን ቀጠሉ።

ጥያቄ፡- አኹንም፡ የጠበቅሁትን ምላሽ፡ ከኹለቱም ላገኝ ስላልቻልሁ፡ ለሦስተኛ ጊዜ፡ ምነው? መልሱ፡ እንኳንስ ለእናንተ፡ በዚህ፡ የሥልጣኔ ዘመን ለተፈጠራችሁትና ብዙ ነገር ለምታውቁ ወጣቶች ይቅርና፡ ለማንም፡ ያልተማረ ሰው እንኳ ቢኾን፡ የተፈጥሮና የተለመደ ተራ ነገር በመኾኑ፡ ቀላልና ግልጽ ስለሆነ፡ ምንም ዓይነት ችግር ያለበት አይደለም። ታዲያ! መልሱን ወዲያው ለመስጠት፡ ለእናንተ የከበዳችሁና ያስቸገራችሁ ከቶ ምንድነው?

ምዕራፍ ፭፤ ጸሎት።

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሐተታ።

መልስ፡- በመጨረሻ፡ ትንፋሹ ታፍኖ እንደተለቀቀና አንደበቱ ታሥሮ እንደተፈታ ሰው፡ በኃይለ ቃል፡ “እናት ናታ፡ የምትቀድመው! የምትበልጠውም!” የሚለውን፡ የጠበቅሁትን መልስ ሰጡ።

ጥያቄ፡- አያችሁ! በመጀመሪያ፡ ለዚህ ጥያቄ፡ መልስ ለመስጠት የተዘጋጃችሁት፡ በሥጋዊው አእምሮአችሁ ስለነበረ፡ ሥጋዊው አእምሮአችሁ ደግሞ፡ ለሐሰት አገልግሎት የተጋለጠና የተመቸ ስለነበረ፡ እውነተኛው መልስ፡ የኋላ ኋላ፡ በእርሱ የሐሰት ፍላጎት ላይ የሚያስከትለውን መዘዝ፡ አስቀድሞ በመገንዘቡ፡ ትክክለኛውን መልስ እያወቀው፡ ነገር ግን፡ በቀጥታና ወዲያው ሊሰጥ ስላልፈለገ፡ አንደበታችሁ፡ ግልጽና ቀላሉን መልስ እንዳይሰጥ፡ እንዴት እንደዘጋው፡ እየራሳችሁ አስተዋላችሁት አይደለም?

መልስ፡- አዎን! ልክ ነህ። ግን፡ ይኼን፡ በውስጣችን የተደበቀውን፡ የስሜታችንን ምሥጢር እንዴት ልታውቅ ቻልህ? እስኪ፡ እውነቱን ንገረን?

ጥያቄ፡- በመጀመሪያ ነገር፡ እኔም፡ እንደእናንተው፡ ሥጋ ለባሽና ሰብአዊ ፍጡር/ መኾኔን አትርሱ! ይህም፡ በእናንተ ውስጥ የሚኖረው አስተሳሰብ፡ በእኔም ውስጥ አለ ማለት ነው። ስለዚህ፡ በውስጣችሁ የተደበቀው የስሜታችሁ ምሥጢር፡ ለእናንተ፡ መሰላችሁ ይኾናል እንጂ፡ በእኔም ዘንድ ስላለ፡ ለእኔ ምሥጢር ሊኾን አይችልም።

ቀጥሎ፡ ሐዋርያው፡ “ለፍጥረታዊ፡ ማለትም፡ ለሥጋዊ ሰው፡ የእግዚአብሔር መንፈስ ነገር፡ ሞኝነት ነውና፡ አይቀበላውም፤ በመንፈሳዊ ልቦናም የሚመረመር ስለሆነ፡ ሊያውቀው አይችልም። መንፈሳዊ ሰው ግን፡ በመንፈሳዊ ልቦናው፡ ኹሉን ይመረምራል፤ ራሱ ግን፡ በማንም አይመረመርም።” ያለውን ቃል፡ ማስታወስ ብቻ ሳይኾን፡ ቀደም አድርጋችሁ ያወቃችሁት አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! አውቀናዋል።

ጥያቄ፡- ይኼን፡ በውስጣችሁ የተደበቀውን፡ የስሜታችሁን ምሥጢር ለማወቅ የቻልሁት በመንፈሳዊው መንገድ መኾኑን ተገነዘባችሁት አይደለም?

መልስ፤ አዎን!

ጥያቄ፡- እንግዲህ፡ ስለቅድስት ድንግል ማርያም ማንነትና ምንነት ለማወቅ፡ በመንፈስ ቅዱስ ካልኾን በቀር፡ ለዕሩቅ ብእሲ፡ ማለትም፡ ለሥጋዊ አእምሮ እንደማይቻለው፡ ቀደም ብላችሁ ካወቃችሁት ጋር፡ እኹን ደግሞ፡ በይበልጥ ተረዳችሁት አይደለም?

መልስ፡- አዎን! ተረዳነው።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ጥያቄ፡- እንዲያ ከኾነ፡ እናት፡ ከልጇ እንደምትቀድምና እንደምትበልጥ እየታወቀ፡ መልሱን ወዲያው ከመስጠት የከለከላችሁ፡ በሥጋችን ሊሠለጥን የሚሞክረውና የሚጥረው፡ “ሐሰት፡ የሐሰት አባት” የተባለው፡ የዲያብሎስ ርከብ መንፈስ መኾኑን፡ ነገር ግን፡ በመጨረሻ፡ እውነቱን ለመናገር ይስቻላችሁ፡ ከልባዊው ፈቃደኛነታችሁ የተነሣ፡ በእናንተ ላይ የሰፈነው፡ የመንፈስ ቅዱስ ጸጋ ስላሸነፈ መኾኑን ተረዳችሁት አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! በእርግጥ፡ ተረዳነውአኮ! ይህን፡ የመንፈስ ቅዱስን ጸጋ የሰጠን ፈጣሪዎችን፡ የተመሰገን ይኾን!

ጥያቄ፡ እንግዲህ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በአምላክነቱ፡ እናቱን፡ ቅድስት ድንግል ማርያምን፡ የሚቀድማትና የሚበልጣት ሲኾን፡ እርሷ ደግሞ፡ በሰውነቱ፡ እናቱ በመኾኗ፡ በዚህ እናትነቷ፡ እንዲህ፡ የምትቀድመውና የምትበልጠው ስለኾነ፡ እግዚአብሔር፡ ክብሩን አዋርዶ፡ ራሱን ከሰው ደረጃ ጋር በማስተካከል፡ በእርሱ በኩል ያለውን ሚዛን፡ እንዴት ዝቅ እንዳደረገው፡ በሌላው ሚዛን በኩል ደግሞ፡ በፍላጎቱ፡ በምርጫውና በውሳኔው ፍጹም እውነተኛና ቆራጥ የኾነ፡ ሰብአዊ ፍጡሩን፡ ወደምን ዓይነቱ ልዕልና አልቆ፡ ከፍ እንዳደረገው፡ የፈጣሪን ቸርነት ተመልከቱት! በዚህ፡ በኢየሱስ ክርስቶስና በድንግል ማርያም የመገለጥ ምስጢር፡ አምላክነትና ሰውነት፡ ልጅና እናት እንዴት እንደተስተካከሉ አስተውሉት!

ታዲያ! እንዲህ ከኾነ፡ የውዳሴ ማርያም ደራሲው፡ ቅዱስ ኤፍሬም፡ በመንፈስ ቅዱስ ተመልቶ፡ “ዘሊኦን ሞተ ነሥኦ፡ ወእንቲአሁ ሕይወተ ወሀበነ፡ ...ዘእምቅድመ ዓለም ህልው፡ ተስብኦ እምኔኪ ብሉየ መዋዕል፡ ወጽኦ እምክርሥኪ፡ ሥጋን ነሥኦ፡ ወመንፈሶ ቅዱስ ወሀበነ፡ ወረሰዩን ዕሩዩን ምስሌሁ በብዝነ ጎሩቱ፡” ማለትም፡ “የእኛን ሞት፡ ለእርሱ ተቀብሎ፡ የእርሱን ሕይወት፡ ለእኛ የሰጠ! ...ከኹሉ አስቀድሞ የነበረውና ሶድሜ የማይቆጠርለት እርሱ፡ በማሕፀንሽ፡ ከእኛ፡ ሥጋን ነሥቶ፡ የእርሱን፡ ቅዱስ መንፈስም ለእኛ ሰጥቶ፡ ከአንቺ በመወለዱ፡ በቸርነቱ ብዛት፡ ከእርሱ ጋር አስተካክለን!” እንዳለው፡ እንኳንስ፡ የአምላክ እናት፡ ተራው ሰብአዊው ፍጡር ሳይቀር፡ እየራሱን ካበቃ፡ ከፈጣሪው፡ ከእግዚአብሔር ጋር መስተካከሉን፡ እነሆ፡ እውን ማድረግ አይደለምን? ይህ እውነታስ፡ “አምላክ፡ ሰው ኾነ! ሰው፡ አምላክ ኾነ!” ከሚለው የመጽሐፍ ቃል ጋር መተባበሩ አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! ይተባበራል።

ጥያቄ፡- በዚህ ምስጢር፡ እግዚአብሔር ወልድ፡ ከዓለም አስቀድሞ፡ ከእግዚአብሔር አብ፡ ያለእናት በመወለዱ፡ በመለኮቱ፡ “ባለአባት” ኾኖ ከቆየ በኋላ፡ በመጨረሻው ዘመን ደግሞ፡ ከድንግል ማርያም፡ ያለአባት በመወለዱ፡ በሰውነቱ፡ “ባለእናት” ኾነ።

ምዕራፍ ፭፤ ጸሎት፡፡

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሓተታ፡፡

እግዚአብሔር ወልድ፡ እንዲህ፡ አባትና እናት ስላሉት፡ ከፈጣሪ በተገኘ የተፈጥሮ ሥርዓት ደግሞ፡ አባትና እናት፡ በወላጅነታቸው ያላቸው ግዳጅና ኃላፊነት፡ ክብርና መብት እኩል ስለሆነ፡ በዚህ መሠረት፡ ተቀዳሚ ተከታይ በሌለው፡ በአንዱ ልጃቸው፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ምክንያት፡ የእግዚአብሔር አብና የድንግል ማርያም የወላጅነት ግዳጅና ኃላፊነት፡ መብትና ክብር፡ በአምላክነትና በሰውነት ባሕርዩ ብቻ፡ ከመበላለጡ በቀር፡ የተስተካከለ እንዲሆን፡ የፈጣሪ ፈቃዱ ሆነ ማለት አይደለምን?

መልስ፡- አዎን!

ጥያቄ፡- ያው ደራሲ፡ እርሱን የመሰለው፡ ሌላውም፡ በመንፈስ ቅዱስ ተመልተው፡ “ማርያም ድንግል፡ ከብካብ ንጹሕ፡ ወመርዓ ቅዱስ፡ ነጻረ አብ እምሰማይ፡ ወኢረከበ ዘከማኪ፡ ፊነወ ዋሕዶ፡ ወተሰብአ እምኔኪ፡ ...ጸልዩ፡ ቅድመ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ መርዓተ አብ፡ ወእመ በግቤ! ...ለፍልሰትኪ ከብካብ፡ ንበ ዘሉዓሌ ተደባብ፡ እንዘ ይዌደሰኪ ዘራማ ኪሩብ፡ ንግሥትየ መርዓተ አብ፡ በሰጊድ ሰላም፡” ማለትም፡ “ማርያም ሆይ! እግዚአብሔር አብ፡ ለንጹሐ ሠርግ፡ ለቅዱሱም ጋብቻ የምትበቃውን ድንግል ሊሻ፡ ከሰማይ ንኖ፡ ወደምድር ተመለከተ፡ እንደአንቺ ያለች፡ የበቃች ሰላላገኘ፡ አንድ ልጅን ወደአንቺ ሰደደው፡ እርሱም፡ ከአንቺ ሰው ንኘ! ...የአብ ሙሽሪት፡ ‘የእግዚአብሔር በግ’ ለተባለው ልጁም፡ ለኢየሱስ ክርስቶስ እናት በኾነችው፡ በቅድስት ድንግል ማርያም ፊት ጸልዩ! ...አንቺ፡ የአብ ሙሽሪ ሆይ! በራማ የሚኖሩት፡ የኪሩቤል ነገደ መላእክት እያወደሱሽ፡ የሠርግሽ የልዕልና ዘውድ ወደኾነው ሰሚያዊ መንበርሽ ላረግሽበት ትንሣኤሽ በመሰገድ፡ ‘ሰላም!’ እልሻለሁ፡” እንዳለው፡ የጋብቻን ምሥጢር፡ በአዳምና በሔዋን የሠራና የመሠረተው፡ ራሱ እግዚአብሔር አብ፡ ይህን ሥርዓት፡ በልጁ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ትስብእትና እርሱን በወለደችለት፡ በቅድስት ድንግል ማርያም ሰውነት፡ በኹለኛተናው፡ እንዴት አድርጎ ለፍጹምነትና ለዘላለማዊነት እንዳበቃው፡ እንደገና፡ በአንክሮ መመልከት ነው፡፡

ሙሽሪና ሙሽሪት፡ መጀመሪያ፡ በጋብቻቸው ጊዜ፡ ኋላ፡ በትዳራቸው ጊዜ፡ በመጨረሻም፡ በወላጅነታቸው ጊዜ፡ “ባልና ሚስት” ተብለው በአንድነት ሲኖሩ፡ ኹለቱም፡ ከፈጣሪያቸው ተፈቅዶ በተሰጣቸው መብትና ግዳጅ፡ ኃላፊነትና ክብር፡ የተካከለ የእኩልነት ሚና ያላቸው መኾኑ ይታወቃል፤ እንደዚሁ ኹሉ፡ በእግዚአብሔር አብና ኹለንተናዋን፡ በፍጹም ንጽሕና፡ ለልጁ እናትነት አብቅታ በተገኘችው፡ በድንግል ማርያም መካከል፡ በመንፈስ ቅዱስ ግብር የተፈጸመው፡ ይህ፡ የመለኮትና የትስብእት አንድነት፡ አምላክነትና ሰውነት፡ ማለትም፡ የሙሽራውን ወገን በያዘው፡ በእግዚአብሔር አብ በኩል ያለው ሚዛንና የሙሽሪትን ወገን በያዘችው፡ በቅድስት ድንግል ማርያም በኩል ያለው ሚዛን፡ መተካከላቸውን አረጋግጦ ያሳያል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ታዲያ! እግዚአብሔር፡ ከራሱ አንቅቶና ቀድሶ የሠራውን፡ በአዳምና ሔዋንም የመሠረተውን፡ በደጋጎቹ ልጆቻቸው ኢትዮጵያውያን ዘንድ አስጠብቆ ያቆየውንና በቃና ዘገሊላ ሠርግ ቤት፡ በሰውነት ተገኝቶ የባረከውን የጋብቻን ሥርዓት፡ በዚህ ድንቅ የኾነ፡ የቸርነት ድርጊቱ፡ እንዴት አድርጎ አጽንቶ፡ ከምድራዊነት፡ ወደሰማያዊነት፡ ከሥጋዊነት፡ ወደመንፈሳዊነት፡ ከጊዜያዊነት፡ ወደዘለዓለማዊነት፡ በአጠቃላይ፡ ከሰብአዊነት፡ ወደአምላካዊነት እንዳሸጋገረው፡ ለፍጹምነትም እንዳበቃው፡ አስተዋላችሁት አይደለም?

መልስ፡- አዎን!

ጥያቄ፡- እንግዲህ፡ በዚህ ኹለ ምክንያት፡ “ፈጣሪያችንን፡ አባታችን እግዚአብሔር ሆይ!” ብለን በጠራንበት እንደበታችን፡ እርሷን፡ ፍጡርዋንም፡ “እናታችን ማርያም ሆይ?” ብለን ልንጠራት የሚቻለንና የሚገባን ኾነ ማለት አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! እውነቱና ትክክሉ፡ እርግጡና ገዛዱ፡ ይኼ ኾኖ ማለ፡ “ፀረ ማርያም” የሚባሉት ወገኖች፡ “እግዚአብሔር፡ ድንግል ማርያምን የፈጠረው፡ አያሱብ ክርስቶስን እንድትወልድ ብቻ ነው፡ እርሱን የመውለድ አገልግሎቷንም ስለፈጸመች፡ ከዚያ በኋላ የማታስፈልግ ኾናለች፡” ብለው ሊናገሩ የደፈሩት፡ እንዴት ነው? እንዴትስ፡ እንዲህ ሊያምኑ ቻሉ?

ጥያቄ፡- መልካም! ለዚህ ጥያቄ፡ መልስ ይኾናችሁ ዘንድ፡ እኔም፡ ወደቀደመው ጥያቄዬ ተመልሼ፡ በዚያው መልስ፡ እጠይቃችኋለሁ፡ እናንተን የወለዱት እናቶቻችሁ፡ የተፈጠሩት፡ ለእየራሳቸው ህልውና ሳይኾን፡ እናንተን የመውለድና የማሳደግ አገልግሎትን ለራሳቸው ብቻ ነው ብላችሁ ታስባላችሁ? ታምናላችሁም? ራሳችሁን በታላችሁበት ጊዜና ከዚያ በኋላ፡ እያንዳንዳችሁ፡ እናቶቻችሁን፡ “እናቱ! እንገዴህ፡ እኔን ፀንሰሽ የመውለድና አጥብተሽ የማሳደግ አገልግሎትሽን ግዳጅ ፈጽመሻለሁ፡ ከዛሬ ጀምሮ፡ አታስፈልገኝምና፡ ኹሂ! አሰናብቼሻለሁ!” ብላችሁ፡ የእነርሱን እናትነት፡ የእናንተንም ልጅነት ትሽራላችሁ ማለት ነውን?

መልስ፡- በዚህ ጥያቄዬ፡ ኹለቱም ወጣቶች፡ በየገጻቸው ላይ፡ ከፍተኛ የንዴትና የ-ዝን ስሜት እየታየባቸው፡ “ይህ ነገር፡ ሊጠየቅ ቀርቶ፡ ሊታሰብም እንኳ አይገባም!” አሉ፡ በቀጣቃሪ፡

ጥያቄ፡- በእናቶቻችሁ ላይ፡ በቀላል ጥያቄ መልክ የተቀጣው፡ ይህ ነገር፡ እናንተን እንኳ፡ በዚች አጭር አፍታ ውስጥ፡ እንዴት፡ እንዲህ፡ ሊያስቆጣችሁና ሊያሳዝናችሁ እንደቻለ፡ እስኪ ተመልከቱት!

ምዕራፍ ፭፣ ጸሎት።

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሐተታ።

“ሰውን፡ ወንድና ሴት አድርጎ፡ እኩል፡ በመልኩ ፈጠረ!” በተባለለት፡ ለፈጠረውም ለዚሁ ሰው፡ “እናትህንና አባትህን አክብር!” የሚል ትእዛዝን በሰጠው፡ በፈጣሪ እናት ላይ፡ ይህን የመሰለው አስተሳሰብ፡ ከጥያቄነት አልፎ፡ ሃይማኖት እስከመኾን ከደረሰ፡ ይህ ነገር፡ ራሱን፡ ኢየሱስ ክርስቶስን፡ በእግዚአብሔር ፊት የሚቆመውን፡ ሊቀ መላእክት ቅዱስ ገብርኤልን፡ ይልቁንም፡ በእርሷ፡ በቅድስት ድንግል ማርያም፡ በኤልሣቤጥና ገና በማሕዐኗ በነበረው፡ በልጇ፡ በመጥምቁ ዮሐንስ ላይ ሳይቀር አድሮ ያወደሳትን፡ እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስን፡ የቱን ያህል ያሳዝን? ያስቈጣስ? ይህን የመሰለው ሃይማኖትስ፡ ግብሩን በትክክል የሚገልጸው ስሙ እንደሚያመለክተው፡ ከማን የተገኘ ለመኾኑ፡ በራሱ መሰከረ ማለት አይደለምን?

መልስ፡- ኹለቱም ወጣቶች፡ አኹንም፡ በዚያው የቀሳውያን የንዴት ስሜታቸው እንዳሉ፡ “ከባዕዱ መንፈስ እንጂ፡ ከመንፈስ ቅዱስማ፡ ይህ፡ እንዴት ሊገኝ ይቻላል? አይቻልም።” አሉ።

ጥያቄ፡- ለነገሩማ፡ እውነታው፡ ሔዋን የተገኘችው፡ አዳም፡ አስቀድሞ ተፈጥሮ አይደለምን? እንዲያውም፡ እኛ፡ ኢትዮጵያውያን በሃይማኖታችን አምነን የምንለው፡ “አዳምና ሔዋን፡ እግዚአብሔር ወልድ ኢየሱስ ክርስቶስን የወለደች ድንግል ማርያምን ለማስገኘት ተፈጠሩ!” ነው። ደግሞስ፡ ወንጌላዊው፡ “መቼም ቢኾን፡ እግዚአብሔርን ያየው፡ አንድ ሰንኳ የለም፡ በአባቱ ዕቅድ ያለ፡ አንድ ልጅ፡ እርሱ ተረከው!” ብሎ እንደጻፈውና ራሱም፡ “እኔን ያየ፡ አብን አያ!” ብሎ እንደተናገረው፡ እግዚአብሔርን ያወቅነውና ያየነው፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ሲኾን፡ ኢየሱስ ክርስቶስን ያወቅነው፡ ያገኘነውና ያየነው፡ በቅድስት ድንግል ማርያም አይደለምን? ታዲያ፡ እንዲህ ከኾነ፡ ይህ የእግዚአብሔር ድንቅ ድርጊት፡ ወደምን ዓይነቱ እውነታ ይመራኛል? ራሱ ባለቤቱ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ “በእኔ ካልኾን በቀር፡ ወደአብ የሚመጣ የለም!” ሲል እንደተናገረው፡ ማንኛውም ፍጡር፡ እርሷን፡ ማለትም፡ እናቱን፡ ቅድስት ድንግል ማርያምን አስቀድሞ ሳያውቅና በእናትነቷ ሳያምን፡ እንደምን፡ ወደኢየሱስ ክርስቶስ፡ መቅረብና መድረስ ይቻለዋል? አይቻለውም።

መልስ፡- አዎን ነው።

ጥያቄ፡- እንዲያው ለመኾኑ፡ እንኳንስ እግዚአብሔርን የወለደች እናትን ይቅርና፡ እስኪ፡ ቀደም ብለን ባወሳነው አስተሳሰብ መሠረት፡ የየራሳችሁን እናቶች ንቆና አዋርዶ፡ ጠልቶም፡ “እናንተን እወድዳለሁ፡ እከብራለሁ!” የሚል ቢኖር፡ “እውነት ነው!” ብላችሁ ትቀበሉታላችሁ?

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

መልስ፡- መቀበሉ ቀርቶ፡ አሹን፡ ነገሩን መስማቱ እንኳ ከብድብናልና፡ እባክህ፡ ፈቃድህ ገና፡ ጥያቄያችንን፡ በዚህ አብቅቶ ብትዘጋው!

ጥያቄ፡- በዚህ ውይይታችን ላይማ፡ ከሃይማኖታዊው ቅንዓት የተነሣ፡ በውስጣችን፡ አልፎ አልፎ መነሣሣቱ የማይቀረው፡ ስሜታዊ ሁከት እንዳያጥለቀቀን፡ እየራሳችንን መቆጣጠርና ማስከን ይገባል፡ አለዚያ፡ የምንፈልገው ቀም ነገር ሹሉ ሊያመልጠን ይችላል። ስለዚህ፡ ጥያቄያችሁ፡ ተሟጥጦ እስኪያልቅ ድረስ የምንቀጥልበት እንጂ፡ ተቋርጦ የሚዘጋበት ምክንያት ከቶ አይኖርም። አሹንም፡ ውይይታችንን፡ በጀመርነውና እዚህ ባደረሰነው አያያዝ ልንቀጥለው ያስፈልገናል፡ በዚህ ርእስ ላይ፡ ልትዘጉት የሞከራችሁትንም የእውቀት በር፡ እንደገና ክፈቱት! አሳባችሁንም፡ በፍጹም ነጻነት ከመግለጽ ወደኋላ አትበሉ! ይህን ቀና አካሄድ፡ አስቀድማችሁ ልታውቁትና ልትዘጋጁበት፡ ወደፊትም፡ ልትከተሉት የሚያስፈልጋችሁ ግዳጅ ሊኾን ይገባል።

መልስ፡- ስለመልካሙ ምክርህ! እግዜር ይስጥልን! ይኸው ምክርህ፡ የጠቀመን፡ ይህን፡ የአሹንን ድክመታችንን ለማስወገድ ብቻ አይደለም፡ ወደፊት ለሚያጋጥመን፡ ለማናቸውም ዓይነት ተመሳሳይ ችግር ሹሉ፡ በመፍትሔነት የሚጠቅመንና የምንመራበት ይኾናል እንጂ።

እንግዲህ፡ ለመዘጋት የሞከርነውን ጉዳይ እንድንከፍተው ከፈቀድህልን፡ በቅድስት ድንግል ማርያም ላይ ስለሚሠነዘረው ትችት፡ በተጨማሪ የምታብራራልን የተያያዘ ነጥብ አለ፡ ይኸውም፡ እነዚያው “ፀረ ማርያም” የሚባሉት ወገኖች፡ ለጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ “የሱስ ጌታ” የሚለውን ስም ሰጥተው፡ የቅድስት እናቱን ስም ሳያነሡ፡ ከእርሷ በወረሰው ሰውነቱ የኾነውንና ያደረገውንም ሳይገልጹ፡ በአምላክነቱ በኩል ያለውን ብቻ የሚናገሩት ለምንድር ነው?” በሚለው ጥያቄ ላይ የተመሠረተው ነው።

መልስ፡- እነዚያ ወገኖች፡ ይህን ድርጊት የሚፈጽሙት ገን ብለው፡ የቅድስት ድንግል ማርያምን ክብር ለማሳነስ ሲሉ ነው። ምክንያቱ ለምን ይመስላችኋል? ዲያብሉስ፡ የክርስቶስን የመስቀል ምልክት የቱን ያህል እንደሚፈራውና እንደሚጠላው ታውቃላችሁ፤ ከዚያ ይልቅ፡ ይበልጥ የሚፈራውና የሚጠላው ነገር ቢኖር፡ የድንግል ማርያም፡ ስም አጠራርዋን በመኾኑ ነው። ደግሞስ፡ አጋንንትና እነዚህ፡ የእርሱ ጭፍሮች የኾኑት ልቡሳነ ሥጋ፡ ገን ብለው፡ ደካማውን ሰብአዊ ፍጡር ማርከው፡ ወይም፡ አጥምደው፡ ሥጋዊ አእምሮውን፡ በ“ሱስ” ኃይል ዐሥረው በሚይዙበት፡ አፍዝ አደንግዝ የፅዕዋት ቅጠላ ቅጠላቸው አደንገዘው፡ እንዴት የእነርሱ ማደሪያና ባሪያ እንደሚያደርጉት ታውቃላችሁ? ለጌታችንና መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ “የሱስ ጌታ” የሚለውን ስም ሰጥተው በሚያስሰሙት የሐሰት ሰብከታቸው አይደለምን?

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሓተታ፡፡

ስለዚህ፡ እነዚህ ወገኖች፡ የቅድስት ድንግል ማርያምን ስም የማያነሡት፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስም፡ ከድንግል ማርያም በወረሰው ሰውነቱ የኾነውንና ያደረገውን ሳይገልጹ፡ በአምላክነቱ በኩል ያለውን ብቻ የሚናገሩት በዚህ ምክንያት መኾኑን ልታውቁት ይገባል፡፡

ቅድስት ድንግል ማርያምን በሚመለከት፡ የዲያብሎስንና የጭፍሮቹን ሐሳብና ጽልመታዊ ሙከራና ድርጊት እዚህ ላይ እናቀመውና፡ የእግዚአብሔር የኾነውን፡ አማናዊውንና ብርሃናዊውን ሥራ እንመርምር! ይህንም፡ እንዲህ፡ በሚል መጠይቃዊ ቃል፡ ለእናንተው በማቅረብ፡ እጅምረዋለሁ፡- “ለመኾኑ፡ እግዚአብሔር፡ ከድንግል ማርያም ተወልዶ፡ ለሰውና ለፍጥረት ዓለሙ ያደረገውን ቤዛነት፡ ሰው ሳይኾን፡ በዚያው በእግዚአብሔርነቱ ባሕርይ ብቻ ነፍ ማድረግ ያቅተው ነበርን?

መልስ፡- እንዴት ይቅተዋል? ይቻለዋል እንጂ፡፡ የነገርኸን፡ “እግዚአብሔር የሚላ፡ “ነገር የለም!” የሚለው፡ የሊቀ መላእክቱ ቃል፡ የጸና አይደለምእንዴት? ፍጥነትን፡ ከምንም ያስገኘ፡ ድንግልን፡ ያለወንድ ዘር፡ በድንግልና እንድትወልድ ያደረገ፡ ሞቶ የበሰበሰውን፡ በሕያውነት ያስነሣ፡ ሌላውንስ ኹሉ ማድረግ እንዴት ይሳነዋል? አይሳነውም፡፡

ጥያቄ፡- አዎን! እንግዲህ፡ እንዲህ፡ ኹሉን ማድረግ ሲቻለው፡ ሥራውን፡ በእግዚአብሔርነቱ ብቻ ከመወሰን ይልቅ፡ ሰው ኾኖ፡ በሰው ሥርዓት፡ ኹሉን ነገር፡ በሰውነት ለመፈጸም ፈቀደ፡፡ በእግዚአብሔርነቱ፡ ፈጣሪ፡ ወልደ አብ ዋሕድ፡ አካላዊ ቃል፡ የአማልክት አምላክ፡ የገዢዎች ገዢ፡ የንጉሦች ንጉሥና በባሕርያ መለኮቱ፡ መሥዋዕት ተቀባይ ሲኾን፡ በሰውነቱ፡ የሰው ልጅ፡ ሊቀ ካህናት፡ መልክ ጼዴቅ፡ ንጉሠ ሳሌምና ራሱን ለመሥዋዕትነት ያቀረበ የእግዚአብሔር በግ መባልን መረጠ ማለት ነው፡፡ “ወልደ አብ”፡ ወይም፡ “የአብ ልጅ” ብቻ ከመባል፡ “ወልደ ማርያም”፡ ወይም፡ “የማርያም ልጅ” መባልን መረጠ፡፡ “ኢየሱስ ክርስቶስ” የሚለው ስም፡ ይህንኑ ያረጋግጣል፡፡

ስለዚህ፡ እግዚአብሔር፡ ረቂቅ ህልውናውንና መለኮታዊ መንግሥቱን፡ በመንፈሳዊ ቅርጹና መልኩ ብቻ እንዲቀጥል ማድረግ ሲቻለው፡ ከዚህ ይልቅ፡ እርሱ አዘጋጅቶ ወደሠራው፡ ወደሰውኛው ሥርዓት፡ በግዝፈት ተለውጦ እንዲካኼድ መምረጡን፡ እንዲህ፡ ከቅድስት ድንግል ማርያም፡ ያለወንድ ዘር፡ ሰው ኾኖ ተፀንሶ ለመወለድ የመፈለጉ ምሥጢርና ከዚህ ጋር በተከታታይ የተከናወኑት ድርጊቶቹ ኹሉ ያመለክቱናል፡ ይህም ማለት፡ በተለይ፡ በተነሣንበትና በምንወያይበት ዓላማ ስንወሰን- ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ለእናቱ ለቅድስት ድንግል ማርያም ባለው ፍቅርና በሰጣት ክብር፡ ፍጥረት ዓለሙ ኹሉ፡ በዚህ በሰው ሥርዓት፡ በአምላክ እናትነቷ እንዲቀበላት፡ ፈቃዱ መኾኑንና በእርሱም በኩል፡ በዚህ መሠረት እንዲፈጸም ማድረጉን፡ በቀላሉ እንመለከታለን፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፤ ማነው?

እንዲህ ከኾነ፡ ታዲያ! በቃና ዘገሊላ የሠርግ ቤት ተገኝቶ፡ የተናገረውን፡ የእግዚአብሔርነቱን ፈቃድ ከማስፈጸም ይልቅ፡ ለእናትነቷ ፈቃድ መንበርከክን መምረጡ አይደለምን? በዚህስ፡ “አባትህንና እናትህን አክብር!” የሚለውን ትእዛዙን፡ ራሱ፡ በይፋ፡ በተግባር ላይ ዐውሎ መፈጸሙን፡ ለዚሁ፡ እርሱ ለሠራው፡ የሰው ሥርዓት፡ ያለውን ፍጹም ፈቃደኝነት፡ ታዛዥነትና ታማኝነት፡ ለፍጥረቱ፡ በአደባባይ ማሳየቱ አይደለምን? እኛም የሰው ልጆች፡ ይህን እውነታ አስተውለን እንድንመለከተውና እንድንፈጽመው ሊያሳስበን አይደለምን?

መልስ፡- እንዴታ! አዎን! በሚገባ ማሳየቱ ነው እንጂ፡-

ጥያቄ፡- ይህ፡ “አባትህንና እናትህን አክብር!” የሚለው አምላካዊ ትእዛዝ፡ በእርሱ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል፡ እንዲህ፡ “በፍጹም ፈቃደኝነት፡ ታዛዥነትና ታማኝነት ተፈጽመ!” ሲባል፡ እርሷ፡ እናቱ፡ ድንግል ማርያም፡ በሰውነቷ፡ ለእርሱ፡ ለመለኮታዊው ፈጣሪዋ፡ ለኢየሱስ ክርስቶስ፡ በእግዚአብሔርነቱ እንደታዘዘችለት ኹሉ፡ እርሱም፡ ለእርሷ፡ ለሰብአዊት እናቱ፡ ለድንግል ማርያም፡ በሰውነቱ የታዘዘ ለመኾኑ ማረጋገጫ አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! ነው፡-

ጥያቄ፡- በሰውኛ ሥርዓት፡ ወይም፡ ወግና ልማድ ማለት፡ ምን እንደኾነ፡ ለእናንተ ማስረዳት የሚያስፈልገኝ አልመሰለኝም፡ ምናልባት ካስፈለገኝ ግን፡ እስከ፡ በራሴ የደረሰውን፡ ምሳሌ አድርጌ ላውጋችሁ!

ከሕፃንነቴ ጀምሮ፡ ምን እንዳስመለከተኝ ባላውቀውም፡ በቤተ ሕዝቡ፡ ያገር ሽማግሌ፡ በቤተ ክህነቱም፡ ቄስ፡ በቤተ ምልክናውም፡ ዳኛ የኾነው፡ የሥጋ ወላጅ አባቴ፡ ከምክር፡ ከተግሣዕና ከማስጠንቀቂያ ቀጥሎ፡ በሌሎቹ ታላላቅ ወንድሞቼ ላይ የሚፈጽመውን የቀኝጢጥ ቅጣት እያየሁ፡ እኔንም፡ ያን የመሰለው ጽዋ “ይደርስብኛል!” ብዬ፡ በሕፃንነት አእምሮዬ በምጠራጠርበት ጊዜያት ኹሉ፡ ራሴን፡ ከዚያ ቅጣት ለማዳን፡ የማካኪደው ልማድ ነበረኝ፡ ያም ልማድ፡ ከሚያንጥብበው ቅጣት፡ ለእርሱ፡ ሚስቱ የኾነችው፡ የወለደችኝ እናቴ እንኳ፡ ልታስጥለኝ እንደማትችል በመገንዘብ፡ መኖሪያቸው፡ ከእኛ፡ ጥቂት ራቅ ወዳለው፡ ወደአያቶቼ ቤት ሮጪ በመኼድ፡ ወንድ አያቴን ሳይኾን፡ ሴት አያቴን፡ ማለትም፡ የአባቴን ወላጅ እናት፡ “ሙጥኝ!” ብዬ የምማጸንበት አድራጎቴ ነበር። እናቴ፡ ይህንኑ ዘዴዬን ስለምታውቅ፡ አያቴን ለመማጠን፡ ወደእርሳቸው መኼዴን፡ አባቴ፡ ማታ፡ ከሠራው በሚመለስበት ጊዜ ስትነግረው፡ ቢመሽም እንኳ፡ ወደአያቴ ቤት መምጣቴ ስለማይቀር፡ ምሕረት እንዲያደርግልኝ፡ ከእናቴ፡ በቀጥታ የሚቀርብለትን ጥያቄ፡ በፍጹም ፈቃደኝነትና ታዛዥነት ተቀብሎ፡ ጉልበታቸውንም ስሞ፡ ተመርቆና ተስሞ ከተሰናበተ በኋላ፡ እኔን፡ በይቅርታ ፍቅር አቅፎ ወደቤቴ ይመለስ ነበር።

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሐተታ።

ይህን የመሰለው ኹኔታ የሚደርሰው አልፎ አልፎ ቢኾንም፡ ለእኔ ሲበጀኝ፡ አባቴን ግን ለካ አላስደሰተውም ኖሮአል፡ እንዲያውም፡ የሚያስቆጣው እየኾነ ኼዶ ኖሮአል፡ ምክንያቱም፡ እርሱ፡ በእኔ ላይ ሊፈጽም ካቆተመብኝ ቅጣት ኹሉ፡ በዚህ ዘዴዬ እየተጠቀምሁ አመልጠው ስለነበረ ነው። እንደ ቀን፡ ይህን የመሰለው ችግር ደርሶ፡ እኔም፡ እንደተለመደው፡ አያቴን “ያስጥሉኝ!” ብዬ፡ ወደእርሳቸው ኼጄ፡ ባጠገባቸው ባለሁበት ጊዜ፡ አባቴ፡ ያለወትሮው ሳይመጣ ቀረና፡ እዚያው፡ ከአያቴ ጋር አደርሁ፡ በማግሥቱም፡ እንዲሁ ኾነና፡ እዚያው ዋልሁ፡ አደርሁ፡ ለካ አባቴ፡ በእኔ አድራጎት፡ በጣም ተበላጭቶ ኖሮአል፡ በሦስተኛውም ቀን፡ አባቴ የማይመጣ መኾኑን፡ አያቴ ሲያረጋግጡ፡ ከሥራው እንደሚገባ ባረጋገጡበት የምሽቱ ሰዓት፡ ተነሥተውና እኔን ይዘው፡ ወደአባቴ ቤት ኼዱ፡ ከወላጆቼ ቤት ሊደርሱ ሲቃረቡ፡ አባቴ፡ ተነግሮት ይኹን፡ አይኹን፡ አላውቅም፡ ወደእርሳቸው ሲመጣ፡ እመንገድ ተገናኘን።

እንደተለመደው፡ ጎንበስ ብሎ፡ የእናቴን ጉልበት ስሞ ቀና ሲል፡ በምሽቱ ድንግዝግዝ ውስጥ፡ እኔን፡ ከአያቴ ኋላ ራቅ ብዬ ቆሜ እየኝ፡ በጣም ተናዳብኝ ኖሮ፡ አያቴ የማያዩት መስሎት፡ ወደኋላቸው ዘወር ብሎ፡ የያዘውን ረዥም መቁም ወደእኔ አግጣጫ ሲሠነዝር፡ የመመርኮገው ብረት ጫፍ ከንዴ ላይ ዐረፈ። ለካ፡ ይህን የአባቴን ድርጊት፡ አያቴ፡ አይተው ኖሮ፡ በቀጣ፡ “አ!” ብለው ጮኹበት፡ ወዲያው፡ “በል ና!” ብለው፡ እኔን፡ እጄን አፈፍ አድርገው ያዙና፡ ወደቤታቸው ምልስ አሉ። በፍጥነት እየተራመዱ ሃሉ፡ አባቴ፡ “እማማዬ! እማማዬ!” እያለ ቢለማመጣቸው፡ “ልጄን እንግዴህ አታገኘው! ምን አደከመህ? ይልቅስ፡ ወደቤትህ ተመለስ! ፊቴንም፡ እንግዴህ ወዲህ እንዳታይ! በቃ!” ብለውት፡ ያለሌላ ቃል፡ እቤታቸው ገቡ። አባቴም፡ ተደናግጦ፡ ይቅር እንዲሉት፡ ወንድ አያቴን ሽምግልና ይዞ ቢወድቅ ቢነሣ፡ ይልቁኝም፡ የቤት አያቴ ቀጣ እየነደደ ኼዶ፡ ሌላ፡ የባሰ ነገር ሊከተል የተቃረበ መኾኑን ሲያይ ተሰናብቶ፡ ባዶ እጁን፡ ወደቤቱ ተመለሰ።

በሚያከብራቸው፡ በሚወድዳቸውና በሚፈራቸው እናቴ ላይ በፈጸመው በደል፡ አባቴ፡ እጅግ አዝኖና ተጸጽቶ፡ ከአንድ ሳምንት በላይ እየተመላለሰ፡ ደጅ ሲጠናና አማላጅ ይዞ፡ ሲለምናቸው ቆየ፡ በመጨረሻ፡ ይቅር ብለውት፡ ለወደፊቱ፡ በእኔም ላይ ኾነ፡ እናትነታቸውን በተማጸነ በሌላ ሰው ላይ፡ ይህን የመሰለውን ድፍረት ሳይፈጽም፡ ቃል ገብቶላቸው፡ እኔን በፍቅርና በክብር ተረክቦ፡ ወደቤቱ መልሶ ሊወስደኝ በቃ።

አባቴ ስለሚወድደኝ፡ በቀጥታ፡ “ይቅር በለኝ!” ብዬ በእግሩ ላይ ብወድቅ፡ ወይም፡ በእናቴ ሽምግልና እንዲታረቀኝ ማድረግ የሚቀልለኝና የሚቀርበኝ፡ የሚቻለኝም ሲኾን፡ እኔ፡ በዚያ፡ በሐፃንነት ዕድሜዬ፡ ለምን፡ ወደአባቴ እናት እየኼድሁ መማጠንን መረጥሁ? እንግዴህ፡ “የሰውኛ ሥርዓት” የሚባለው ይኼ ነው።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት። “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

እግዚአብሔርም፡ ከሰብአዊ ፍጡሩ ጋር ያለውን ግንኙነት፡ በኪዳነ ልቦና፡ በተለይም፡ በኪዳነ አራቱ ዘመን እንደነበረው፡ በሚያስፈራው መለኮታዊ ግርማውና ሥልጣኑ መቀጠሉን አልፈቀደውም፤ ያ ቀርቶ፡ በዚያ ምትክ፡ ለዘለዓለም ጸንቶ እንዲካኼድ የወደደው፡ የፈለገውና የመረጠው፡ እንዲህ፡ ከድንግል፡ በሰውነት ተወልዶ፡ በሰውኛው ሥርዓት መኾኑን፡ ይኸው፡ በሚያስተማምን እውነታ አረጋግጥን ማለት አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! እያንዳንዳችን፡ በየውስጣችን እንደሚሰማን፡ እውነቱና እርግጡ ይኸው ነው።

ጥያቄ፡- ታዲያ! እንዲህ ከኾነ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ በዚህ ረገድ፡ ለዚህ ጸጋ ያበቃችን እርሷ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም መኾኗን አምነን፡ በጸሎት የምናቀርብላት ሰላምታ፡ “እናታችን ማርያም ሆይ! በመልአኩ በቅዱስ ገብርኤል ሰላምታ፡ ‘ሰላም!’ እንልሻለን። በአሳብሽ ድንግል ነሽ፡ በሥጋሽም ድንግል ነሽ። በዚህ የንጽሕና ባሕርይሽ፡ የአሸናፊው የእግዚአብሔር እናት ኾነሻልና፡ ሰላምታ ላንቺ ይገባል።” የሚል ሊኾን አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባል።

ጥያቄ፡- አዳምና ሔዋን፡ በገነት ሣሉ፡ ትእዛዙን ባፈረሱ ጊዜ፡ ይህ፡ የክህደት፡ የዓመፅና የአመንዝራነት ሥራቸው፡ በእነርሱና በእባቡ ዲያብሎስ ላይ፡ ስላስከተለው እርግማን፡ እግዚአብሔር አምላክ፡ ያሰማቸውን ቃል ታስታውሱታላችሁ። “እግዚአብሔር አምላክም፡ እባቡን አለው፤ ‘ይህን ሰላደረግህ፡ ...በአንተና በሴቲቱ መካከል፡ በዘርህና በዘርዋ መካከል፡ ጠላትነትን አደርጋለሁ፤ እርሱ፡ ራሱን ይቀጠቅጣል፡ አንተም፡ ሰኩናውን ትቀጠቅጣለህ።” በሚለው በዚያ ቃል ውስጥ፡ “ሴቲቱ”፡ ድንግል ማርያምን፡ “ዘርዋ”፡ ኢየሱስ ክርስቶስን የሚያመለክት መኾኑን አስተውላችሁታል።

ደግሞም፡ “አዳምም፡ ለሚስቱ ‘ሔዋን’ ብሎ፡ ስም አወጣ፡ የሕያዋን ኹሉ እናት ናትና።” የሚለው እውነተኛው የስሙ ትርጓሜ የተገኘው፡ ለዘለዓለማዊው ሕይወት ምክንያት በኾነችው፡ በድንግል ማርያም እንጂ፡ ለሥጋና ለነፍስ ሞት ምክንያት በኾነችው፡ በቀደመችው ሔዋን አለመኾኑ፡ በኹለቱም፡ “ሔዋኖች” የሃይማኖትና የምግባር ፍሬዎች ተገልጦ ታይቷል።

ከዚህ የተነሣ፡ ድንግል ማርያምን በሚመለከት የሚነገር፡ ማናቸውም ዓይነት የሰላምታ፡ ወይም የውዳሴ ቃል፡ በተለይ፡ በኢትዮጵያውያን ዘንድ፡ ይህን እውነታ፡ ማለትም፡ ቅድስቲቱ ሔዋን፡ እርሷ መኾኗን፡ ቅዱሱ አዳምም፡ ልጇ ኢየሱስ ክርስቶስ መኾኑን፡ በግልጽ የሚያንጸባርቅ ኾኖ ሊቀርብ የሚገባ አይደለምን?

ምዕራፍ ፭፤ ጸሎት፡፡

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሓተታ፡፡

መልስ፡- አዎን! የሚገባ ነው፡፡

ጥያቄ፡- ከኹሉም በላይ፡ እግዚአብሔር፡ አዳምንና ሔዋንን ፈጥሮ፡ በገነት ባኖራቸው ጊዜ፡ የእንደኛውን ፍሬ መርጠው ይበሉ ዘንድ፡ ከተከለላቸው፡ ኹለት ዛፎች መካከል፡ ህልውናቸውን፡ በዘለዓለም ሕይወት ለመቀጠል ይችሉ ዘንድ፡ እንዲበሉ የፈቀደውን የሕይወት ዛፍ ትተው፡ እንዳይበሉ ያሳስባቸውንና የሰውን ዘር በሙሉ፡ ለሞት የዳረገውን፡ የእንደኛውን ዛፍ ፍሬ፡ ሔዋን በመብላቷ፡ እርሷ፡ የክፉዋ ዛፍ ምሳሌ አልኾነችምን?

መልስ፡- አዎን! ኾናለች፡፡

ጥያቄ፡- በእርሷ አንጻር ደግሞ፡ ራሱን ለሞት የዳረገው፡ ይኸው የሰው ዘር፡ እያንዳንዱ፡ በፍላጎቱ፡ ከእርሱ በልቶ፡ ከሞት ይድንበት ዘንድ፡ በትንሣኤ ክብርና ደስታም፡ ለዘለዓለም ይኖርበት ዘንድ፡ የሕይወት ዛፍ ፍሬ የኾነውን፡ የኢየሱስ ክርስቶስን ሥጋና ደም ያስገኘች፡ ቅድስት ድንግል ማርያም ስለኾነች፡ እርሷ፡ ያች የሕይወት ዛፍ፡ አማካኝነቷና ዘለዓለማዊቷ ሔዋንም መኾኗ አይደለምን?

መልስ፡- አዎን! በእርግጥ፡ እርሷ ናት፡፡

ጥያቄ፡- ታዲያ! እንዲህ ከኾነ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ በዚህ ረገድ፡ ለዚህ ጸጋ ያበቃችን እርሷ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም መኾኗን አምነን፡ በጸሎት የምናቀርብላት ሰላምታ፡ “ማገጸንሽ፡ የሕይወት ዛፍ ፍሬ የኾነውን፡ ቅዱሱን አዳም ስላስገኘ፡ አንቺ፡ ከሴቶች ኹሉ ተለይተሽ፡ የተባረክሽ፡ ቅድስቲቱ ሔዋን ነሽ፡” የሚል ሊኾን አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባል፡፡

ጥያቄ፡- ይህን ጸሎት የምንጸልይ፡ እኛ፡ ኢትዮጵያውያን፡ ወይም፡ ኢትዮጵያዊነትን የተቀበለ ሰው ብቻ መኾኑን እንዳትዘነጉት ያስፈልጋል፡፡ “ኢትዮጵያ”፡ ድንግል ማርያም ስለመኾኗም፡ በዝርዝር ሓተታ ስለተነጋገርንበት፡ እርግጠኝነቱን፡ በሚበቃ አውቃችኋል፡፡ እንዲያ ከኾነ፡ ኢትዮጵያውያን፡ በመጽሐፍ ውስጥ፡ ስለኢትዮጵያ የተነገረውን ኹሉ፡ በጸሎታቸው ሊያወሱ አይገባቸውምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባቸዋል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ጥያቄ፡- ታዲያ! እንዲህ ከኾነ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ በዚህ ረገድ፡ ለዚህ ጸጋ ያበቃችን እርሷ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም መኾኗን አምነን፡ በጸሎት የምናቀርብላት ሰላምታ፡ “ቀድሞ በነበያት፡ ‘ኢትዮጵያ ታበጽሕ እደዋሃ ንበ እግዚአብሔር’ የተባለሽ፡ እኛም፡ ‘እምነ ጽዮን’ ስንልሽ የኖርን፡ በሰማይና በምድር፡ ንግሥታችን ሆይ! ደስ ይበልሽ፡፡” የሚል ሊኾን አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባል፡፡

ጥያቄ፡- የቀደሙት ሰባቱ ቅዱሳት ኪዳናት ለተፈጸሙበትና ለዘለዓለማዊነት ህልውና ለበቁበት፡ ለሰባተኛው የምሕረት ቃል ኪዳን፡ የመጨረሻው ማኅተም የኾነውን፡ የኢየሱስ ክርስቶስን ቅዱስ ሥጋና ክቡር ደም ያስገኘች በመኾኗ፡ ኢትዮጵያውያን፡ ለድንግል ማርያም የሚያቀርቡት የሰላምታ ጸሎት፡ ይህን እውነታ የሚያንጸባርቅ ሊኾን አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባል፡፡

ጥያቄ፡- ታዲያ! እንዲህ ከኾነ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ በዚህ ረገድ፡ ለዚህ ጸጋ ያበቃችን እርሷ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም መኾኗን አምነን፡ በጸሎት የምናቀርብላት ሰላምታ፡ “እግዚአብሔር አንቺን፡ የድንኳንታችን ምክንያት አድርጎ፡ ኪዳን ምሕረቱን ለዘለዓለም ፈጽሟልና፡ ‘ጸጋን የተመላሽ፡ ብዕሶት ነሽ’ እያልን፡ ዘወትር እናወድስሻለን፡፡” የሚል ሊኾን አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባል፡፡

ጥያቄ፡- ኢትዮጵያውያን፡ ስለድንግል ማርያም፡ በሚያስቡበት ጊዜ ኹሉ፡ ከእርሷ ጋር ያላቸው ግንኙነት ምን ዓይነት እንደኾነ፡ የዚያም ግንኙነታቸው መጠን፡ የቱን ያህል ቅርበትና ጽናት እንዳለው፡ ለአንዲት እፍታ እንኳ ሳያቋርጡ፡ በጠለቀ ስሜት የሚመሰጡበት፡ ታላቅ የአደራ ቃል መኖሩን፡ ያም የአደራ ቃል፡ በማንና እንዴት፡ ደግሞም፡ የት እንደተነገረ አውቃችኋል፡ እርሱም፡ ልጄ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በመስቀል ላይ ሣለ፡ ነፍሱ ከሥጋው ከመለየቷ በፊት፡ ለቅድስት እናቱና ለሚወድደው ደቀ መዝሙሩ የተናዘዘው፡ “እነሆ ልጅሽ! እነሆ እናትህ!” የሚለው የመጨረሻ ቃል ነው፡፡

ታዲያ! ኢትዮጵያውያን፡ “እናታችን!” ለሚሏት ድንግል ማርያም፡ በጸሎት በሚያቀርቡት ሰላምታቸው ጊዜ፡ ይህን የመሰለውን ሕያው ቃል ሳይጠቅሱት ማለፍ እንዴት ይቻላቸዋል?

መልስ፡- አይቻላቸውም፡፡

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

“እናታችን ማርያም ሆይ!” ስለሚለው፡ የሰላምታ ጸሎት ሓተታ፡፡

ጥያቄ፡- ታዲያ! እንዲህ ከኾነ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ በዚህ ረገድ፡ ለዚህ ጸጋ ያበቃችን እርሷ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም መኾኗን አምነን፡ በጸሎት የምናቀርብላት ሰላምታ፡ “በአምላካችንና በመድኃኒታችን፡ በኢየሱስ ክርስቶስ፡ አንቺ ለእኛ፡ የአደራ እናታችን፡ እኛም ለአንቺ፡ የአደራ ልጆችሽ ነንና፡ ከተወደደው ልጆሽ፡ ያልተለየው እናትነትሽ፡ ከእኛም፡ ምንጊዜም እንደሚይለን እናምናለን፡፡” የሚል ሊኾን አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባል፡፡

ጥያቄ፡- እግዚአብሔር፡ እኛን ሰዎችን፡ በመልኩ ፈጥሮ፡ በምድረ ገነት ማኖሩ ሳያንስ፡ በገዛ የጥፋት ምርጫችን፡ አጥተነው የነገረውን፡ የተቀደሰ ህልውናችንን፡ በቤዛነቱ መልሶ፡ ባቀዳጀን፡ በዘለዓለም መንግሥቱ፡ በዚህ ዓለም ኾነ፡ በሚመጣው ዓለም፡ በሕይወት እንድንቀጥል ማድረጉን አውቃችኋል፡፡ እንደገና ደግሞ፡ ይህ ኹሉ ቸርነቱ ሳይበቃው፡ በዚህ ምድራዊና ሰማያዊ ህልውናችን ጊዜ፡ እኛ፡ የእርሱ ልጆች ኾነን፡ እርሱን፡ “አባታችን!” ብለን እንድንጠራው ብቻ ሳይኾን፡ የልጁ እናት፡ የድንግል ማርያምም ልጆች ኾነን፡ እርሷን፡ “እናታችን!” ብለን እንድንጠራ ማድረጉንም እነሆ፡ ተገነዘባችሁ፡፡

በሥጋ ወልደውን፡ በሞተ ሥጋ በተለዩንና በሚለዩን፡ በምንወድዳቸው ወላጆቻችን ምትክ፡ አባት፡ እንዳያምረን፡ እርሱ፡ እግዚአብሔር፡ እንዳህ፡ የዘለዓለም ሕያው አባት ሊኾንን፡ እናትም እንዳያምረን፡ እርሷ፡ እመ አምላክ ድንግል ማርያም፡ እንዳህ፡ የዘለዓለም፡ ሕያውት እናት እንድትኾንን በመፍቀዱ ልናመሰግነው አይገባንምን?

መልስ፡- ፈጽሞ ይገባናል እንጂ፡፡

ጥያቄ፡- ታዲያ! እንዲህ ከኾነ፡ እኛ ኢትዮጵያውያን፡ በዚህ ረገድ፡ ለዚህ ጸጋ ያበቃችን እርሷ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም መኾኗን አምነን፡ በጸሎት የምናቀርብላት ሰላምታ፡ “ይህን ያደረገ፡ ችሩ አባታችን፡ ልቡል እግዚአብሔርን እናመሰግናለን፡፡ ለዘለዓለሙ፡ አሜን፡፡” በሚል ቃል ሊፈጸም አይገባምን?

መልስ፡- አዎን! ይገባል፡፡

እኔም፡ ከዚህ አያይዘ፡ “እንግዲህ፡ ኢትዮጵያውያን የሚያቀርቡትን፡ የ“አቡነ ዘበሰማያትን” እና የ“በሰላመ ቅዱስ ገብርኤል”ን ጸሎታት በሚመለከት፡ በእኔ ጠያቂነትና በእናንተ መላሸነት ስንለዋወጥ የቈዩነውን ሓተታ፡ በዚህ የመጨረሻ አዎንታዊ መልሳችሁ፡ እነሆ፡ አጠቃልለን ጨረሰን፡፡ ከዚህ በኋላ፡ ወደመደበኛው የቃለ ምልልስ ሥርዓታችን ተመልሰን፡ በእናንተ ጠያቂነትና በእኔ መልስ ሰጪነት፡ ውይይታችንን እንቀጥላለን፡፡” አልጓችው፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ኹለቱ ወጣቶች፡ “እሺ!” በሚለው የሰምምነት ቃል፡ ነገራን ከተቀበሉኝ በኋላ፡ ከዚህ ቀጠል አድርገው፡ እንዲህ የሚል ጥያቄን አቀረቡልኝ፡-

መለኮት፡ በሰብአዊው ምርጫና ውሳኔ ውስጥ ያለው ተሳትፎ፡፡

ጥያቄ፡- የዚህን፡ የቅድስት ድንግል ማርያምን የሰላምታ ጸሎት ሐተታ ከመዝጋትህ በፊት፡ በመጀመሪያው ዋና ውይይታችንና በአሹኑም ላይ፡ ድንግል ማርያምን በሚመለከት፡ ካገኘነው እውቀት የሠረቡ አንዳንድ የጥያቄ አሳቦች ሰላሉን፡ እንደተለመደው፡ መልሱን በማግኘት፡ አለቃሮአችን እንዲያርፍ ትረዳን ዘንድ፡ በዚህ አጋጣሚ እንድናነሳቸው ብትፈቅድልን?

መልስ፡- መልካም ነዋ! በሏ፡ ታዲያ እስኪ አምጡት!? ደስ ይለኛል፡፡

ጥያቄ፡- በቀደመት ውይይቶቻችን ላይ፡ ድንግል ማርያምን በተመለከተ፡ እግዚአብሔር፡ ለሰብአዊው ፍጡሩ፡ ያለአድልዎና ያለልዩነት፡ ለሹሉ፡ በነፍስ ወከፍ በሰጠው፡ የመምረጥና የመወሰን ሥልጣን ጸጋ፡ እርሷም ተጠቅሟ፡ ራሷን በንጽሕና፡ በቅድስና በመጠበቅ፡ ለእግዚአብሔር እናትነት መብቃቷን፡ አብራርተህ ገልጸህልን እንደነበረ፡ ትዝ ይለናል፡፡

ይኼ እንዳለ ኾኖ፡ በእዚህ የፍጹምነት ብቅዓት ውስጥ፡ የእግዚአብሔር ጥበብ የለበትም ወይ? በብፅዓት እንድትወለድ፡ በቤተ መቅደስ እንድታድግ እና የመሳሰሉት እውን ድርጊቶች፡ በእርሷ ምርጫ፡ ወይም፡ በእርሷ ፈቃድ ያልተፈጸሙ፡ የእግዚአብሔር ድንቅ ጥበቦች አይደሉምወይ?

ይህን ውይይታችንን ከጀመርን ወዲህ፡ ቅዱሳት መጻሕፍትንና ዜና አበውን የማንበብ ባህልን ስለመሠረትን፡ ከዚያ አድራጎታችን ካተረፍነው እውቀት፡ አንዳንድ እውነታዎችን፡ ለምሳሌ ያህል ብንጠቅሳለሁ፡ እግዚአብሔር፡ በብሉይ ኪዳን ዘመን፡ ከነቢያት መካከል፡ እንደነአርምያስ ያሉትን፡ ገና በማሕፀን ሣሉ፡ ለራሱ የመለየቱን ምሥጢር፡ በአዲስ ኪዳንም ዘመን፡ ከቅዱሳን ጳውሎስ መካከል፡ እንደቅዱስ ቂርቆስ፡ እንደነአባ ገብረ መንፈስ ቅዱስና አባ ተክለ ሃይማኖት ያሉትን፡ ገና፡ በሕፃንነታቸው፡ ለቅድስና የመምረጡን ነገር፡ ከአንተ አገላለጽ ጋር ብታስማማልን?

መልስ፡- ለዚህ ጥያቄያችሁ፡ የተለመደ አድናቆቴን በማስቀደም፡ መልሴን አከታትልላችኋለሁ፡- “እግዚአብሔር፡ ሰውን፡ በምድር ላይ በመፍጠሩ ተጸጸተ፡ በልቡም አዘነ፡” የሚለው አገላለጽ፡ በዚያን ጊዜ፡ የሰው ክፋት፡ በእግዚአብሔር ፊት፡ የቱን ያህል የባዛና የጸና እንደነበረ፡ ለፍጥረታዊው ሰው፡ ሊገባው በሚችል አነጋገር ለማስረዳት ያህል እንጂ፡ ከአጻምና ሔዋን ጥፋት ጀምሮ፡ የሰው ልጆች የፈጸሙት ድርጊት፡ አስቀድሞ፡ በእግዚአብሔር ዘንድ፡ በገሃድ ሳይታወቅ ቀርቶ አልነበረም፡፡

ምዕራፍ ፭፣ ጸሎት።

መለኮት፡ በሰብአዊው ምርጫና ውሳኔ ውስጥ ያለው ተሳትፎ።

ደግሞም፡ ኹሉን የሚያውቀው ፈጣሪ ይቅርና፡ ስለመጧው፡ ምንም የማያውቀው ፍጡሩ ሰው እንኳ፡ በወላጅነት ፍቅሩ፡ በልጆቹ መካከል፡ ማበላለጥ አይታይበትም፡ እግዚአብሔርማ፡ በእግዚአብሔርነቱ፡ በፍጡሩ መካከል፡ አበላልጦ የመውደድ ልዩነትን እንዴት ያደርጋል? እንደማያደርግ ይታመናል፡ ይህንም፡ በኢየሱስ ክርስቶስ፡ ለፍጥረቱ ኹሉ በፈጸመው ፍጹም ፍቅሩ፡ አረጋግጦ አሳይቷል።

ነገር ግን፡ “ያዕቆብን ወደድሁ፡ ኤሳውን ግን ጠላሁ፡” ተብሎ እንደተጻፈ፡ ለእርሷ (ለእናቷ፡ ለርብቃ)፡ “ታላቁ፡ ለታናሹ ይገዛል!” ተባለላት።” የተባለው አምላካዊ ቃል፡ ምን መልእክት እንዳለው፡ በሃይማኖት ያገኘነው የመንፈስ ቅዱስ እውቀት፡ ምሥጢሩን እየተረጉመና እያብራራ ይነገረናል፡ ይኸውም፡-

አ. እግዚአብሔር፡ ሰብአውያን ፍጡሮቹን የሚያውቃቸው፡ በንጽሐ ጠባይዕ ከተፈጠሩበት ከእናታቸው የማሕፀን ሽል ጀምሮ፡ ተወልደው፡ ነፍስ እስከሚያውቁበት ዕድሜያቸው፡ ከዚያም፡ እስከሕልተ ሞታቸው ድረስና ፍጹሜ በሌለው፡ በዘለዓለማዊው ህላዌያቸው ብቻ ሳይኾን፡ ገና፡ ከመፈጠራቸውም በፊት የመኾኑ እና፡

በ. በዚህ፡ መነሻ ባለው፡ ግን፡ መድረሻ ባልተደረገለት ዘመናቸው መካከል፡ እኒህ ፍጡሮቹ፡ እርሱ፡ በሰጣቸው፡ የማወቅ ኃይል፡ የመምረጥ ነጻነትና የመወሰን ሥልጣን በመጠቀም፡ በኑሮአቸው አካሄድና በህልውናቸው ግብ፡ ከምን ዓይነቱ የሕይወት ዓላማ እንደሚደርሱ፡ በመለኮታዊው የፈጣሪነት ባሕርይ፡ አስቀድሞ የማወቁ እውነታ ነው።

ስለዚህም፡ እኒህ መንትዮች ወንድማማቾች (ኤሳውና ያዕቆብ)፡ ገና፡ በእናታቸው ማሕፀን ግሉ፡ በንጽሐ ጠባይዕ የተሠራው የደግነት ተፈጥሮአቸው፡ እየራሳቸውን ለአካለ መጠን ሲያደርሱ፡ እያንዳንዳቸው፡ የትኛውን ዓይነት የህልውና ምርጫን በማድረግ፡ በንጽሕናው እንደሚቀጥሉበት፡ ወይም፡ እንደሚያሳድፉት፡ ስላወቁ፡ ስለእያንዳንዳቸው ምንነት፡ ፈጣሪ፡ አስቀድሞ፡ እንዲህ ተናገረ፡ ይህም ማለት፡ ኤሳው፡ ፈጣሪው የሚጠላውን፡ በእግዚአብሔር ሥርዓት ላይ ማመፅን፡ ያዕቆብ ግን፡ ፈጣሪው የሚወድደውን፡ የእግዚአብሔርን ሥርዓት አክብሮ መኖርን እንደሚመርጡ፡ እግዚአብሔር፡ አስቀድሞ አወቀ ነው።

በኢየሱስ ክርስቶስና በተከታዮቹ ላይ ከነበረው ጽኑ ጥላቻ የተነሣ፡ እስከመግደል የደረሰ ተቃውሞን ያሳየውንና “የመውጊያውን ብረት መቀጠም፡ ለአንተው ይብሰብሃል!” የሚል ማስጠንቀቂያ የተሰጠውን፡ ሓዋርያው ቅጌስ ጳውሎስን፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ የኋላ ኋላ፡ ለምን የተመረጠ መሣሪያው አድርጎ፡ ዓለምን አስተማረበት? እግዚአብሔር በሚያውቃት እውነት፡ ፈጣሪው ለመሠረታት ሃይማኖት፡ ፍጹም ቀናተኛ መኾኑን፡ በአምላክነቱ፡ አስቀድሞ ስላወቀ አይደለምን?

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ታዲያ! እውነታው እንዲህ ከኾነ፡ በአንድ በኩል፡ ሌላው ፍጡር፡ በምንም መንገድ ሊያውቀው የማይቻለውን፡ በእያንዳንዱ ሰብአዊ ፍጡር ሕሊና ውስጥ የተደበቀውንና እንደቀደሙት አነጋገር፡ “ልቡና ያሰበውን፡ ኩላሊት ያመላለሰውን”፡ ሥውር አሳብ ብቻ ሳይኾን፡ ያ ግለሰብ፡ ነፍስ ሲያውቅ፡ ማንነቱ የሚገለጽበት፡ የኑሮ ምርጫው፡ ምን እንደሚኾን፡ ገና ሳይወለድ፡ ሳይፀነስም፡ አስቀድሞ የማይቀድም ሥልጣን፡ የፈጣሪ ብቸኛ ሀብት ሲኾን፡ በሌላው በኩል ደግሞ፡ ለእያንዳንዱ ሰብአዊ ፍጡር ያለው፡ ያ፡ የመምረጥ ነጻነትና የመወሰን ሥልጣን፡ ራሱ፡ የእግዚአብሔር የቸርነት ስጦታ፡ የአምላክ ተአምራዊ ሥራና የመለኮት ድንቅ ጥበብ መኾኑ አይደለምን?

እግዚአብሔር፡ እነኤርምያስን፡ በማሕፀን፡ እነቅዱስ ቂርቆስን፡ ገብረ መንፈስ ቅዱስንና ተክለ ሃይማኖትን፡ በሕዝብነት፡ ለራሱ የለየው፡ ይልቁንም፡ እመቤታችን፡ በብፅዓት እንድትወለድ፡ ማለትም፡ መካኖቹ ወላጆቿ ኢያቄምና ሐና፡ እርሷን ይወልዱ ዘንድ እንዲሳሉ፡ እርሷም፡ በቤተ መቅደስ እንድታድግ የኾነበት ትንቢታዊ ትንግርት የተፈጸመው እኩ፡ ከዚህ፡ ከእግዚአብሔራዊው የቅድሚያ እውቀትና ከፈጣሪነቱ የቸርነት ስጦታ፡ ከአምላክነቱ ተአምራዊ ሥራና ከከሃሊነቱ ድንቅ ጥበብ የተነሣ፡ እያንዳንዱ ሰብአዊ ፍጡር፡ በተፈጥሮው በታደለው፡ በዚህ፡ የመምረጥ ነጻነትና የመወሰን ሥልጣን፡ ስማቸው፡ ቀደም ብሎ የተጠቀሰው ነቢይና ጳጳሩን፡ እመቤታችንና ወላጆቿ ስለተጠቀሙበት እኩ ነው።

እመቤታችንስ፡ በውዳሴዋና በቅዳሴዋ፡ “ተፈሥሒ እስመ ድልው፡ ተሰመይኪ፡ አ ወላጄተ አምላክ! ...እስመ ድልው ኮነት፡ ለተወከፎ ቃለ አብ!” “ወሰብ ርእየ ንጽሕናኪ ለሊሁ እግዚአብሔር አብ፡ ፈነወ ንቤኪ፡ መልአኮ ብርሃናዊ!” ማለትም፡ “በቅተሽ ብትገኝ፡ ነ አምላክ እናት ተብለሻልና። ...የእግዚአብሔር ቃልን ለመቀበል፡ በቅታ ትገኝታለችና!” “እግዚአብሔር አብ፡ ራሱ፡ ንጽሕናሽን ባየ ጊዜ፡ ብርሃናዊ መልአኩን ወደአንቺ ሰደደ!” መባልዋ፡ በፈጣሪዋ ዘንድ፡ አስቀድሞ የታወቀውን፡ በዚያ የምርጫ ነጻነቷና የመወሰን ሥልጣንዋም፡ ራስዋን፡ ለእርሱ እናትነት የተገባችና፡ የበቃች አድርጋ የማስገኘቷን ነገር፡ ለማረጋገጥ አይደለምን? አምን! ነው።

የሴቶች ርኩሶትና መርገም፡ በቅድስናና በበረከት ስለመተካቱ።

ጥያቄ፡- የአምላክ እናት ለመኾን የበቃችው፡ የእመቤታችን የቅድስት ድንግል ማርያም ነገር፡ እዚህ ሳይ፡ እንደገና ከተነሣ ዘንድ፡ በተለይ ሴቶችን በሚመለከት፡ ከሰብአውያን ፍጡራን እናት፡ ከሔዋን ጀምሮ፡ እስከእርሷ ድረስ፡ በኪዳነ ልቦናም ኾነ፡ በኪዳነ ኦሪቱ፡ ጸንቶ ስለኖረው ርኩሶትና መርገም፡ ከዚህ ጋር አያይዘህ ብትነግረን? ማለትም፡ በብሉይ ኪዳን ዘመን፡ ቅድስት ድንግል ማርያም ተወልዳለች አድጋ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስን እስከትጸንሰውና እስከትወልደው፡ እርሱም፡ በቤዛነቱ፡ ፍጥረተ-ዓለሙን እስኪያድነው ድረስ ጸንቶ የኖረው፡ ይኸው ርኩሶትና መርገም፡ በኪዳነ ምሕረቱም ዘመን፡ ቀጥሏል? ወይስ፡ ተሻሻሏል? ወይስ፡ ተሸራዋል?

ምዕራፍ ፭፣ ጸሎት።

የሴቶች ርኩሰትና መርገም፡ በቅድስናና በበረከት ስለመተካቱ።

እኛ ግን፡ ከሕፃንነታችን አንሥተን እስካሁን፡ በኢትዮጵያዊው ቤተሰባችን ዘንድና በዚህ ኅብረተሰባችን መካከል፡ በይፋና በገሃድ ሰፍኖ እንደምንመለከተው ከኾነ፡ በአዲስ ኪዳን የምሕረት ዘመን አበጋዞች፡ በድንግል ማርያም እመ አምላክነትና በኢየሱስ ክርስቶስ ቤዛነት፡ እግዚአብሔር፡ ለሰው ልጆች፡ የፈጸመው የቸርነት ሥራውና የጎናጸፈው የማዳኑ ጸጋ፡ ለእኛ ለኢትዮጵያውያን፡ በተለይም፡ ለኢትዮጵያውያት፡ በዚህ ረገድ፡ ምንም ንግድነት ለውጥን፡ ወይም፡ መሻሻልን የመጣ መስሎ አይታይም፡ እንዲያውም፡ ያን ኹሉ፡ የአምላክን፡ የቸርነት ሥራና የማዳኑ ጸጋ፡ ከንቱ የደረግነው ይመስላል። ታዲያ! ይህ፡ ታላቅ ስሕተት፡ እንዴት ሊኾን፡ እስከዛሬም ጸንቶ ሊቀጥል ይችላል?

መልስ፡- ይህን ጥያቄ፡ እንኳን አነሣችሁት! መቼም፡ ጠንቀኞች ለኹት ችግሮቻችን ኹሉ፡ መፍትሔዎቹን ፈልገን ለማግኘት፡ የተቻለንን ያህል ጥረት እናደርግ ዘንድ፡ እናንተን፡ ለመድኃኒትነት ልኳችኋልና፡ እግዚአብሔር ይመስገን! አኹንም፡ ለዚህ ቁም ነገር ላለው ጥያቄያችሁ የምሰጣችሁ መልስ፡ እንደቀደሙት ኹሉ፡ በጥንቃቄ አዳምጣችሁና በማስተዋል ተመልክታችሁ፡ ለጣፋጩ ፍሬ ታበቁት ዘንድ አሳስባችኋለሁ።

አዎን! እኛ ሰዎች፡ ከሥጋዊው ተፈጥሮአችን የተነሣ፡ የክፋት ኃይል፡ የኃጢአት ቀምበርና የሞት ፍዳ ውልጥኛብን የኖርንበትን፡ የባርነትና የጨለማ ኑሮ፡ ከድንግል ማርያም የተወለደው እግዚአብሔር ወልድ፡ እንዴት አድርጎ፡ አስወግዶና ከዚያ አውቃቂ ህልውና፡ ነጻ አውጥቶ፡ ባስገኘልን የንስሐ ጸጋና በቅዱስ ቀረባኝ አማካይነት፡ የመንፈስ ቅዱስ ልጅነትን፡ የጽድቅ ትጥቅንና የትንሣኤ ሕይወትን አጎናጽፎ፡ በሥጋችንም፡ በነፍሳችንም፡ ለተድላ ገነት እንዳበቃን፡ በዝርዝር አውቃችኋል። ይህም ማለት፡ የክፋት ዝንባሌያችን፡ ካመጣው ኃጢአታችን የተነሣ፡ ከወደቀብን መርገመ ሥጋና መርገመ ነፍስ ተላቅቀን፡ በዚያ ፋንታ፡ በረከተ ሥጋንና በረከተ ነፍስን ቆተረከብን መኾናችንን፡ እስካሁን ካደረግናቸው ውይይቶቻችን፡ በሚበቃ እንደተገነዘባችሁ አምናለሁ።

ይኹን እንጂ፡ የሰው ልጆች፡ በሥጋም፡ በነፍስም ላይ ሰፍኖ፡ ይገዛ ከነበረው፡ ከማናቸውም ረቂቅ ባርነትና ግዙፍ ጭቁና፡ ሰው በኾነው፡ በራሱ፡ በመለኮት መሥዋዕትነትና ቤዛነት፡ እርነት በመውጣት፡ ይህን የመሰለውን የድል አክሊል የተቀዳጁ ኾነው ሣሉ፡ ምንም ነገር እንዳልተደረገላቸው በማስመሰል፡ ይልቁንም፡ ከእኛ፡ የእግዚአብሔር የቃል ኪዳን ልጆችና ባለአደራዎች ከተባልነው ኢትዮጵያውያን መካከል ጭምር፡ ብዙዎች፡ እየራሳቸውን፡ ገና በመርገሙ ቀምበር ውስጥ ተቀፍደው እንዳሉ አድርገው በመቀጠር፡ እነዚያ በዘመነ ብሉይ የአረቱ ሥርዓት ተሸክመው በኖርነው ከባድ ቀንበር ሥር ሲማቅቁ ይታያሉ። ታዲያ! እንዲህ ኾነው መጓኘታቸው፡ እጅግ የሚያስገርም፡ የሚያሳዝንና የሚያስለቅስ ብቻ ሳይኾን፡ በዓለም ክርስቲያናውያን ሕዝቦችም ዘንድ የሚያሳፍርም አይደለምን? አዎን! በእርግጥ ያሳፍራል።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ይህም የሚሆነው፡ “እናንተ ደካሞች! ሽክማችሁ የከበደ ሹሉ! ወደእኔ ኑ! እኔም አባርፋችኋለሁ! ቀንበራን በላያችሁ ተሸከሙ! ከእኔም ተማሩ! እኔ፡ የዋህ፡ በልቤም፡ ትሑት ነኝና። ለነፍሳችሁም፡ ሶረፍትን ታገኛላችሁ፡ ቀንበራ፡ ልዝብ፡ ሽክሜም ቀሊል ነውና።” የሚለውን፡ ገና፡ የዛሬ ሹለት ሺ ዓመት፡ ሰው በሆነው አምላክ አንደበት የተነገረውን፡ የርኅራኄና የምሕረት አዋጅ፡ ይኸው ኢትዮጵያዊው ትውልድ፡ አኹንም፡ ገሸሸ በማድረግ ነው። ለዚህ እውነታ ማረጋገጫ የሚሆን ማስረጃን ለማግኘት፡ ብዙ መድከምም አያስፈልግም፡ በዘወትሩ ጸሎታችን ውስጥ ያሉትና ከዚህ አከታትዬ የምጠቃቅሰላችሁ፡ እየራሳችን፡ በአንደበታችን፡ ለልማዱ፡ በየቀኑ የምንደግማቸው፡ ነገር ግን፡ ሹን ብለን፡ እውነተኛ ትርጉማቸውንና ግልጽ መልእክታቸውን ተረድተንና አስተውለን፡ በዚህ ረገድ የሚገባንን ግዴታ ለመፈጸም ያልፈለግናቸው ሃይማኖታዊና ቃላት፡ ለምስክርነት ይበቁናል።

የዛሬው የኢትዮጵያ ትውልድ፡ ብዙው፡ ከንስሐው ጥሪና ከቅዱስ ቊርባኑ ግብዣ ይልቅ፡ በክፋቱና በኃጢአቱ ሥራ ጸንቶ፡ በአመንዝራነቱ መቀጠልን፡ በዓመቱና በክህደቱም በኩል፡ የአምልኮ ባዕዱን ግብር ጭምር፡ በተለያየ መልኩ ማጠናከርን፡ ምርጫውና ግዴታው አድርጎ የተያያዘው መሆኑን፡ እነሆ፡ በጊዜያችን ሹኔታ፡ በገሃድ እያየነው እንገኛለን።

እንደምታውቁት፡ የክፋቱ ውጥን፡ የኃጢአቱም ድርጊት፡ የመርገሙ ቅጣትና በመጨረሻ፡ የሞቱ ጠንቅ የሠረፀው፡ ከሔዋን መሆኑን፡ የሃይማኖታችን ምንጭ የሆኑት ቅዱሳት መጻሕፍት ያመለክታሉ፡ ይህም፡ በፀንሰሽ ጊዜ፡ ጭንቅሽን እጅግ አበዛለሁ፡ በጭንቅ ትወልጃለሽ፡ ፈቃድሽም ወደባልሽ ይኾናል፡ እርሱም፡ ገዢሽ ይኾናል!” ከሚለው የፈጣሪ እርግጥን ይነሣል፡ ቀጥሎም፡ “ሴት ብታረግዝ፡ ወንድ ልጅም ብትወልድ፡ ሰባት ቀን ያህል የረከሰች ናት፡ እንደሕመም መርገም ወራት ትረክሳለች። በስምንተኛውም ቀን፡ ልጅ፡ ከሥጋው ሽለፈት፡ ይገረዝ! ከደምምም እስክትነጸ፡ ሠላሳ ሦስት ቀን ትቀመጥ! የመንጸትዋ ቀንም እስኪፈጸም ድረስ፡ የተቀደሰን ነገር አትንኪ! ወደመቅደስም አትግባ! ሴት ልጅም ብትወልድ፡ እንደመርገምም ወራት፡ ሹለት ሳምንት ያህል፡ የረከሰች ናት፡ ከደምም እስክትነጸ ድረስ፡ ሰድሳ ስድስት ቀን ትቀመጥ!” እስከሚለው ድረስ፡ በብሉይ ኪዳን ውስጥ የተመዘገበው አምላካዊ ቃል ነው።

ይህን መርገም፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በመስቀል መከራው፡ ቅዱስ ሥጋውን እስከመቀረሰና ክቡር ደሙንም እስከሚፍሰስ፡ ከዚያም፡ ጽዋ ሞቱን ተቀብሎ፡ እስከመሞትና እስከመቀበር፡ በመጨረሻም፡ እስከመነሣት ድርሱ፡ ፈጽሞ አስወግዶታል። የዚህም እውነታ፡ ከዚህ በሚከተሉት፡ የአዲስ ኪዳን ጥቅሶች በሚበቃ ተገልጿል፡-

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

የሴቶች ርኩሰትና መርገም፡ በቅድስናና በበረከት ስለመተካቱ፡፡

“ወንድሞቻችን [እና እንቶቻችን] ሆይ! አኹንም፡ የክርስቶስ አካል ስለሆነችሁ፡ ህሙታን ተለይቶ ለተነሣው፡ ለዳግማዊው እዳም ትኾኑ ዘንድ፡ ለእግዚአብሔርም፡ የጽድቅ ፍሬን ታፈሩ ዘንድ፡ ከአራት፡ በሞት ተለይታችኋል፡፡ እስካኹን፡ የሰውን ሕግ ስለሠራን፡ በአራት ሕግ ደካማነት ምክንያት፡ ቅጣቱ ጸናብን፤ ሞትንም አፈራን፡፡ አኹንማ፡ በአርጌው ኪዳን የጽሑፍ ሕግ ሳይኾን፡ በአዲስ ኪዳን፡ የመንፈስ ሕግ እንኖር ዘንድ፡ ከአራት ተሰናብተናል! የቀደመ ትምህርታችንንም ትተናል!

“በአራት ሕግ ያሉ ኹሉ፡ በመርገም ውስጥ ይኖራሉ፡ መጽሐፍ፡ “በዚህ፡ በአራት መጽሐፍ ውስጥ የተጻፈውን ሠርቶ የሚይፈጽም ኹሉ፡ ‘ርጉም ይኹን!’” ብሏልና፡፡ የአራትን ሕግ በመሥራት፡ እንደማይጸድቁስ፡ በእግዚአብሔር ዘንድ ይታወቃል፡ “ጽድቅ ግን፡ በሃይማኖት ይኖራል፡፡” ተብሎ እንደተጻፈ፡፡

“ክርስቶስ፡ ሌላእኛ፡ ሕግን በመፈጸሙና የአራትን መርገም በመሸከሙ፡ እኛን፡ ከአራት መርገም ዋጅቶናል፤ መጽሐፍ፡ በእንጨት ላይ የተሰቀለ ኹሉ፡ “ርጉም ነው!” ይላልና፡፡

“በእኛ ላይ የነበረውን፡ የሚቃወመንንም፡ በትእዛዛት የተጻፈውን የዕዳ ጽሕፈት ደመሰሰው፡ እርሱንም፡ በመስቀል ጠርቆ፡ ከመንገድ አስወግዶታል፡፡”

ከመጀመሪያዬቱ ሔዋን ጀምሮ፡ እስከዳግማዊቷ ሔዋን ድረስ፡ የነበሩት የቀደሙት ሴቶች፡ ከባሕርያቸው ያነቁት (ያፈለቁት) የክፋት አሳባቸው፡ ባስከተለው የኃጢአት ጠንቅ ምክንያት፡ በተፈጥሮ ሥርዓት የሚያዩት የወር አበባ ሳይቀር፡ ርኩሰትና መርገም እንዲኾንባቸው ተፈርደባቸው የኖሩበት፡ የውርደት ህልውና፡ በቅድስት ድንግል ማርያም አብቅቶላቸዋል፤ ይህም፡ በልጇ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ቤዛነት፡ ለዘለዓለም ተወግዶላቸውና በመንፈስ ቅዱስ ጸጋ ተተክቶላቸው፡ በምሕረት በረከትና በቅድስና ሕይወት እንዲኖሩ መደረጉን፡ ከብሉያቱና ከሐዲሳቱ መጻሕፍት የተጠቀሱት፡ የእግዚአብሔር ቃላት በግልጽ አመልክተውናል፡፡

ይህ፡ በአዲሱ ኪዳን ስርየት የተገኘው፡ የቅድስና ሕይወትና የምሕረት በረከት፡ በማንና እንዴት ሊገኝ እንደቻለ፡ ሴቶችን ኹሉ ወክላ፡ ከዘመናት የርኩሰት ውርደትና የመርገም ቀንበር ነጻ በማውጣት፡ ለዚህ ታላቅ ጸጋ ያበቃቸው የአምላክ እናት፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ መንፈስ ቅዱስን በተመላ አንደበቷ፡ እንዲህ ሰትላ፡ ራሷ የተናገረችው የጸሎት ቃል፡ አጠቃልሎ ያስረዳል፡-

“ነፍሴ፡ እግዚአብሔርን በታላቅ ክብር ታመሰግናለሁ፤ መንፈሴም፡ በአምላኬና በመድኃኒቴ እጅግ ደስ ይላታል፤ እኔ አገልጋዬ፡ በውርደት የምቀበለውን ፈተናና መከራ ተመልክቶልኛልና፡፡ እነሆ፡ ከዛሬ ጀምሮ፡ ትውልድ ኹሉ፡ “በፅዕት!” ይሉኛል፤ እርሱ፡ ለእኔና በእኔ፡ ታላላቅ ተአምራትን አድርጓልና፡፡ ስሙ፡ ቅዱስ ነው፡፡ እርሱን በሚፈሩት ዘንድ፡ ምሕረቱ፡ ለልጅ ልጅ ይኖራል፡፡ ታላላቅ ሥራዎቹን፡ በክንዱ ያደርጋል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

“በእውቀታቸው የታበዩትን፡ በታተናቸው፤ በኃይላቸው የተመኩትን፡ ከሥልጣናቸው አወረዱቸው፤ የተዋረዱትንም፡ ከፍ፡ ከፍ፡ አደረጋቸው፤ የተራቡትን፡ ከበረከቱ አጠገባቸው፤ በሀብታቸው የታመኑትን፡ ሰርቃናቸውን ሰደዱቸው፤ ብላቴናውን እስራኤልን ተቀበለ፡ ለአባቶቻችን፡ ለአብርሃምና ለዘሩም፡ እስከዘለዓለም የገባውን፡ የቃል ኪዳን ምሕረቱን አስታወሰ፡”

እንግዲህ፡ ሴቶች፡ በተለይም፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያት፡ እየራሳቸውን፡ ለዳግማዊቷ ሔዋን፡ ለቅድስት ድንግል ማርያም ልጅነት ማብቃት እንጂ፡ እንደገና ተመልሰው፡ የቀዳማዊት ሔዋን ልጆች ወደሚያሰኛቸው፡ ወደነበሩበት ውርደት፡ ማለትም፡ ወደክፋትና ወደርብሶት፡ ወደኃጢአትና ወደመርገም፡ በመጨረሻም ወደሞት ግብር መመለስ የሚገባቸው አይደለም፡፡

ጥያቄ፡- የሃይማኖታችን እውነታ ይህ ከሆነ፡ ታዲያ፡ ለምንድር ነው፡ እስከዛሬና ዛሬም፡ የሴት የወር አበባ፡ በየራሳቸው፡ በእናቶቻችንና በእንቶቻችን፡ ዘንድ ሆነ፡ በንብረተሰቡ ዘንድ፡ በካህናትም ዘንድ ሳይቀር፡ ልክ፡ እንደእራቱ ዘመን፡ “አደፍ ጉድፍ” ተብሎ፡ የርብሶትና የመርገም ምልክት ሆኖ የሚታየው? ከዚህ የተነሳም፡ እነርሱም፡ እየራሳቸውን፡ ሌላውም፡ እነርሱን፡ እንደርብሶትና እንደመርገም በመቀጠር፡ ወደቤተ ክርስቲያን ገብተው፡ የመንፈስ ቅዱስን ጸጋ ከመቀበል፡ እየራሳቸውን የሚከለክሉት፡ ሌላውም፡ የሚከለክላቸው ለምንድር ነው? እንዲያውም፡ ሴት፡ በምትወልድበት ጊዜ፡ የወለደችው፡ ወንድ የሆነ እንደሆነ፡ እስከአርባ ቀን ድረስ፡ ሴት የሆነች እንደሆነ፡ እስከሰማንያ ቀን ድረስ፡ እንደርብሶትና ርጉም ተቆጥራ፡ እርሷ ብቻ ሳትሆን፡ እርሷን፡ “እንኳን ማርያም ማረችሽ!” ብሎ ሊጠይቃት የመጣው ሰው ሹሉ ጭምር፡ ፀረሷ ቤት በመግባቱ ብቻ፡ እንደርብሶትና ርጉም ተቆጥሮ፡ “ጠበል፡ ማለትም፡ ካህን የጸለየበትን፡ የተቀደሰውን ሳይረዳና በካህኑ መስቀል ሳይባረክ፡ ወደቤተ ክርስቲያን አይገባም!” የሚባለው፡ ከቶ ለምንድር ነው?

መልስ፡- ይህ፡ የሴት የወር አበባ መታየት ልማድ፡ የኋላ ኋላ፡ በአዳምና ሔዋን ኃጢአት ምክንያት፡ ሰዎች፡ የርብሶትና የመርገም ምልክት ሆኖ እንዲቆጠር አደረጉት እንጂ፡ ጥንት፡ ፈጣሪ፡ በጥበቡ የሠራው፡ ይኸው፡ የሥነ ፍጥረት ድንቅ ሥርዓት፡ ይህን ለመሰለው፡ ጸያፍ መሣሪያነት እንዲያለግል ይደረጋል ብሎ ለማሰብም ቢሆን፡ እጅግ ይከብዳል፡፡ እግዚአብሔር፡ በአንድ ወንድና በአንዲት ሴት ውሕደት እንዲወሰን አድርጎ የሠራውን የኃብቻን ሥርዓት፡ ሙሴ፡ በዘመነ አራት፡ በአይሁድ ክፋትና ልቦ ደንዳናነት ምክንያት፡ እንዲለያየ የሚገፋፋ ፈቃድን የሚሰጠውን ሰው-ሠራሽ ሕግ እንዲያወጣ ተገድዶ እንደነበረ፡ ያም፡ በጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ተነቅፎ፡ ወደቀደመ መሠረቱ እንዲመለስ መደረጉን ታውቃላችሁ፡፡

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

የሴቶች ርዥነትና መርገም፡ በቅድስናና በበረከት ስለመተካቱ፡፡

ይህም፡ የሴትን የወር አበባ፡ የርዥነትና የመርገም ምልክት የማድረግ ነገር፡ በዚህ መልክ የገባ ወግ ሊኾን እንደሚችል መገመቱ ያስኬዳል፡ ለዚህም፡ ቀደም ብዬ በጠቀስሁላችሁ፡ እግዚአብሔር፡ በሔዋን ላይ ባሰማው የእርግማን ፍርድ ላይ እንኳ፡ ይህንኑ፡ የሴትን ወርጋዊ ደም፡ በርዥነትና በመርገማት መልክ አለማንሣቱ፡ በቂ ማረጋገጫ ነው፡፡ ምናልባት ያም ባይኾን፡ በቅድስት ድንግል ማርያም፡ የአምላክ እናትነትና በልጇ በኢየሱስ ክርስቶስ ቤዛነት፡ መርከሻነቱና እርግማንነቱ ተሸር፡ ርዥነቱ፡ በቅድስና፡ መርገሙ በበረከት መተካቱን፡ አኹን ያደመጣችሁት፡ የመጽሐፍ ቃል፡ ከምሥራቹ መልእክት ጋር አረጋግጦ ያስረዳል፡፡

ከእነዚህ፡ ከሰማችኋቸው የቅዱሳት መጻሕፍት ቃላት በቀር፡ በሰባቱም የሳምንቱ ቀኖች፡ በየዕለቱና በየሰዓቱ የምንደግመው፡ አምላክን የወለደች፡ የእናታችንና ንግሥታችን፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የውጽኤዋ ጸሎታችን፡ የሚያሰማን የምሥራች አዋጅ፡ ምን እንደሚል፡ እስኪ፡ ለማስረጃ ያህል፡ በጥቂቱ ጠቃቅስን እንመልከተው!

፩ኛ. በሰኞ ዕለት ከሚጸለየው መካከል፡-

እ. ዲያብሎስ፡ በእባብ ተመስሎ፡ ያሳታትን ሔዋንንም፡ “ምጥሽንና ጣርሽን አበዛዋለሁ!” ብሎ፡ ከፈረደባት በኋላ፡ ለሰው ልጅ ራራቶና ሰውን ወድዶ፡ ከዚህ መርገም ነጻ አደረጋት፡፡

በ. ሕይወት ነፍስ ያላቸው የሰው ልጆች ኹሉ፡ እጅግ ደስ ይላቸዋል፡ ሐሂትም ያደርጋሉ፡ “በሰማይ ለእግዚአብሔር፡ ምስጋና ይኹን! በምድርም፡ ሰላም ይኹን! የሰው ልባዊ ምኞቱ ነውና፡” እያሉ፡ ከመላእክት ሠራዊት ጋር አሰምተው በመዘመር፡ ንጉሡን ክርስቶስን ያመሰግኑታል፡ እርሱ፡ የቀድሞውን እርግማን ሽርአልና፡ የዲያብሎስንም የጠላትነት ዕቅድ አፈራረሰበት፡፡ በዳዊት አገር የተወለደልን፡ መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ አዳምና ሔዋን፡ በዕዳ ተይዘው የኖሩበትን መዝገብ ቀድዶ አጠፋላቸው፡ ከዕዳውም፡ ነጻ አደረጋቸው፡፡

፪ኛ. በማግሰኞ ዕለት ከሚጸለየው መካከል፡-

እ. የመመኪያችን ዘውድ፡ የደገንነታችን መጀመሪያ፡ የንጹሕናችንም መሠረት፡ በድንግል ማርያም ተገኘልን፤ ቤዛ ኾኖ፡ እኛን የድነን ዘንድ፡ ሰው የኾነ፡ የእግዚአብሔርን ቃል ወልዳልናለችና፡፡

በ. ድንግል ማርያም ሆይ! “የአምላክ እናት!” ተብለሽ ለመጠራት የተገባሽ ኾነሻልና፡ ደስ ይበልሽ! ለሔዋን መድኃኒቷ የኾንሽ ሆይ! ደስ ይበልሽ!

፫ኛ. በረቡዕ ዕለት ከሚጸለየው መካከል፡-

ምሕረት ከሌለው፡ ከጠላታችን ከዲያብሎስ፡ የጭካኔ አገዛዝ፡ ነጻ አውጥቶ ሊያድነን የመጣውን፡ እግዚአብሔር ወልድን የወለድሽ ሆይ! ይኸው፡ የማሕፀንሽ ፍሬ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ መርገሙ ሥጋና መርገሙ ነፍስ የሌለበት፡ በረከተ ሥጋንና በረከተ ነፍስን የሚያድል ነው፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ሰለዚህ፡ አንቺ፡ በሥጋሽም፥ በነፍሰሽም ድንግልና፡ ፍጽምት ነሽ፡ መርገመ ሥጋና መርገመ ነፍስ የሌለብሽ፥ በረከተ ሥጋንና፡ በረከተ ነፍስን እያማለድሽ የምታሰጭ ነሽ፡፡

፬ኛ. በሐሙስ ዕለት ከሚጸለየው መካከል፡-

በተፈጥሮ ባሕርያችን ውስጥ ጸንቶ የኖረው፡ የቀድሞው መርገመ ሥጋና መርገመ ነፍስ፡ በእርሷ ምክንያት የጠፋልን፡ አምላክን የወለደች፡ ድንግል ማርያም፡ የኹላችን መመኪያ ናት፡ የም መርገም፡ እግዚአብሔር፡ አዳምንና ሔዋንን፡ “ሞትን ትሞታላችሁና፡ የእርሷን ፍሬ አትብሉ!” ያላቸውን፡ ዕፅ በለሰን፡ ሔዋን፡ በልታ፡ ያን ዓመፅ በፈጸመችበት ጊዜ ያመጣችው ነው፡፡ እንዲህ ኾኖ፡ በሔዋን ምክንያት፡ የተዘጋው የገነት ደጅ፡ በድንግል ማርያም ምክንያት፡ ዳግመኛ ተከፈተልን፡፡ እኛን ከመውደዱ የተነሣ፡ ከእርሷ፡ ሰው ኾኖ ወደዚህ ዓለም የመጣው፥ በመስቀል ላይ ተሠውቶም፡ ከዲያብሎስ፥ ከኃጢአትና ከሞት ያዳንን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ከገነት የሕይወት ዛፍ ፍሬ እንበላ ዘንድ አደለን፡፡ ይህም፡ የሕይወት ዛፍ ፍሬ፡ “እንካችሁ፥ ብሉ! ንሡ፥ ጠጡ!” ብሎ፡ በምጤተ ሐሙስ የሰጠን፡ ቅዱስ ሥጋውና ክቡር ደሙ ነው፡፡

...ውዮ! የእግዚአብሔር የጥበቡ ምላትና ስፋት፡ ምን ይረቅ!? ምን ይጠልቅ!? ለዚህ አንክሮ ይገባል! “በፀነሰሽ ጊዜ፡ ጭንቅሽን፡ እጅግ አበዛለሁ! በጭንቅ ትወልጃለሽ! ፈቃድሽም፡ ወደባልሽ ይኾናል!” ብሎ፡ በጣር፥ በጋርና በጸኑ ነዘን አምጣ ትወልድ ዘንድ፡ የፈረደባት፡ ያች ማሕፀን፡ ማኅተመ ድንግልናዋ የተጠበቀ ኾኖ፡ ያለወንድ ዘር፡ ትድግናን ያስገኘች የሕይወት ምንጭ ኾነች! ከአዳምና ሔዋን ተያይዞ፡ በባሕርያችን ሲወርድ ሲዋረድ የመጣብንን፡ መርገመ ሥጋና መርገመ ነፍስ ያጠፋልንን ኢየሱስ ክርስቶስን ወለደችልን፡፡

፭ኛ. በዓርብ ዕለት ከሚጸለየው መካከል፡-

አ. ድንግል ማርያም ሆይ! ከሴቶች ተለይተሽ፡ መርገመ ሥጋ፡ መርገመ ነፍስ የሌለብሽ፥ በረከተ ሥጋን፡ በረከተ ነፍስን፡ ከእግዚአብሔር ያስገኘሽ ነሽ! የማሕፀንሽም ፍሬ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ መርገመ ሥጋ፡ መርገመ ነፍስ የሌለበት፥ በረከተ ሥጋን፡ በረከተ ነፍስን የሚያድል ነው፡፡ አደፍ ጉድፍ ሳይኖርብሽ፡ አምላክን የወለድሽ፡ ድንግል ማርያም ሆይ! የእውነት ፀሐይ የኾነው ጌታ፡ ከአንቺ ተወለደልን!

በ. ድንግል ማርያም ሆይ! አንቺ፡ መርገመ ሥጋ፡ መርገመ ነፍስ የሌለብሽ፥ በረከተ ሥጋን፡ በረከተ ነፍስን፡ ከእግዚአብሔር ያስገኘሽ ነሽ! የማሕፀንሽም ፍሬ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ መርገመ ሥጋ፡ መርገመ ነፍስ የሌለበት፥ በረከተ ሥጋን፡ በረከተ ነፍስን የሚያድል ነው፡፡

ገ. ማርያም ድንግል፡ የሽቱ ሙዳይና የሕይወት ውኃ ምንጭ ናት፡፡ የማሕፀንዋ ፍሬ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ዓለሙን ኹሉ አዳነ፡፡ ከእኛ፡ መርገመ ሥጋን፥ መርገመ ነፍስን አጠፋልን፡፡ በመስቀሉም፡ እኛን፡ እርስ በርሳችን፥ ከእግዚአብሔርም ጋር አስታርቆን፡ በመካከላችን ሰላምን አደረገ፡፡ በልዩ ትንሣኤውም፡ ሰውን፡ ወደገነት መልሶ አገባው፡፡

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

የሴቶች ርኩሶትና መርገም፡ በቅድስናና በበረከት ስለመተካቱ፡፡

ደ. ቅዱሳን ሰብአ ሰገል ባዩት ጊዜ፡ እጅግ ደስ ብሏቸው የተከተሉትን ብሩህ ኮከብ፡ ከአንቺ አውጥተሽ ያስገኘሽ፡ አማናዊቷ ምሥራቅ አንቺ ነሽ! ከእርሱም፡ ሔዋን፡ “በጣር፡ በጭንቅ፡ ልጆችን ውለጂ!” የሚለውን የእርግማን ድምፅ ሰምታ ነበር፡፡ አንቺ፡ ድንግል ማርያም ግን፡ “ጸጋን የተመላሽ ሆይ! ደስ ይበልሽ!” የሚል የበረከትን ድምፅ ሰምተሽ፡ ሰው ኾኖ ያዳኝንን፡ እርሱን፡ የፍጥረቱ ሹሉ ጌታ አምላክ፡ መሐሪና ሰው ወዳጅ የኾነውን ንጉሥ ወለድሽልን፡ ስለዚህም ነገር፡ በመልአኩ በቅዱስ ገብርኤል ቃል፡ እኛም፡ “ድንግል” ማርያም ሆይ! አንቺ፡ በእግዚአብሔር የተባረከሽ ነሽ! ማሕዐንሽ፡ በረከተ ሥጋን፡ በረከተ ነፍስን የሚያድለውን፡ የሕይወት ፍሬ ኢየሱስ ክርስቶስን አስገኝቷልና!

እነዚህን ቃላት፡ የዘወትር ጸሎት አድርገን የምንጸልያቸው ለምንድር ነው? የሃይማኖታችን መገለጫዎች ስለኾኑ፡ ማለትም፡ ሰላምንንባቸው አይደለምን? አለዚያማ፡ የክርስትናን ዘውድ የተቀዳጀው፡ የቅዱሱ ኪዳን ሃይማኖታችን፡ ይህን የጸጋ ቅብሩን ተገፍ፡ ሃይማኖትነቱ ሊቀር አይደለምን? በምግባር የማይገለጥና የማይፈጸም ሃይማኖትስ፡ “ሃይማኖት” ሊባል ከቶ ይቻላልን? አይቻልም፡፡

እንግዲህ፡ ሴት፡ የወር አበባ በማየቷና ልጅን በመውለዷ ምክንያት፡ ከሔዋን ጀምሮ፡ በኪዳን ልቦና፡ በተለይም፡ በኪዳን አሪቱ የኮነኔ ዘመናት፡ በርኩሶትና በመርገም ቀንበር ታሥራ የኖረችበትን የውርደት ኑሮ፡ አኹንም፡ በቅድስት ድንግል ማርያምና በልጇ በኢየሱስ ክርስቶስ በተገኘው፡ በአዲስ ኪዳን የምሕረትና የበረከት ዘመን፡ በዚያው መልክ እንድትቀጥል ማድረግ፡ የአሪቱ ሕግ እንደጸና ኾኖ፡ አምላክ፡ በሰውነት መጥቶ የፈጸመው መሥዋዕትነቱና ቤዛነቱ ሹሉ፡ “ከንቱ ይኹን! መና ኾኖም ይቅር!” ማለት አይደለምን? እንዲህ፡ ከመርገምና ከርኩሶት፡ ለዲያብሎስ ከመገዛትና ከኃጢአት ቀንበር፡ ከሞት ፍዳ ሳይቀር ነጻ መውጣታቸውን፡ በሃይማኖት አውቀው የተቀበሉት ኢትዮጵያውያት ሴቶችስ፡ ይህን የአስተሳሰብና የአሠራር ጭቂና፡ እንዴት አድርገው፡ በእየራሳቸው ላይ ተፈጻሚነት እንዲኖረው ፈቅደው ሊቀጥሉበት ቻሉ?

አያችሁ! ዲያብሎስና አገልጋዮቹ ሠራዊት፡ እስከዛሬ ድረስ፡ በእናቶቻችን፡ እገቶቻችንና ልጆቻችን ላይ ሲፈጽሙት የኖሩትን፡ ዛሬም እየፈጸሙት ያለውን ረቂቅ ደባ! ማለትም፡ እኒሁ ሴቶቻችን፡ በኢየሱስ ክርስቶስና በድንግል ማርያም ምክንያት፡ በቅድስናና በበረከት የተተካውን የወር አበባቸውን መርገምና የወላድነታቸውን ርኩሶት፡ ገና እንደጸና አድርገው እንዲመለከቱት በማድረግ፡ የሚፈጽሙትን ደባ! ይህ፡ ክፉ ድርጊታቸው፡ ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ ቅዱስ ቍርባንን እንዳይቀበሉ፡ ይልቁንም፡ ከእርሱ እንዲርቁ ከሚደረገው ጽኑ ጥረት ጋር፡ ተመሳሳይ መኾኑን፡ በማስተዋል ልትመለከቱት ይገባችኋል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ንግነው?

ይህ ደባ፡ አኹንም እየቀጠለ በመኪድ ላይ ያለው፡ “በሔዋን ምክንያት፡ የተዘጋው የገነት ደጅ፡ በድንግል ማርያም ምክንያት፡ ዳግመኛ ተከፈተልን። እኛን ከመውደዱ የተነሣ፡ ከእርሷ፡ ሰው ገና ወደዚህ ዓለም የመጣው፡ በመስቀል ላይ ተሠውቶም፡ ከዲያብሎስ፡ ከኃጢአትና ከሞት ያዳንን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ከገነት የሕይወት ዛፍ ፍሬ እንበላ ዘንድ አደለን። ይህም፡ የሕይወት ዛፍ ፍሬ፡ “እንካችሁ፡ ብሉ! ንሡ፡ ጠጡ!” ብሎ፡ በምሴተ ሐሙስ የሰጠን፡ ቅዱስ ሥጋውና ክቡር ደሙ ነው።” የሚለውን ቃል፡ በዘወትሩ የውዳሴ ማርያም ጸሎታችን ውስጥ ባለማስታገል ማንበነባችን ሳይቋረጥ መኾኑንም አትዘንቱ!

ቀደም ብዬ እንደገለጽሁላችሁ፡ “እግዚአብሔር፡ አንድ ያደረገውን፡ እንግዲህ፡ ሰው አይለየው! ...ብዙ! ተባዙ! ምድርንም መሉሉት!” የሚለውን መለኮታዊ ቃል በመከተል፡ ከተፈጸመ የጋብቻ እንድንት፡ ሰውን የሚያህል ፍጡርን እንዲያስገኝ፡ በፈጣሪ፡ ድንቅ ጥበብ የተሠራው፡ የወር አበባ ሥርዓትና የወላዲነት ጸጋ፡ በራሷ በሔዋንና በሴቶች ልጆቿ ስሕተት፡ ለርክሶትና ለመርገም መዳረጉ፡ እጅግ ሲያሳዝንና ሲያስተክዝ መኖሩ ይታወቃል፡ በዚህ አንጻር ደግሞ፡ ያው የፈጣሪ ቸርነት፡ በንጽሕናዋ፡ እምላክን ለመውለድ በበቃችው፡ በድንግል ማርያም ላይ በፈጸመው፡ የቅድስናና የበረከት ሥራ፡ ይኸው፡ የወር አበባ ሥርዓትና የወላዲነት ጸጋ፡ ወደቀደመ ክብሩ መመለሱን፡ እነሆ፡ አኹን፡ በሚበቃ ተረድታችሁታል።

ስለዚህ፡ በዚህ ውይይታችን ላይ፡ አግባብ በየኾነበት ቦታ ኹሉ፡ ከቅዱሳት መጻሕፍት እየተጠቀሰ በተብራራላችሁ መሠረት፡ በቀዳማውያኑ አዳምና ሔዋን ምክንያት፡ በሰው ልጆች ላይ ጸንቶ የኖረው፡ የእራቱ የርክሶትና የመርገም ቀንበር፡ በዳግማዊው አዳም፡ በኢየሱስ ክርስቶስና በዳግማዊቷ ሔዋን፡ በድንግል ማርያም ምክንያት፡ እንዲህ፡ የተሻረና የተወገደ መኾኑ ሊታበል፡ ሊያከራክርም ከቶ አይቻልም።

ከዚህ የተነሣ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያት ሴቶቻችን፡ በወር አበባቸው ጊዜ፡ በየራሳቸው ፍላጎትና ፈቃድ፡ አካላዊውን ንጽሕናቸውን ለመጠበቅ ካልኾነ በቀር፡ ወይም፡ በወሊድ ግዳጃቸው ጊዜ፡ የውስጥና የውጭ መላ ሰውነታቸው፡ ከጽንሰት ጀምሮ ከቆየበት ድካሙ እስኪበረታ ድረስ፡ እየታረሱ እንዲሰነብቱ ለማድረግ ካልኾነ በቀር፡ ወደቤተ ክርስቲያን ከመግባት፡ የተለመደውን ንግሐቸውንም እየፈጸሙ፡ ቅዱስ ቍርባንንና ሌሎቹን፡ የመንፈስ ቅዱስ ጸጋዎች ከመቀበል የሚከለክላቸው ምንም ነገር እንደሌለ ልታውቁት ይገባችኋል።

ለድንግል ማርያም ስለሚቀርበው ምስጋናና ስግደት።

ጥያቄ፡- ወደሌላ ርእስ ከመሻገራችን በፊት፡ በዚህ፡ ቅድስት ድንግል ማርያምን በሚመለከተው ውይይታችን ላይ፡ ልታስረዳን የምንፈልገው፡ አንድ ጥያቄ አለን።

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

ለድንግል ማርያም ስለሚቀርበው ምስጋናና ስግደት፡፡

ይኸውም፡ በዘወትሩ ጸሎታችን መግቢያ፡ ለእግዚአብሔር ከምናቀርበው ስግደትና ምስጋና ጋር፡ “አምላክን ለወለደች፡ ለድንግል ማርያም፡ እንሰግዳለን! ምስጋናም እናቀርባለን!”፡ “እየሰገድንልሽ፡ ሰላምታን እናቀርብልሻለን!” በማለት፡ ለእመቤታችን ስለምናቀርበው ምስጋናና ስግደት ነው፡ ታዲያ፡ በዚህ አድራጊታችን፡ ምንም እንኳ፡ የአምላክ እናት ብትኾን፡ መቼም፡ ፍጹም ሰው ናትና፡ እርሷን፡ ከእግዚአብሔር ጋር ማስተካከል አይኾንብንምን?

መልስ፡- በግእዙ፡ “ንሰግድ ለእግዚአትን ማርያም ድንግል ወላጇት አምላክ!”፡ “ስብሐት ለእግዚአትን ማርያም፡ ድንግል ወላጇት አምላክ!” እና “ሰላም ለኪ፡ እንዘ ንሰግድ!” ንብለኪ ማርያም እምነ!” በምንለው፡ በዚህ የምስጋና ቃላችን፡ ፍጹም ሰው የኾነችውን፡ እርሷን፡ ቅድስት ድንግል ማርያምን፡ ከእግዚአብሔር ጋር በማስተካከልም፡ ባለማስተካከልም ነው፡፡

ምስጋናውና ስግደቱ፡ ከእግዚአብሔር ጋር ባለማስተካከል የሚኾነው፡ እርሷ፡ እንደማናቸውም ሰው፡ ራሳቸው ሰዎች ከኾኑት፡ ከአባቷ አብራክ ወጥታ፡ በእናቷ ማሕፀን፡ በንጽሐ ጠባይፅ ተፀንሳ የተወለደች በመኾኗ ነው፡ ማለትም፡ የእርሷ ጽንሰትና ልደት፡ በመንፈስ ቅዱስ ግብር፡ ከእርሷ፡ በድንግልና ተፀንሶ፡ በድንግልና እንደተወለደው፡ የመለኮትነት አካልና ባሕርይ እንዳለው፡ እንደልጅ፡ እንደኢየሱስ ክርስቶስ ሳይኾን፡ የእርሷ፡ እንደፊት ብእሲ በመኾኑ ነው፡፡

ምስጋናውና ስግደቱ፡ ከእግዚአብሔር ጋር በማስተካከል የሚኾነውም፡ እግዚአብሔር ወልድን በመውለጃ፡ ከዚህ የተነሣም፡ የአምላክ እናት በመኾኗ፡ ደግሞም፡ ቀደም ብለን እንደተወያየንበት፡ ከልጅ፡ እናት ስለምትበልጥ፡ እንዲሁም፡ “አምላክ፡ ሰው ኾነ!” የተባለው ትንቢታዊ ቃል፡ በልጅ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ፡ እሙንና እውን ኾኖ እንደተፈጸመ ኹሉ፡ “ሰው፡ አምላክ ኾነ!” የሚለው የቅዱሳት መጻሕፍትም ቃል፡ እንዲሁ፡ በእርሷ፡ እሙንና እውን ኾኖ ተፈጽሟል ብሎ ማመን አግባብ በመኾኑ ነው፡፡

እንደመልአኩ ቅዱስ ገብርኤል ቃል፡ ከሰብአውያን ፍጡሮች መካከል፡ ፍጹም የተለየችና የበቃች ኾና ለተገኘች፡ ለአንዲቷ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያዊት ድንግል፡ ራሷን፡ ለአምላክ እናትነት ለማብቃት መቻል፡ ከአምላክነት ተለይቶ የሚታይ አይደለም፡፡ ይህን እውነታም፡ አይሁድ፡ ልጇን፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስን ሊወግሩት፡ ድንጋይ ባነሡበት ጊዜ፡ “በምን ምክንያት ትወግሩኛላችሁ?” ብሎ ጠየቃቸው፡፡ አይሁድም፡ ‘አንተ፡ ሰው ሰትኾን፡ ራስህን እግዚአብሔር በማድረግህ፡ በዚህ ስድብህ ምክንያት እንጂ፡ ስለመልካም ሥራ አንወግርህም’ አሉት፡፡ ጌታችን ኢየሱስም መልሶ እንዲህ እላቸው፡ “እኔ ግን፡ ‘አማልክት ናችሁ!’ አልሁ፡” ተብሎ፡ በአራታችሁ ተጽፎ የለምን? የእግዚአብሔር ቃል፡ ወደእነርሱ የመጣላቸውን፡ እነዚያን፡ ‘አማልክት’ ካላቸው፡ ይህ፡ የመጽሐፍ ቃል፡ ሊፈርስ፡ ሊታበልም አይቻልም፡፡” ብሎ በመለሰላቸው መለኮታዊ ቃሉ አረጋግጦታል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?

ሰለዚህ፡ “የእግዚአብሔር ቃል፡ ወደእነርሱ የመጣላቸውን እነዚያን ቅዱሳን ሰዎች፡ ‘አማልክት’ ካላቸው፡ እኛም፡ በነግሡ የኪዳን ጸሎታችን፡ “ዘፈጠርከ ሕሊናተ ርቱዓተ፡ ለእለ የአምኑ ብከ፡ ከመ እምሰብእ ይኩኑ አማልክተ!” ማለትም፡ “ለሚያምኑብህ፡ ንጽሐ ልቡናን ሰጥተህ፡ ከሰው ወገን አማልክት’ እንዲባሉ የምታበቃ!” የምንል ከኾነ፡ ራሱን፡ እግዚአብሔርን፡ በእናትነት ለመውለድ፡ አጥብታም ለማሳደግ፡ በአካለ ሥጋም፡ እስከዕርገቱ ድረስ ሳትለየው ለመቆየት፡ ወደሰማያትም ዐርጋ፡ እስከዛሬና ዛሬ፡ ለዘላለምም፡ በሕያውነት አብራው፡ በንግሥና ለመኖር የበቃቸው፡ ቅድስት ድንግል ማርያምም፡ የአምላክነት ደረጃ ተሰጥቷት፡ እንደአምላክ ብትመሰገን፡ ቢሰገድላትም፡ ምን ያስደንቃል? አያስደንቅም፡ “ምን ይደንቅ! ምን ይረቅ!” የሚያስሰኘውስ፡ ድንግሊቱ፡ ለዚህ ታላቅ ጸጋ እንድትበቃ ያስቻላትን ሥልጣንና መብት፡ ለእርሷ ብቻ ሳይኾን፡ በተፈጥሮ፡ ለሰው ልጅ ኹሉ የሰጠ፡ የእግዚአብሔር መለኮታዊ ጥበብና ችርነት ነው።

እንግዲህ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በዚህ ደረጃና መልክ፡ መመስገን የሚገባት መኾኑን፡ እናንተም፡ በማስተዋል ተመልክታችሁት፡ በየሰማያት እንድታጸኑት፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያዊነታችሁ ያስገነዝባችኋል።

ሥርዓተ ጸሎት፡፡

ጥያቄ፡- ሰለእነዚህ፡ ላቀረብናቸው ጥያቄዎቻችን፡ በሰጠኸን ማብራሪያ ስለረካን፡ “እግዚር ይስጥልን!” እንልሃለን፡፡ ቀጥሎም፡ ቀደም ብለንና እስካኹን የሰማናቸውን ጸሎቶች፡ እያካኼድን የምንፈጽመው፡ እንዴት እንደኾን፡ ሥርዓቱን ዘርዝረህ ብታስረዳን?

መልስ፡- ጸሎት፡ ፈጣሪ ዓለማትና አምላክ አማልክት፡ ሊቀ ካህናትና ንጉሠ ነገሥት፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ከንግሥት እናቱ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም ጋር፡ ማንኛውንም ፈቃደኛ የኾነ ፍጡራቸውን ለመቀበል፡ በተቀመጡበት ዙፋናቸው ፊት፡ በእውነተኛው መንፈሳዊ አምልኮ፡ አቅርበው የሚያነጋግሩበት ሥርዓት ስለኾነ፡ ጸሎተኛው፡ በንቃትና በትጋት፡ ቀጥ ብሎ ቁሞ ሊፈጽመው የሚገባው ምግባር ነው፡፡ ጸሎቱ፡ በልብ ብቻ፡ በእንደበት፡ ማለትም፡ በቃል፡ ወይም በንባብ፡ በዜማና በመዝሙርም ሊኾን ይችላል፡፡

ሰለዚህ፡ ለመጀመሪያው ጸሎት በምትቆሙበት ጊዜ፡ በቅድሚያ፡ ከመኝታችሁ ተነሥታችሁና በንጽሕና ቤት ተጸድታችሁ፡ እጅና ፊታችሁንም ተጣጥባችሁ፡ በአግባብ ለብሳችሁና የአገር ልብስ ከደረሰችሁ፡ አደግድጋችሁ ልትገኙ ያስፈልጋችኋል፡፡ ከዚያ፡ ፊታችሁ፡ ወደምሥራቅ (ወደፀሐይ መውጫ) ሊኾን ይገባል፡፡

ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት፡፡

ሥርዓተ ጸሎት፡፡

ባላችሁበት ቦታ፡ ምሥራቁን ማወቅ ቢሣናችሁ፡ ወይም፡ ያን አግጣጫ ለመያዝ የሚያዳግት ኹኔታ ቢያጋጥማችሁ፡ እግዚአብሔር፡ በኹሉ የመላ ስለኾነ፡ ፊታችሁ፡ ወደማናቸውም ማዕዘን ሊያቀና ይችላል፡፡ አለዚያ፡ ቤተ ክርስቲያን፡ በአካባቢያችሁ ካለ፡ ወደዚያ ማቅናት መልካም ነው፡፡ በዓፀደ ቤተ ክርስቲያን ክልል ውስጥ በምትገኙበት ጊዜ ግን፡ ፊታችሁ፡ ምንጊዜም፡ ወደመቅደሱ መኾን አለበት፡፡

የሃይማኖት አምልኳችን፡ በእውነትና በመንፈስ የሚፈጸም በመኾኑ፡ በፊታችሁ፡ ምንም ዓይነት የአምልኮ ምልክት ባይኖር ግድ የለም፡፡ በግድ፡ መኖር አለበት የሚያስኝ ሥርዓት የለንም፡፡ ቀደም ብሎ የተዘጋጀ ካላችሁ ግን፡ የምስለ ፍቁር ወልዳ ኢትዮጵያዊ ሥዕል (እናቲቱ፡ ድንግል ማርያም፡ ተወዳጅ ልጇን፡ ኢየሱስ ክርስቶስን አቅፋ፡ በእርሱ፡ በቀኙ፡ የምትታይበት) እና/ወይም የመድኃኒታችን የኢየሱስ ክርስቶስን ስቅለት የሚያዘክር የመስቀል ምልክት መኾን ይኖርበታል፡፡ ርኩስ መንፈስ የሚጠላቸውና የሚሸሻቸው ቅዱሳን መንፈሳውያት ኃይላት ቢኖሩ፡ እኒህ፡ ኹለት ምሥጢራት፡ ማለትም፡ የድንግል ማርያምና የመስቀል አጠራር፡ ሥዕልና ምልክት ናቸው፡፡

የምስለ ፍቁር ወልዳ ሥዕል፡ ኢትዮጵያዊት መልክ ያላት፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ እርሷ በስተቀኝ ኾና፡ ሕዋን ልጇን፡ አምላካችን ኢየሱስ ክርስቶስን እንዳቀፈች፡ በመንበረ መንግሥት ተቀምጣ፡ ቅዱሳን ሊቃነ መላእክት፡ ሚካኤልና ገብርኤል፡ በቀኝና በግራ ቆመው የሚታዩበት እንዲኾን ያስፈልጋል፡፡ ድንግል ማርያምና ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ለየብቻቸው ኾነው የሚታዩበት ሥዕል፡ አብረውም ኾነው፡ በነጭ መልክ የተግለው ሥዕል፡ የኢትዮጵያውያን አይደለምና፡ ካልታጣ በቀር፡ እንዳትገለገልበት ተጠንቀቁ! የመስቀሉ ምልክት ግን፡ ሥነ ስቅለቱ ያለበት፡ ወይም፡ የሌለበት ሌጣ፡ ከእንጨት፡ ወይም፡ ከሌላ፡ ከማናቸውም ንጥረ ነገር የተወራ ሊኾን ይችላል፡፡

ማናቸውንም ዓይነት ሽማ ለብሳችሁ ከኾነ፡ በቀኝና በግራ፡ ማደግደግ ይኖርባችኋል፡ ደግድጋቱም፡ ከወገብ ወይም ከትከሻ ሊኾን ይችላል፡ ከወገብ ሲኾን፡ ከዙርያ ትጥቅ ተነሥቶ፡ በቀኝ ጀርባ በኩል ወደትከሻ ወጥቶ፡ በቀኝ ደረት በኩል ወደወገብ ትጥቅ የሚመለሰው፡ የጥንግ ድርብ፡ ሙሉ ደግድጋት ሊኾንም ይችላል ፡፡ ወንድ አይከናብም፡ ሴት ግን እንድትከናብ፡ ተፈጥሮ ብቻ ሳትኾን፡ ባህላችንም፡ ሥርዓታችንም ይደግፋታል፡፡

በጸሎት ጊዜ፡ የነፍስና የሥጋ አካሎቻችሁ፡ በአስተሳሰባቸው ተለያይተው ሳይባከኑ፡ በመንፈሳዊው ቅዱስ አካላችሁ፡ አንድ መኾናቸውን፡ “እኔ” የምትሏት የራሳችሁ ነፍስ፡ ራሷን በመቆጣጠር፡ ማረጋገጥ አለባት፡፡ አምልኳችሁ የሚፈጸመው፡ የቆማችሁትም፡ በራሳችሁ ልቦና ውስጥ፡ በዓይነ ገሊናም፡ ባፊታችሁ በተዘረጋው፡ በእናትና ልጇ፡ ማለትም፡ በካህኑ ንጉሥ፡ በኢየሱስ ክርስቶስና በንግሥት እናቱ፡ ድንግል ማርያም መለኮታዊ ዙፋን ፊት መኾኑን፡ እነርሱና እናንተም፡ በዚያች ሰዓት፡ በእውነትና በመንፈስ እየተነጋገራችሁ መኾኑን፡ ለአንዲት ቅጽበት እንኳ መዘንጋት የለባችሁም፡፡ በጸሎታችሁ መካከል፡ አሳባችሁ፡ ወደሌላ በሚባዝንበት ጊዜ፡ ወደመንፈሳዊው ልቦናችሁ፡ በፍጥነት ልትመልሱት ይገባል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡ “ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማንው?

ጸሎቱ፡ በግእዝ ወይም በኢትዮጵያኛ ሊደረግ ይችላል። ዓትማችሁ በፈቀደ መጠን ግን፡ ጸሎቱን፡ በመጽሐፍ በመመልከት ብቻ ሳይኾን፡ በቃላትሁም ልትጸልዩት የምትችሉ ቢኾን፡ ይበጃል፡ ምክንያቱም፡ በየግል ሰውነታችሁ፡ ወይም፡ በእገር ደረጃ፡ የፈተናና የመከራ ዘመን በሚመጣባችሁ ጊዜ፡ ምናልባት፡ መጽሐፉን ለመያዝ፡ ወይም፡ ለማግኘት በሚያዳግታችሁ ኹኔታ ላይ መውደቅ ይደርስ ይኾናልና።

እንግዲህ፡ በግልም ኾነ ቢጋራ፡ ወይም፡ በማኅበር የሚካሄደውን ጸሎት፡ ከመክፈቻው አንሥቶ፡ እስከፍጻሚው፡ ከነሥርዓቱ ያካተተው ልዩ መጽሐፍ፡ ራሱን በቻለ መልክ ተዘጋጅቶ፡ በዚህ ውይይታችን መጨረሻ ላይ እንድታገኙት ስለሚደረግ፡ በዚያ እየተከታተላችሁ መገልገል ነው።

የጸሎት ጊዜያት።

ጥያቄ፡- ይህን የመሰለውን ጸሎት፡ ማድረግ የሚገባን መቼ፡ መቼ ነው?
በቀን፡ መጸለይ ያለብንስ፡ ሰንት ጊዜ ነው?

መልስ፡- በመሠረቱ፡ ከተመቸንና ከቻልን፡ በየዕለቱ፡ ለፈጣሪያችንና አምላካችን፡ ልዑል እግዚአብሔር፡ ምስጋናና አምልኮን፡ ለአምላክ እናት፡ ለቅድስት ድንግል ማርያምና ለመድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል አክብሮትንና ሰላምታን፡ ለጳጳሪያችንና ለማዕታት፡ ለቅዱሳን መላእክትም አንክሮንና ተዘክሮን እንድናቀርብባቸው፡ የተመደቡልን የጸሎት ጊዜያት፡ ጿ (ሰባት) ናቸው፡ የእነዚህ ጊዜያት አመዳደብ፡ ራሱን የቻለ በቂ ምክንያት አለው፡ ዝርዝራቸው፡ እንደሚከተለው ቀርቧል፡

የመጀመሪያው፡ “የነግህ ጸሎት” ይባላል። ዑሓይ ሳይወጣ፡ ከእንቅልፍ እንደነቁ፡ ከመኝታ ስሥተው፡ ከንጋቱ፡ በ፩ ሰዓት ግድም ስለው ጊዜ፡ “የሌሊቱን ጨለማ አርቀህ፡ የቀኑን ብርሃን ያመጣህልን!” በማለት፡ የኹሉ አባት፡ አዳም፡ የተፈጠረባትን፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስም፡ በጸላጦስ ፊት ቁሞ፡ የተመረመረባትን ሰዓት በማስታወስና በማሰብ የሚጸለይ ስለኾነ፡ “የነግህ ጸሎት” ተባለ፡

፪ኛው፡ “የቺ ሰዓት ጸሎት” ይባላል። የኹሉ እናት ሔዋን የተፈጠረችበት፡ ነቢዩ ዳንኤል፡ በምርኮ በሚኖርባት በባቢሎን ሣለ፡ በኢየሩሳሌም አግጣጫ ያለ፡ መስኮቱን ከፍቶ ይጸልይበት የነበረ፡ እመቤታችን ቅድስት ድንግል ማርያም፡ ከሊቀ መላእክት ቅዱስ ገብርኤል፡ ሰማያዊ ብሥራትን ሰምታ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስን የዐነሰችበት፡ ጓላም፡ ጌታ፡ በጸላጦስ ፊት የተገራፈበት፡ በመጨረሻ፡ መንፈስ ቅዱስ፡ በጽርሐ ጽዮን፡ በሐዋርያት ላይ የወረደበት ሰዓት ስለኾነ፡ እነዚህን ድርጊቶችና ኹኔታዎች በማስታወስና በማሰብ፡ የቺ ሰዓት ጸሎት”ን እናደርጋለን።

**ምዕራፍ ፭፡ ጸሎት።
የጸሎት ጊዜያት።**

፫ኛው፡ “የ፮ ሰዓት ጸሎት” ይባላል። በቀትር፡ ከዑሳይ መቀት የተነሣ፡ ሰውነት ሲዝልና አእምሮ ሲበተን፡ አጋንንት ስለሚሠላጥኑ፡ ያን፡ የመናፍስት ጦር ለመከላከል፡ በተለይም፡ ጊዜው፡ ሄኖክ፡ ቤተ መቅደስን ያጠነበት፡ ይልቁንም፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የተሰቀለበት ስለኾነ፡ ያን ሕማማተ መስቀል በማሰብ፡ የምንጸልይበት ሰዓት ነው።

፬ኛው፡ “የ፱ ሰዓት ጸሎት” ይባላል። ይህች ሰዓት፡ መላእክት፡ የሰውን ምግባርና ጸሎት የሚያሳርጉባት፡ ከዚህም በላይ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ተሰቅሎ ሣለ፡ በጦር ተወግቶ ደሙን ከማፍሰሱ በፊት፡ “ተፈጸመ!” ብሎ፡ ነፍሱን፡ ከሥጋው የለየባት ሰዓት ስለኾነች፡ በዚያ መንፈስ ኾነን፡ ጸሎታችንን የምናቀርብባት ጊዜ ናት።

፭ኛው፡ “የሠርክ ጸሎት” ይባላል። ከ፲፩ እስከ፲፪ ሰዓት ባለው የምሽት ጊዜ፡ የሚደረገው ጸሎት ነው። በጌታ ዳግም ምጽአት ይመሰላል። ሰው፡ ሲሠራ ውሎ፡ ዋጋውን፡ የውሎ አበሉን፡ ደመወዙን የሚቀበለው፡ በሠርክ እንደመኾኑ፡ ምእመናንም፡ ምግባር፡ ትሩፋታቸውን፡ ሲሠሩት ኖረው፡ ዋጋቸውን፡ ከፈጣሪያቸው የሚያገኙት፡ በዕለተ ምጽአት ስለኾነ፡ እንዲሁም፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ሕማማተ መስቀሉን ጨርሶ፡ ከተገነዘበ በኋላ፡ በሥጋው፡ ወደመቃብር የወረደበት ጊዜ ስለኾነ፡ ያን፡ የመለኮት ፍቅር በማዘከር፡ በጸሎት የምንጠመድባት ወቅት ናት።

፮ኛው፡ “የማታ ጸሎት” ይባላል። ከመኝታ በፊት፡ ከምሽቱ ፫ ሰዓት ግድም ባለው ጊዜ፡ የሚጸለየው ነው። ፈጣሪያችን፡ በቸርነቱ፡ የቀኑን ድካም አሳልፎ፡ የሌሊቱን ዕረፍት ስላመጣልን፡ ደግሞም፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በምሴተ ሓሙስ፡ በአይሁድና በሮማውያን ወታደሮች እጅ ተይዞ፡ ከመታሠሩ በፊት፡ በጌቴሴማኒ የአትክልት ቦታ፡ የጸለየው፡ በዚህ ጊዜ ስለነበረ፡ ያን፡ ስለእኛ ሲል፡ በጭንቀት ተሠቃይቶ፡ ከእኛ የሞት ፍርሃትን ያስወገደልን፡ ሞትንና በመቃብር መበስበስንም፡ በትንሣኤው አስወግዶ፡ የዘለዓለም ደስታንና ሕይወትን ያቀዳጀን መኾኑን በማሰብ፡ ለእርሱ ምስጋናችንን ከማቅረብ ጋር፡ የምንጸልይበት ሰዓት ነው።

፯ኛው፡ “የእኩለ ሌሊት ጸሎት” ይባላል። የአፍላ እንቅልፋችንን፡ በመኝታ ካሳለፍን በኋላ፡ ከሌሊቱ ፮ ሰዓት ግድም ላይ፡ ነቅተንና ተነሥተን፡ ተጻዳድተንና እጃችንን ታጥበን የምናቀርበው የምስጋና ጸሎት ነው። መጻዳዳቱና መተጣጠቡ ያስፈለገው፡ ከተኙ ዘንድ፡ ምናልባት፡ የሰውነት አካል ማደፍ፡ ወይም፡ መጉደፍ አይቀርምና፡ ሰውነታችንን፡ ከዚያ አንጽተን፡ በፈጣሪ ፊት ለመቅረብ ነው።

**ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡
“ፈጣሪዬ” የምለው እግዚአብሔር፡ ማነው?**

ይህች የመንፈቀ ሌሊት ሰዓት፡ ጳውሎስና ሲላስ፡ በእሥር ቤት ሣሉ፡ ጸልዮው፡ በእግዚአብሔር ተአምራዊ ኃይል፡ ከእሥራታቸው የተፈቱበት፡ ከዚህም በላይ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የተወለደበት፡ የተጠመቀበት፡ የተነሣበትና ዳግመኛ የሚመጣበት ስለሆነች፡ “ፈጣሪ፡ ይህን ኹሉ የኾነው፡ ይህን ኹሉ የቸርነቱን ሥራ ያደረገውም፡ ለእኔ ሲል አይደለምን?” ብሎ፡ ይህን ላደረገ እግዚአብሔር፡ ምስጋናን በማቅረብ፡ የሚጸልዩበት ሰዓት ናት።

ከዚህ በኋላ፡ እስከነግሡ የጸሎት ሰዓት፡ ያለው ጊዜ፡ የሌሊቱ ማረፊያችን ነው።

በእነዚህ ጊዜያት የምንጸልያቸውን ጸሎት፡ ባለመደጋገም፡ በጽፁቱ ሰዓቶች ውስጥ መከፋፈል፡ ከመክፈቻው ጸሎት ቀጥሎ የምናደርገውን የጸሎት መጠንና ዓይነት፡ ማለትም፡ አጭርም፡ መካከለኛም፡ ረዥምም እንዲኾን፡ በእየራሳችን መምረጥና መወሰን እንችላለን።

+ + +